

BAMBI

AV

M. B. COOKE

BEMYNDIGAD ÖVERSÄTTNING
AV
M. ISBERG

●

STOCKHOLM
SVENSKA ANDELSFÖRLAGET

STOCKHOLM 1917
TRYCKERI A.-B. THULE

I.

— Professor James Parkhurst, jag anser att du gjort fullständigt fiasko i egenskap av uppfostrare, sade hans dotter Francesca, av släkt och vänner kallad Bambina eller rätt och slätt Bambi.

Professor Parkhurst blickade häpen upp från den tidning han satt och läste vid frukostbordet och såg på sitt enda barn.

— Kära du, vad är orsaken till detta kategoriska påstående?

— Resultatet. Vad tänkte du att jag skulle göra då jag blev fullvuxen?

— Ingenting särskilt — vara lycklig och glad.

— Det var således för det yrket du uppfostrade mig? Och vem skall betala fiolerna? Det är dyrbart att vara lycklig och glad och inte på minsta vis inbringande.

— Jag har alltid tänkt mig att jag skulle försörja dig tills du fick en man som gjorde det.

— Och om jag skulle vilja ha till make någon som inte vore i stånd att göra det?

— Bevare mig väl, det vore olyckligt. Det är en äkta mans första skyldighet att försörja sin hustru.

— Gammaldags äkta män, ja — men inte nutida. Hundratals män gifta sig i våra dagar för att bli försörjda. Hur i all världen skulle jag kunna försörja den jag älskar?

— Du är inte utan begåvning, mitt barn.

— Begåvning? Du var färdig att säga talanger. Om du inte levde i pliocenperioden, käre professor, skulle du veta, att det inte finns något värre än att vara talangfull. Man skall ha en enda stor talang, förstår du. Jag kan sjunga litet, jag kan spela litet piano, jag är skicklig nog i auction bridge, jag är inte dum i matlagning och jag kan sy handarbeten ganska bra. Dansa är det enda jag gör verkligt överlägset och ingen man vill att hans hustru skall försörja honom med tåspetsarna.

Professorn smålog tvunget.

—Skall det här föreställa en allmän konversation eller har du något bestämt syfte, Bambi? frågade han.

— Det är en beskyllning. Både du och jag få underbetyg. Varför har du inte lärt mig något? Du är skickligare i matematik än den som uppfann hela konsten och jag är inte ens säker på att två och två gör fyra.

— Du är ung ännu, min vän, du kan inhämta kunskaper. Vad vill du lära dig?

— Framgång i livet och hur man skaffar sig det.

— Framgång i ordets vanliga bemärkelse har aldrig varit av någon betydelse i mina ögon. Att utföra sitt arbete väl —

— Ja, jag vet. Det är just för att du ansett det så oväsentligt om man är framgångsrik eller ej, som jag inte känner mig ha fria händer vid valet av make.

— Bambina, det är nu andra gången under detta samtal som du nämner ordet make! Syftar du på någon särskild person?

— Ja, jag har i själva verket redan träffat mitt val.

— Är det möjligt? Känner jag den unge mannen?

— Ja då. Det är Jarvis Jocelyn.

— Har han friat till dig?

— Nej då. Han vet ingenting alls. Jag har bestämt mig ändå.

— Men, kära barn, han har inte ett öre.

— Det är just därför jag förebrår dig att du inte uppfostrat mig så att jag kan försörja Jarvis och låta honom leva i de goda omständigheter han måste vänja sig vid.

— Men varför har du bestämt dig just för honom? Jag tycker att jag har en förnimmelse av att här jämt är en massa unga män. De äro väl dina beundrare, kan jag tro. Den där unge drömmaren tycks mig vara den minst antaglige av dem alla.

— Ja, just därför måste jag ta mig an honom. Han kommer att svälta ihjäl om ingen gör det och ser till att han får vad han skall ha.

— Finns det inte något slags asyl för sådana personer?

Bambi skrattade muntert.

— Ett hem för snillen! Det var en god idé. Nej, käre professor, samhället förser inte ännu den sor-

tens individer med livets nödtorft, hur oförmögna de än själva äro att försörja sig.

— Jag tycker det ligger ett visst donquixotteri i din önskan att gifta dig med honom.

Om igen klingade det glada skrattet.

— Så här låter min hopsummering av honom: av bildad familj och god härkomst, städad, hygglig, vacker, frisk, poetiskt anlagd. Han har kanske till och med en slumrande fond av ömhet i sin natur. Hans enda fel är att han inte kan anpassa sig efter vår tids kommersiella krav. Han kan inte förtjäna pengar eller han vill inte — vilket kommer på ett ut.

— Jag fattar inte varför just du är utsedd till att ta hand om honom. Om han inte passar för den tid han lever i är han dömd till undergång. Du är väl inte händelsevis förälskad i honom?

— Nej, det — det tror jag inte. Han intresserar mig mer än någon annan. Jag är nog rätt svag för honom.

— Har du någon anledning att tro att han är kär i dig?

— Bevare mig väl! Nej då. Han har knappt reda på att jag finns till. Bildlikt talat använder han mig som läskpapper i sin konversation. Det är det enda jag duger till i hans ögon.

— Han är så ofantligt opraktisk.

— Jag är van vid opraktiska män. Jag har tagit hand om dig sedan jag var fem år.

— Ja, min vän, men jag går inte stick i stäv mot världen.

— Nej, du är så praktisk, du! Du försöker bara

bevisa att det finns en fjärde dimension, då världen hittills nöjt sig med tre.

— Ja, men —

— Inga men. Om jag inte varit, skulle du ha gått naken eller blivit häktad eller ha glömt att äta och svält ihjäl.

— Kära Bambi, jag protesterar —

— Det tjänar ingenting till. Tror du inte att jag minns hur du gav dig i väg till din första föreläsning för dagen klädd i pyjamas?

— Barn lilla!

— Ja, inte skall du komma och tala om att andra äro opraktiska.

— Men jag kan bevisa — — —

— Jag tror aldrig på det som du måste bevisa. Om jag inte inser det med detsamma, utan vidare, så är det inte sant.

— Men om du tänker dig att du själv är Y och Jarvis X, en obekant storhet —

— Stopp, professor! Det finns ingenting så otillförlitligt som figurer och siffror och det vet var och en utom en matematiker. Siffror ljuga en rätt i ansiktet.

— Bambina, om du kunde hålla dig till sak — började professorn.

— Det gör mig ledsen att du är obillig mot Jarvis, professor.

Han såg på henne på sitt undrande och frånvarande sätt. Han hade aldrig förstått henne sedan hon moderlös lades i hans armar, sex månader gammal, ett litet bylte. Och hon hade aldrig upphört att väcka

hans undran. Hon var en gåta oändligt mycket svårare att lösa än något matematiskt problem.

— Hur gammal är du, Bambina!

— Att du inte skäms! Och då är du ändå matematiker. Om James är fyrtiofem och Bambina är två tredjedelar av halva hans ålder, hur gammal är då Bambi? Jag är nitton år.

Han såg ännu häpnare ut.

— Å, det är inte tänkbart, invände han.

— Där ser du. Jag sade dig ju att siffror ljuga. Det står så i familjebibeln, men kanske jag är bara två år.

— Nitton år gammal! Kära barn!

— Som du ser är jag gammal nog för att veta vad jag vill. Har du en föreläsning klockan nio i dag?

— Ja.

— Skynda dig då, professor, annars får du en kråka i din anmärkningsbok för försenad ankomst. Klockan fattas bara tio minuter i nio nu.

Han sprang upp från sin stol och skyndade mot dörren.

— Skall du inte ha med dig dina anteckningar? ropade hon och tog upp en annotationsbok som låg bredvid hans tallrik.

— Jo — jo visst. Var har jag lagt mina glasögon? Skynda dig, barn lilla. Jag får inte komma för sent.

— Du har glasögonen uppskjutna i pannan, sade hon.

Hon följde honom ut i hallen, påminde honom om hatt och paraply, stoppade boken i hans ficka, öppnade dörren för honom och följde med blicken hans smala, böjda rygg, tills han försvann om hörnet.

Då återvände Bambina in i salen och tog tidningen. Hon läste igenom alla annonser under rubriken: Lediga platser. Kvinnliga.

— Det ser inte lovande ut, sade hon. Jag undrar om jag skulle kunna förmå mig till att ge småttingar danslektioner — ett, två och ett, två, tre? Nej, det vore förhatligt.

En storvuxen negress visade sig nu i dörröppningen.

— Har professorn gått redan?

— Ja, det har han.

— Aj, aj, han bad mig i morse att jag skulle påminna honom om något och jag kan rakt inte komma i håg vad det var.

— Var det något viktigt?

— Ja, jag vill precis minnas att han sa' att det var det.

— Det är lagom åt honom då han inte vänder sig till mig.

— Nog är det besynnerligt ändå att professorn aldrig skall komma ihåg nå'nting. Han måtte ha huvudet för fullt av figurer eller vad det är ni kallar det för. Där finns inte plats för mer.

— Både du och pappa få c i betyg för minne — det är då ett som är säkert.

— Åh, mig fattas det ingenting i den vägen, miss Bambi. Jag kommer bra i håg allting utom då man ber mig påminna om nå'nting.

Nu kom en vacker ung man inrusande i rummet. Håret stod på ända och kläderna voro skrynkliga. Bambi steg upp och gick emot honom.

— Jarvis! utropade hon. Vad har hänt? Var har du varit?

— Jag har legat i trädgården i natt.

— Hjärtandes, där ha vi det! Det var det som jag skulle påminna professorn om — att det låg en karl och sov i trädgården.

— Har du legat i vår trädgård? Men varför?

— Därför att de usla pengarna äro allt i vår tid. Det är upprörande. Där sitter jag och är mitt uppe i mitt stora skådespel, som skall göra revolution i världen, säger jag dig — det är fullt av nya och genomgripande idéer — och så kommer min värdinna — den obetydligaste kvinnsperson — och avbryter mig för att be om pengar och då jag på det hövligaste sätt man kan tänka sig försäkrar henne att jag inga har, kör hon ut mig. Ja, hon bokstavligen körde ut mig.

Bambi kvävde sin skrattlust.

— Varför kom du inte hit då?

— Det gjorde jag, men din far ville inte ta emot mig. Han höll på med sina dumma problem. Jag trängde mig in till honom i alla fall och frågade efter dig, men han kunde inte komma ihåg vart du gått.

— Det var bedrövligt. Nå — —?

— Jag sade honom att jag skulle vänta ute i trädgården — att jag skulle ligga där över natten, om så behövdes.

— Ja, miss Bambi, det var det jag skulle påminna professorn om.

— Det är bra, Ardelia.

Tjänarinnan lämnade rummet.

— Nå, fortsätt nu.

— Jag hade huvudet fullt av den viktigaste akten i hela skådespelet, och jag vandrade av och an i timmar. Till sist lade jag mig i lusthuset och där måtte jag ha somnat.

— Gå dit upp och ta dig ett bad och kom ner sedan, så skall du få frukost. Jag skall skicka upp Ardelia i pappas rum efter vad du kan behöva.

— Tack, men laga att det går fort med frukosten. Om jag inte får skriva ner min akt snart kan jag förlora tråden. Den där onda anden i kvinnoskepnad behöll mitt skrivpapper.

— Skynda dig då och kom ner igen.

Han störtade ut och Bambi skickade upp Ardelia till honom. Själv kokade hon ägg och bräckte skinka åt honom och smålog under tiden road.

Efter en stund uppenbarade han sig på nytt, uppfriskad av badet och ännu ifrigare att komma i arbete igen. Han lade knappt märke till Bambi, då hon serverade honom hans frukost, utan åt som om han varit utsvulten.

— Din värdinna har väl lagt beslag på dina kläder också?

— Jag vet inte. Det frågade jag inte. Det var inte av någon vikt.

— Hur mycket är du skyldig henne?

Han såg häpen på henne.

— Det har jag ingen aning om.

— Har du inga pengar alls?

— Nej, då hade jag naturligtvis givit henne dem för att hon inte skulle avbryta mig

— Vad tänker du göra nu då?

— Det vet jag inte. Jag kan inte tänka på det nu.

Jag har bara en sak i tankarna. Jag håller på att dramatisera människornas brödraskap, en upphöjd, socialistisk värld —

— Har du aldrig kommit att tänka på att världen inte är mogen för allmänt brödraskap ännu, Jarvis? Den har nätt och jämt kommit ur det primitiva stadium där krig var människans allra första plikt.

— Men den måste vara mogen, invände han allvarligt, för jag kommer ju med min förkunnelse.

Hon smålog mot honom som mot ett inbilskt barn.

— Stackars Jarvis! ! Du har förirrat dig från de elyseiska fälten. Var det din avsikt att tillbringa nätterna i lusthuset allt framgent?

— Åh, det är ju inte av minsta betydelse. Det är bara mitt skådespel som är av någon vikt. Ge mig skrivpapper, Bambi, och låt mig börja arbeta.

Hon reste sig upp och kom fram till honom.

— Skulle du vilja vara snäll och se på mig?

Han vände blicken mot henne.

— Inte bara med ögonen, Jarvis. Ägna mig din tanke också.

—Vad är det med dig? frågade han litet otåligt.

— Tycker du om mitt utseende?

— Jag har aldrig tänkt på hur du ser ut.

— Det är just därför jag ber dig göra det nu. Se riktigt på mig.

Han stirrade på henne.

— Ja, du är vacker — du är mycket vacker. Somliga skulle anse dig för en skönhet.

— Överdriv inte, Jarvis. Har du någonsin lagt märke till min karatär?

— Nej — jo. Jag vet att du har stort tålamod och du är säkert godmodig och snäll.

— Ja, det är jag. Jag är också frisk och gladlynt.

— Det betvivlar jag inte. Var är skrivpapperet?

Hon lade händerna på hans axlar och skakade honom lätt.

— Jarvis, jag vill att du skall ägna mig din uppmärksamhet i fem minuter.

— Vad går det åt dig i dag, Bambi?

— Det enda som fattas mig är att jag inte blivit uppfostrad till någon verksamhet, så att jag är inte säker på att jag kan förtjäna så värst mycket att börja med, såvida jag inte går in vid baletten.

— Vart vill du komma?

— Skulle du ha något särskilt emot att gifta dig med mig, Jarvis?

— Att gifta mig med dig? Är du tokig?

— Det kan så tyckas. Nå, har du något att invända?

— Naturligtvis. Jag vill visst inte gifta mig med dig. Jag är alldeles för upptagen. Du förvånar mig, Bambi. Det gör du verkligen. Jag har alltid trott att du var en klok flicka —

— Pappa kan hjälpa oss första tiden, men det är så gott först som sist att jag säger dig, att han gillar dig inte som svärson.

— Jag gillar inte honom heller. En opraktisk drömmare. Var är det där skrivpapperet?

— Du måste bli omhändertagen tills du gjort en grundlig kullerbytta. Då kommer du att vakna upp och uträtta stora ting, men under tiden måste du ha mat.

— Du pratar dumheter och du hindrar mig. Om jag inte får ta itu med den där scenen —

— Vill du gifta dig med mig? Jag kan inte sköta om dig med mindre, för det skulle bli så mycket prat.

— Jag vill inte gifta mig med dig. Jag älskar dig inte.

— Jag älskar inte dig heller. Det har inte alls med saken att göra. Här är en av pappas nya skrivböcker. Om du säger ja skall du få den.

Hans ögon lyste då han fick se boken.

— Pina mig inte för Guds skull. Ge mig boken och gör som du vill.

Hon skrattade och gav honom skrivboken och ögonblicket därefter satt han vid bordet och sköt ogenerat tallrikar och fat åt sidan.

— Nej, nej, gå in i skrivrummet. Under tiden skall jag gå till din värdinna och rädda dina kläder. Sedan, min blivande herre och man, går jag och skaffar oss tillståndsbevis att gifta oss och kommer tillbaka med prästen.

Hon placerade honom vid faderns skrivbord, där han genast fördjupade sig i sitt arbete, glömsk av sin omgivning.

Bambi smög sig tyst ut ur rummet, gick smågnolande upp och klädde sig och begav sig ut.

Då professorn hållit sina tvenne föreläsningar kom han hem och fann Jarvis installerad vid sitt skrivbord.

— Gå er väg, gå er väg, ropade han till professor Parkhurst.

— Jag får be er lämna mitt skrivrum, sade professorn.

— Ni skall få era usla pengar så småningom, min kära fru. Gå bara er väg nu, ropade Jarvis.

— Vem talar ni till? Min kära fru, säger han!

I detsamma kom Bambi hem och uppfattade strax situationen.

— Åh, jag trodde inte att du skulle komma hem så snart, pappa professor. Det är Jarvis. Han har kommit hit, som du ser. Han har ingenting alls emot att gifta sig med mig, så jag har varit och hämtat en präst.

— En präst? Har du hämtat hit en präst?

— Ja, ser du, Jarvis är upptagen. Vi ha ingenting att vänta på, därför gifta vi oss om en halv timme eller så.

— I dag? Här?

— Ja, just här, så fort Jarvis utarbetat sin scen.

— Skall han för alltid slå sig ner i mitt skrivrum? frågade professorn i klagande ton.

— Nej då. Jag skall göra i ordning ett rum åt honom högst upp i huset.

— Han är inte alls i min smak, sade professor Parkhurst i fast och bestämd ton med en lång blick på Jarvis, som var fullkomligt omedveten om vad som försiggick omkring honom. Han är varken metodisk eller ordentlig, det syns på det sätt, varpå han kastar pappersark omkring sig.

— Tack så mycket, det är karaktärsdrag som jag kan undvara hos min man.

Ardelia visade sig nu i dörren.

— Ursäkta, men skall prästen komma upp hit? Han säger att miss Bambi bett honom komma klockan elva.

— Ja, visa upp honom.

Ardelia återkom kort därefter med pastor Short. Bambi bad honom vara välkommen och professorn skakade tankspridd hand med honom. Sedan gick Bambi fram till Jarvis och böjde sig ned över honom. Han kastade plötsligt ifrån sig pennan och sträckte på sig med ett djupt andedrag.

— Om jag nu bara kan få konturerna till sista akten —

— Jarvis, ett ögonblick, så är du snäll.

Han såg hastigt upp på henne och sedan på de båda andra.

— Pastor Short — mr Jarvis Jocelyn.

— Jag har ingenting otalt med den ortodoxa läran, började Jarvis, men Bambi avbröt honom.

— Pastor Short har kommit för att viga oss. Ställ dig upp ett par minuter. Sedan kan du fortsätta med din tredje akt.

Hon fattade honom i armen och drog upp honom.

— Gör det så kort som möjligt, pastor Short. Jarvis har så bråttom i dag.

Pastor Short såg först på detta egendomliga par och sedan på professor Parkhurst, som återgäldade blicken.

— Är ni säker på att allt är som det skall vara? frågade han.

— Säg åt honom att skynda sig, Bambi. Ifall det är om min usla värdinna kan jag inte —

— Tyst. Börja nu, pastor Short.

Pastorn förrättade akten och alla tre hjälptes åt att förestava Jarvis hans svar. Han föreföll fullkomligt omedveten om vad som passerade omkring

honom och då den korta vigselakten var överstökad och Bambis hand sjunkit ned från hans arm satte han sig strax till arbetet igen. Bambi förde ut de båda herrarna ur rummet.

— Han uppförde sig som om han varit drucken eller som om han fått en sömndryck, men ingendera delen var fallet. Han går bara upp i en tanke, som besjälar honom och som han skall utarbeta, förklarade hon leende.

— Har ni känt den unge mannen länge? frågade pastorn professorn.

— Ha vi känt honom länge, mitt barn?

— I femton år, svarade hon.

— Nå, det förändrar ju saken, mumlade prästen. Jag önskar er lycka, mrs Jocelyn, tillade han och tog avsked.

— Hur snart kan du få ut honom ur mitt skrivrum? frågade professorn och såg på klockan. Jag har inte mer än en timme på mig till lunchen.

— önska mig lycka, professor. önska mig lycka på min bröllopsdag.

— Jag hoppas att du måtte bli lycklig, mitt barn, men jag tvivlar på det. Den brist på hänsyn han visar genom att lägga beslag på mitt skrivrum —

Bambina såg på honom och började skratta. Det ena pärlande skrattet följde på det andra tills ögonen stodo fulla av tårar.

— Jag skall gå och göra rent hus i skrivrummet, herr professor. Åh, det är dråpligt! Bernard Shaw borde få reda på mig, sade hon skrattande och trippade upp för trappan.

På det sättet var det som Bambina fick sin man.

II.

Två dagar därefter uppenbarade sig Jarvis — rakad, omsorgsfullt klädd och, som det tycktes, fullkomligt klok — på verandan, där Bambi och professorn sutto och åto lunch. Han stannade tvekande i dörröppningen, tills de båda vände sig mot honom.

— God morgon, sade han dröjande.

— God morgon, Jarvis, svarade Bambi i glättig ton.

— God morgon, kom det kort från familjens överhuvud.

— Får jag fråga hur länge jag hållit till däruppe och hur jag kom dit?

— Menar du att du ingenting vet därom?

— Jag har inte en aning om det. Jag har ett svagt minne av att jag blev grundligt störd och att en himmelsk frid sedan följde, att jag fått starkt kaffe litet emellanåt och att nya, härliga tankar forsat som Niagaras vatten.

Bambi såg på honom med skinande ögon, men hennes far såg bekymrad ut.

— Ni vet väl ändå vad det var som störde er? frågade han.

— Jag har en förnimmelse av att jag ville ha skrivpapper — att någon tog ifrån mig mina tillhörigheter —.

— Det är bäst du talar om det för honom, Fran-

cesca. Han kommer inte ihåg något, så det kan nog inte vara lagligt.

Jarvis såg först på den ene, sedan på den andra.

— Vad är det fråga om? Jag begriper inte.

Bambi kunde inte låta bli att skratta.

— Du kom hit för tre dagar sedan som en sömngångare och förkunnade att du blivit visad på porten där du bodde och att du behövde skrivpapper för att få utlopp för nya härliga tankar och ingivelser — Niagaratankar, förstår du —

— Gjorde jag?

— Och då lät jag dig stanna här, löste ut dina kläder och —

— Det var således du som installerade mig i det där gudomliga tysta rummet och som bar till mig starkt kaffe?

Hon nickade.

— Gud välsigne dig!

— Jag gjorde något annat också.

— Vad då?

— Jag lät viga mig med dig.

Han såg förbryllad på henne och sedan på professorn.

— Vad är det här för skämt?

— Det är inte alls något skämt, sade professorn i sträng ton. Det var just vad hon gjorde. Jag försökte hindra henne, men hon ville inte höra på mig.

— Menar du, Bambi —? började han.

— Du sade att jag fick göra som jag ville, och då skaffade jag oss ett tillståndsbevis att gifta oss och hämtade en präst och lät honom viga oss.

— Men var var jag då det skedde?

— Jag trodde att du var närvarande, men det ser inte ut som om du uppfattat vad som försiggick. Kan du verkligen inte erinra dig det minsta, Jarvis?

— Nej, inte det allra minsta. På mitt hedersord. Hur länge ha vi varit gifta?

— Tre dagar. Du kunde inte slita dig ifrån ditt skådespel, därför förde jag dig dit upp och gav dig mat på bestämda tider och lät dig vara i fred dessemellan.

Han såg på henne som om han aldrig sett henne förut.

— Men, Bambi, du är underbar, sade han.

— Det har jag alltid vetat, svarade hon milt.

— Men varför i Guds namn gjorde du det?

— Ja, det är just vad jag säger, inflickade professorn.

— Åh, det föll mig in, när jag märkte att du behövde någon som tog hand om dig —

— Det är inte sant. Tro inte det. Hon hade redan förut för avsikt att göra det, sade hennes far barskt. Jag försökte avråda. Jag sade henne att ni var en drömmare, en svärmare, att ni inte hade ett öre och att ni aldrig skulle kunna förtjäna något, men hon ville inte lyssna till mitt praktiska råd.

— Det kan då ingen misstaga sig på vad ni har för uppfattning om mig, herr professor. Varför väckte ni mig inte så att jag kunde hindra den där olyckan?

— Olyckan! upprepade Bambi.

— Ja visst. Varför ser du inte saken praktiskt, som din far säger? Jag har aldrig ägt pengar och kom-

mer troligen aldrig att göra det. Jag avskyr pengar. Det är vår tids förbannelse.

— Det där kan jag.

— Du kommer antagligen att behöva mat och kläder och att vänta dig att jag skall förskaffa dig båda delarna.

— Aldrig! Hur kan du tro, Jarvis, att jag skulle vilja begagna mig av tillfället och gifta mig med dig under ett av dina arbetsryck, då du är så gott som otillräknelig, och sedan vänta att du skulle försörja mig?

Professorn skakade förtvivlad på huvudet och reste sig upp.

— Den här galenskapen övergår mitt förstånd. Det är för nymodigt för mig. Jag tvår mina händer.

— Gör det, professor. Det är jag som gift mig med honom, inte du, ser du.

— Laga bara att han håller sig ifrån mitt skrivrum, lydde professorns varning.

Därefter samlade han ihop sina tillhörigheter och vände sig med sin tankspridda min mot Bambi.

— Vad är det jag vill? Jo visst. Ring på Ardelia.

Bambi ringde och Ardelia kom ut.

— Ardelia, har jag bett er påminna mig om något i dag på morgonen?

Hon kliade sig i huvudet och såg fundersam ut.

— Nej, inte vad jag kan minnas. Det var i går professorn sa' att jag skulle påminna om nå'nting, men jag har rakt glömt vad det var.

— Ardelia, man kan inte lita på er, anmärkte han och lämnade rummet, åtföljd av Ardelia.

Bambi gjorde dem sällskap ut, småskrattande åt denna scen, som dagligen upprepades och som alltid roade henne lika mycket.

Då porten slagits igen efter professorn återvände hon in till Jarvis, som satt vid bordet utan att ha rört vid maten. Han gav noga akt på henne, då hon kom intrippande i rummet och hoppade upp på armstödet av en fåtölj mitt emot honom — som en liten fågelunge på en pinne.

— Jag har berövat dig aptiten, tror jag, sade hon skrattande.

— Bambi, varför har du gjort det här?

— Jag vet inte. Jag gjorde det väl för att jag är den jag är, antar jag.

— Du ville gifta dig med mig? fortfor han.

— Jag tyckte att jag borde göra det. Någon måste ta hand om dig och jag är van vid att sköta om pappa. Jag tycker om hjälplösa karlar.

— Jaså, du tyckte synd om mig. Det var av medlidande —

— Prat. Jag tror att du har framtid. Om du får tillfälle att utveckla dig, blir du en stor man med tiden. Om du hetsas till döds kommer du att ta livet av dig eller kompromissa och då är det ute med dig.

— Och det inser du — du förstår —

Han sköt tillbaka sin stol och kom fram till henne.

— Du tror att du, liten, kan hålla stånd mot det där som jag annars måste kompromissa med?

Hon nickade hoppfullt och han böjde sig ner över henne, fattade hennes båda små händer och lutade kinden mot dem.

— Tack, sade han okonstlat, men jag vill inte ha det så.

— Varför inte?

— Därför att jag inte är värd det. Du såg hurudan jag är då anfallen komma över mig. Jag är omöjlig. Jag är som om jag vore besatt. Jag svär och väsnas om jag blir avbruten. Jag kan varken äta eller sova förrän galenskapen är över. Jag är inte som en människa. Jag är inte normal. Man kan inte leva tillsammans med mig.

— Nå, vi få väl sätta upp en stor bur då däruppe, och då du känner att du skall få ett anfall, kan du gå upp och sätta dig i den. Jag skall sticka in maten genom en lucka i gallret, så att du inte kan bita mig och jag skall förevisa dig mot inträdesavgift som ett vilt geni i fångenskap.

— Bambi, var allvarsam. Det här är inte något skämt. Det är förskräckligt.

— Tycker du att det är förskräckligt att vara gift med mig?

— Det är inte på mig själv jag tänker. Jag tänker på dig. Du har just råkat vackert ut. Jag måste rädda dig ur den här situationen.

— På vad sätt?

— Jag skall söka skilsmässa.

— Du har ingen anledning. Jag har varit dig en god och plikttrogen hustru. Jag har inte kommit dig när sedan jag gifte mig med dig annat än för att ge dig mat.

— Hur tror du att vi ska kunna uppehålla oss? Ingen vill uppföra mina skådespel.

— Hur vet du det? Du har aldrig försökt få dem

antagna. Det har du själv sagt mig. Du känner dig så överlägsen teaterdirektörer och publik att du aldrig bjudit ut dem.

— Jag vet att ingen vill ha dem. Jag begår ibland den dumheten att gå på teatern och då ser jag vad det är de vilja ha.

— Det är inte den måttstock du skall utgå ifrån. Vi ska inte ens utdöma en Broadway-teaterdirektör förrän han visat sig nog inskränkt att inte vilja ha dina pjäser.

— Broadway? En av mina pjäser på en Broadwayteater! Tänk på publiken på de teatrarna — en enda stor fårskock.

— Min käre vän, det finns begåvade män som skriva teaterpjäser i våra dagar också och som inte förakta publiken.

— Begåvade män? Vilka, om jag får fråga?

— Bernard Shaw till exempel.

— Effektsökeri, taskspelare.

— Barrie.

— Kanske.

— Pinero.

— Pinero kan sin sak, medgav han.

— Galsworthy, Brieux.

— Galsworthy är pamflettskrivare. Brieux är ingen konstnär. Han är kirurg. De ha ingenting att säga publiken på en Broadwayteater. Publiken sväljer de piller de servera, därför att dessa författare gjort sig ett namn, men den har inte större nytta av pillerna än om den fick de sockergryn den vill ha.

— I alla händelser göra sig dessa författare hörda. Vad tjänar det till att skriva teaterpjäser om de inte

bli uppförda? Naturligtvis ska vi få dina pjäser sålda och spelade.

— Men om vi inte få det, hur går det då?

— Åh, det skall nog gå. Jag tänker försörja mig själv i vad fall som helst och dig med, om dina pjäser inte gå.

Han skrattade.

— Du är ett lustigt pyre. Besynnerligt att jag aldrig fäst mig vid dig förut.

— Du kommer att tycka om mig, ifall du fortfar att lägga märke till mig. Jag är söt, sade hon och såg leende upp på honom.

Han smålog tillbaka.

— Hur tänker du bära dig åt för att skaffa pengar, om jag får fråga?

— Jag har inte bestämt mig för sättet ännu. I värsta fall kan jag slå mig på att dansa. Jag skulle med säkerhet få högt gage var som helst.

— Dansa? ropade han häftigt.

— Ja, har du aldrig hört talas om det? Man dansar med fötterna, ser du, och med kroppen och med ögonen och armarna. Så här!

Hon piruetterade runt honom som en liten munter figurantska och förtrollad stirrade han på henne.

— Du dansar utmärkt, eller hur?

— Ja, det gör jag. Ibland är jag riktigt inspirerad. Om nu bara du och professorn ville vara förnuftiga och låta mig fara till Newyork och ta engagemang, skulle jag kunna försörja oss alla tre. Vi skulle leva i överflöd. Du kunde skriva och han kunde få syssla med sina kära problem.

— Jag inser inte att vi ha något att göra med

vad du företar dig, men jag kommer med all säkerhet inte att låta dig försörja mig.

— Menar du verkligen att ni inte ha med saken att göra?

— Nej, hur skulle vi kunna ha det?

— Eftersom jag är din hustru och hans dotter, finns det nog folk som skulle anse att saken angick er.

— Varför i Newyork — varför inte här?

— I den här lilla staden tycka de nog att jag är tokig ändå. Om jag uppträdde som yrkesdansös, skulle det riktigt braka löst.

— Det är sant. Det är ett litet ynkligt samhälle, men här är stilla och lugnt. Därför lämnar jag inte platsen.

— Det skulle väl inte göra dig något, om jag for till Newyork, eller hur?

— Visst inte. Jag skulle arbeta.

— Det är bra. Du är sannerligen nästan idealisk.

— Idealisk?

— Som äkta man. De äro vanligen så fordrande och blanda sig i allting.

— Jag har inte bestämt mig för att vara din man ännu.

— Men du är det ju redan.

— Tänk om du skulle förälska dig i någon annan?

— Då är det mycket troligare att jag förälskar mig i dig.

— Gud bevare mig! utropade han och kom fram till henne igen. Bambi, lova mig att inte göra det. Du får inte förälska dig i mig.

Hon såg på honom en lång stund och så brast hon i ett smittsamt skratt.

— Det är mitt allvar. Mitt arbete är allt för mig. Ingenting annat är av någon betydelse för mig och det vore förskräckligt störande om du blev kär i mig.

— Det kan jag inte inse, såvida du inte blev kär i mig.

— Det har ingen fara, sade han, och då hon skrattade, vände han sig mot henne igen. Om du någonsin ser något som tyder på att jag kan vara en sådan narr, så varna mig, är du snäll.

— Och vad tänker du då göra?

— Rymma till världens ända. Den sortens galenskap är döden för all skaparkraft.

— Jaså. Ja, jag skall varna dig.

— Jag måste hyvla av mitt koncept i dag, så nu går jag upp och börjar.

— Kommer du att vara bortrest två dagar nu också?

Han vände sig om och smålog mot henne.

— Somliga människor skulle nog anse dig excentrisk, sade han.

— Med skäl, svarade hon.

— Jag är nästan normal, när jag hyvlar, sade han och skrattade. Det är bara under skapelseprocessen jag är från förståndet.

— Således är allt som det skall vara? Vi fortsätta?

— Med vad?

— Med att vara gifta?

— Jag har ingenting emot det för min del, om du håller på att vi ska vara det, men det vore klokt av

dig att tänka över vad jag sagt. Jag tror att du kommer att ångra vad du gjort — och låta dig försörja mig, det gör jag på inga villkor.

— Jag ångrar aldrig vad jag gjort, sade Bambi. Jag finner mig i det.

— Jag håller med din far, då han säger att det är en stor risk för dig.

— Det är spännande att riskera något.

— Om du inte trivs med det längre kan du skiljas från mig nästa gång jag har ett arbetsryck. Då vet jag ingenting om det, så det går smärtfritt.

— Jarvis, det var inte snällt sagt.

Han kom hastigt tillbaka.

— Det var menat som ett skämt, förklarade han.

— Så tog jag det också, svarade hon blixtsnabbt.

Han såg ned på den lilla gestalten med det vackra, välformade huvudet, på de känsliga läpparna och in i de stora, strålande ögonen.

— Stjärnglans, sade han småleende.

— Hur var det? frågade hon hastigt.

— Du anser väl inte att jag borde — att jag borde — kyssa dig, säg?

— Bevare mig väl! Nej då.

— Så mycket bättre. Jag var rädd att du kunde vänta dig något av mig.

— O, nej, sade hon och försvann ut i trädgården genom hallen.

Han hörde henne skratta och tog ett steg som om han tänkt följa efter henne, men så skakade han på huvudet och gick upp på sitt nya arbetsrum med ett småleende på läpparna.

III.

Professorn arbetade ute i sin trädgård. Det var en av hans få förströelser och han tog den saken lika allvarligt som ett problem. Han hade stor tur med sina blommor, vilket han tillskrev sitt system, som han kallade det. Han var lika metodisk som en maskin i allt vad han företog sig, så att hans växter göddes och vattnades lika regelbundet som sjukhuspatienter få föda och medicin. Följaktligen frodades de förträffligt. I dag var han ute på jakt efter sniglar. Han gick från rabatt till rabatt och dräpte obarmhärtigt som ödet självt.

Totalintrycket av hans trädgård var ganska sällsamt. Han anlade varje grupp i form av siffror. Penségrupperna voro i form av åttor, krassen var klippt och ordnad i stubbiga ettor, då däremot till exempel astrarna stodo i rader av fyror.

Professorns vurm för aritmetik gick till överdrift. Han påstod att siffror voro personligheter alldeles som människorna och han betecknade gärna sina vänner och elever med ett siffertal.

Han stod med vetenskapsmannens likgiltighet och åsåg hur en snigel vred sig i dödsryckningar, då hans svärson kom fram till honom med en bredskyggig hatt i handen.

— Professor Parkhurst, er dotter önskar att ni skall sätta på er hatten. Ni glömde den.

— Javisst. Tack.

— Jag vore tacksam om ni hade tid att bevilja mig några minuters samtal.

— Det kan jag inte. Min tid är mycket dyrbar. Om ni vill promenera bredvid mig medan jag utrotar de här sniglarna, skall jag höra på vad ni har att säga.

Han fortsatte sin jakt och Jarvis var tvungen att hålla jämna steg med honom.

— Jag har vistats i ert hem en vecka nu, professor Parkhurst, och jag har bara sett er vid måltiderna.

— Tillräckligt ofta, sade professorn och gjorde en hastig vändning, så att han stötte emot Jarvis, som höll på att falla omkull. Jag går femtio steg framåt och femtio tillbaka, förklarade han och Jarvis stirrade på honom med vidöppen mun.

— Räknar ni era steg? frågade han.

— Naturligtvis. Jag räknar alltid, vad jag än har för mig. Jag räknar då jag äter, då jag sover, då jag går, då jag talar, då jag tänker — alltjämt.

— Så förskräckligt! En taktmätare i människoform. Det måste jag anteckna.

Och Jarvis tog upp sin anteckningsbok ur fickan.

— Jaså, ni har den ovanan att göra anteckningar, fräste professorn.

— Jag har inte råd att låta tankar, ingivelser och intryck gå förlorade.

— En odräglig vana!

— Av ert sätt mot mig drar jag den slutsatsen att ni tycker illa om mig, började Jarvis på nytt.

— Jag tycker varken bra eller illa om er. Jag känner er inte.

— På det här viset lär ni aldrig känna mig.

— Det är jag inte vidare angelägen om heller.

— Varför? Vad har ni emot mig?

— Ni är inte praktisk.

— Anser ni att ni är det då?

— Ja. Jag är i högsta grad praktisk. Jag är matematisk.

Han dödade en ny snigel.

— Hur kan ni göra det där? utropade Jarvis med bekymrad min. Den där snigeln har också rättighet att leva. Varför ser ni inte saken från snigelns synpunkt?

— Han dödar mina rosor, försvarade sig professorn. Han är en mördare. Samhället har rättighet att avliva honom.

— Den gamla vanliga slutledningen — tand för tand.

— Skulle ni vilja offra mina rosor för att rädda snigelns liv?

— Jag skulle lära rosorna att själva skydda sig.

— Ni är fnoskig, klippte professorn av och gick vidare med Jarvis hack i häl.

— Jag kom inte ut för att diskutera trädgårdsskötsel eller livet med er. Jag förstår att vi inte ha samma utgångspunkter. Ni tillhör den tid som flytt, jag framtiden.

— Det finns inte en människa som följt med sin tid bättre än jag, ropade professorn.

— Prat. Ingen nutidsmänniska öder bort sitt liv

på döda siffror. Vi gå ut i världen och arbeta på mänsklighetens problem.

— Vilka äro mänsklighetens problem?

— Föda, sysselsättning, uppfostran, hälsa.

— Allesammans matematiska problem.

— Jag önskar att ni bibragt er egen dotter litet sunt förnuft i stället för att tillbringa ert liv med att föreläsa i matematik.

— Sunt förnuft kan inte bibringas. Det är en gudagåva, liksom snille, sade professorn.

Jarvis såg på honom och tog hastigt upp sin annotationsbok.

— Stoppa ned den där igen, ropade professorn barskt. Jag vill inte att ni skall göra anteckningar över mig.

Jarvis stoppade fogligt tillbaka annotationsboken i fickan, men då professorn nu oförmodat vände igen, utbrast han häftigt:

— För Guds skull, sätt er ner och hör på mig. Det här matematiska fram- och tillbakagåendet gör mig tokig.

— Jag går så länge tills jag sett över ett visst antal rabatter. Hur var det? Kritiserar ni den uppfostran min dotter fått?

— Jag vet inte hur hon blivit uppfostrad. Jag trodde inte ens att hon fått någon uppfostran, sade Jarvis, men det här infallet att gifta sig med mig är mycket prövande för mig. Det bringar mig ur fattningen.

— Laga att ni får vigseln annullerad. Den kan omöjligt ha varit laglig.

— Hon vill inte höra talas om det. Hon vill vara gift med mig.

Professorn såg upp från sitt arbete.

— Då är det så gott att ni resignerar. Jag har levat tillsammans med henne i nitton år, så jag vet bäst.

— Men det är ju löjligt att ett barn som hon alltid skall få sin vilja fram. Ni har skämt bort henne.

Fast professorn stod nedböjd över sina blommor och med ryggen mot Jarvis syntes det att han ömkade den unge mannen.

— Ni har mycket att lära ännu, sade han.

— Kan ni inte övertala henne till att skiljas från mig?

— Nej, det kan jag inte. Jag försökte övertala henne att låta bli att gifta sig med er, men det lyckades inte.

— Ni anser förmodligen att jag bör skaffa henne hennes livsuppehälle?

— Eftersom ni frågar så ser jag mig tvungen att svara ja.

— Just då jag börjar att kunna tas med i räkningen.

— Vilken räkning?

— Som skapartalang.

— Vad är det ni har för er egentligen, Jocelyn?

— Jag försöker ge uttryck åt nyare tiders filosofi i dramatiserad form.

— Vem köper det ni producerar?

— Ingen.

— Hur kan ni då börja tas med i räkningen?

— Åh, inte som saluvara. I min egen själ.

— Fyrtionio, femtio, sade professorn. Vänd nu. I er egen själ, säger ni! fortfor han och såg på den unge mannen, som gick bredvid honom. Bambi har sålt sin förstfödslorätt för en grynvälling, muttrade han.

— Det är just det frågan gäller. Vems plikt är det att bestå grynvällingen?

— Kanske ni anser att det tillkommer mig?

— Varför skulle inte vetenskapen understödja konsten?

— Hm. Varför inte låta Bambi försörja er? Hon säger att hon vill göra det.

— Jag är villig att låta henne försörja sig själv, men inte mig.

— Alltså gäller det om jag vill försörja er?

— Just det. Då ni inte längre har Bambi att dra försorg om har ni inte något annat ansvar och om ni hjälpte mig att upplysa och inspirera mänskligheten, gjorde ni världen en stor tjänst.

— En ny Aristofanes! utbrast professorn. Ni är enastående. Ni är talet tjugutre.

— Varför just tjugutre?

— Därför att det varken är mycket eller litet.

— Er dotter tror att mina pjäser komma att antagas, men uppriktigt sagt tror jag det inte själv.

— Hur kan ni upplysa och inspirera mänskligheten om ingen lyssnar till er förkunnelse?

— De måste lyssna till sist. Varför skulle jag annars vara kommen till världen?

Professorn gjorde ett uppehåll i sin snigeljakt för att ännu en gång ta den unge mannen i närmare skärskådande.

— Ni har då åtminstone en oskrymtad tillit till

er själv, kära tjugutre. Det skulle roa mig att höra några av era världsomstörtande idéer.

— Jag skall läsa upp ett skådespel för er dotter i kväll. Om ni har lust att höra på kan ni ju komma med. Då finge ni se att det skulle löna sig att ge mig ert stöd ett par år framåt.

— Jag skall komma.

— Om ni bestämmer er för att ta mig på entreprenad, fordrar jag ovillkorligen att ni skall upphöra att undvika mig så här envist. Om vi tre ska leva tillsammans måste vi leva i harmoni. Det är nödvändigt för mitt arbete.

— Vem är det som beviljar den andre en ynnest härvidlag, ni eller jag?

— En ynnest? Milda makter, ni anser väl inte att det är en ynnest av er att skänka mig tak över huvudet och mat under ett par år? Jag tänkte att det var ett gynnsamt tillfälle jag erbjöd er.

Professorn lät sig inte lätt förledas till munterhet, men nu satte han båda händerna i sidorna och det lät nästan som om han skrattade. Jarvis såg på honom med sitt gossaktiga, intagande leende och återvände in. Bambi och hennes far voro obegripliga — vad hade de så roligt åt?

På kvällen efter middagen tände Bambi det elektriska ljuset på den övertäckta verandan, drog fram en bekväm stol till lampan, satte professorns fåtölj en bit därifrån och placerade honom i den. Därefter gick hon efter föreläsaren. Hon letade efter honom i hela huset och fann honom till sist i ett rum högst upp, där han gömt sig.

— Kom ner. Allt är ordnat. Jag har till och med installerat professorn i sin fåtölj.

— Jag är rädd, förklarade Jarvis. Tänk om du inte skulle förstå vad jag skrivit — om du tycker att det är bara skräp.

— Om jag tycker det, kommer jag att säga det. Är det inte meningen med det hela? Äro vi inte försökskaniner och vill du inte se hur provet utfaller?

— Säg det inte, om du också tycker att det är smörja.

— Så barnslig du är. Om du ödar bort tiden på rakt ingenting, är det väl i sin ordning att du får höra det, så att du kan börja skriva om ordentliga saker.

— Jag känner mig som en av professorns sniglar, mumlade han.

— Välj det lättfattligaste du skrivit att börja med.

— Ja, då tar jag "Framgång".

Hon sprang ned för trappan och han följde henne ut.

Professorn syntes inte längre till.

— Ardelia, ropade Bambi, var är professorn?

— Jag vet inte, miss Bambi. Jag såg honom gå ned i trädgården.

— Professor, kom hit, ropade Bambi. Jarvis skall börja läsa upp sin pjäs.

— Ja visst, ja. Jag kunde inte minnas varför jag blivit placerad i den där fåtöljen och Ardelia kom inte heller ihåg det. Och så erinrade jag mig att jag glömt kvar min spade i trädgården, sade han.

Han lade tankspridd ifrån sig spaden på tebrickan och slog sig ned på den stol Bambi satt fram åt Jarvis.

— Nej, inte där. Sitt i din vanliga fåtölj, sade hon och drog upp honom.

— Det är inte klokt, min vän. Då somnar jag säkert.

— Vi ska laga att du inte gör det, svarade hon skrattande.

— Jag kan inte erinra mig att jag någonsin hört ett skådespel uppläsas förut, sade professorn.

— Då kommer ni säkert att irritera mig. Avbryt aldrig. Om ni fingrar på någonting eller har något läte för er, upphör jag att läsa.

— Det är gott att veta, svarade professorn, med en glimt i ögat. Om jag inte står ut längre, visslar jag.

— Tyst nu, sade hans dotter. Börja, Jarvis.

— Vad handlar stycket om? frågade professorn.

— Det heter "Framgång" och handlar om en kvinna som sålde sig för att vinna framgång och tog skada till sin själ.

— Är det en komedi?

— Du gode Gud! Nej då. Jag försöker inte att få folk att skratta. Jag försöker få dem att tänka.

— Börja nu då.

— Avbryt inte mera, pappa.

Jarvis började. Först var han nervös, men så småningom fick han större självförtroende. Han läste bra, men utan dramatisk effekt och Bambi skulle ha velat ta ifrån honom manuskriptet och läsa själv. En gång under första akten klarade professorn sig i strupen.

— Gör inte så där, sade Jarvis och fortsatte utan

att lyssna till professorns hastigt framstammade ursäkt.

Pjäsen skildrade en kvinna som hade framgång i livet till sin enda gud. För den skull offrade hon allt. För att komma fram offrade hon först far och mor och sedan den hon älskade. Hon gifte sig med en man som hon inte älskade för att komma ett steg högre upp och till sist offrade hon sitt barn för sin allt uppslukande ärelystnad. Då hon äntligen nådde detta mål var hon inte längre en mänsklig varelse med förmåga att njuta och lida. Hon hade blivit ett vidunder och tog livet av sig i förtvivlan.

Det fanns vissa storslagna scener, vissa djärva drag som gjorde sig bra i Jarvis' behandling av ämnet, men i stort sett saknades den dramatiska effekten. Det fattades handling och författaren övergick till att predika.

Då han slutat första akten gjorde han ett uppehåll och såg på sina åhörare. Professorn var vaken och såg mycket förbryllad ut. Denne sällsamme unge man lät honom skåda en abnormitet som han kallade en kvinna. Professorn hade aldrig drömt om att något sådant kunde existera. Det övergick hans fattningsförmåga och han häpnade över Jarvis' djärvhet.

Bambi satt uppkrupen i en korgstol med fötterna uppdragna under sig som en kinesisk idol och med varje nerv på spänn, idel öra och uppmärksamhet. Fast hon inte sade ett ord kände Jarvis hur sympati och förståelse utströmmade från henne.

— Nå? sade han.

— Vi ska inte diskutera förrän du läst slut, sade hon.

— Duger det till något?

— Somligt är storartat, somligt otroligt uselt.

— Men barn då? invände professorn.

— Fortsätt, befallde hon.

Den andra akten började bra, intresset stegrades ända till mitten av akten, sedan blev det hela allt mattare. Vissa fraser som uttryck för kvinnans nya individualistiska filosofi väckte professorns motsägelselust.

— Nonsens, utropade han. Ingen kvinna tänker och känner på det sättet.

— Ni borde inte bara sitta och hänga näsan över era kalkyler, utan ni skulle se er omkring i livet, professor, genmälde Jarvis. Ni har inte sett er omkring sedan stenåldern.

Bambi skrattade tyst, men återtog strax sin allvarliga min.

— Han har inte så orätt ändå, Jarvis. Din hjältinna verkar inte övertygande.

— Men hon är naturtrogen i alla fall, invände han.

— Det bryr jag mig inte ett dugg om, ifall hon inte verkar så, svarade Bambi. Läs sista akten nu.

— Du tycker inte om min pjäs — vad tjänar det då till?

— Var inte dum nu. Jag är djupt intresserad. Fortsätt.

Han började litet modlöst under trycket av den kritik som låg i luften. Skapande konstnärer äro känsliga som växter, då det gäller deras arbete.

Tredje akten höjde sig inte. Analysen var inte klargörande. Författaren utlade ämnet så långt det intresserade honom, sedan släppte han taget.

Då Jarvis lade ned manuskriptet räckte Bambi ut handen efter det.

— Ge mig det. Lägg det i min hand, befallde hon och han lydde undrande.

— Jag känner det, som om det vore något stort och vackert, som blivit sargat och blöder. Jag vill hålla det i handen och hjälpa det.

— Sargat?

— Ja. Känner du inte det? Din hjältinna är ingen kvinna. Hon är ett vidunder. Man tror inte på henne, för man avskyr henne.

— Men hon existerar. Det är nutidens kvinna.

— Nej, nej, nej. Det kan hända att kvinnan har något av detta i sig, men hon klargör det inte för sig själv. Gör henne storslagen och ärelysten på det rätta sättet. Väck vår sympati för henne.

— Men jag predikar emot henne.

— Så mycket bättre. Framställ henne tragiskt. Visa hur tomt det är alltsammans. Det var inte hon som tog livet av sig — du tog livet av henne.

— Skriver du teaterpjäser? frågade han.

— Nej, men jag har sinne för det dramatiska. Det är mycket som är storslaget i din pjäs, men du utgår från mannens ståndpunkt i din psykologi. Du känner inte kvinorna.

— Nej, det vill jag tro också, sade professorn. Kom inte och säg mig att det finns sådana kvinnor i världen. Hon är sämre än Lucretia Borgia.

— Visst finns det, pappa professor. Du har inte sett åt en kvinna sedan mamma dog för nitton år sedan, så du är inte riktigt kompetent att bedöma saken.

— Jag ser hundratals unga kvinnor på mina föreläsningar.

— Som lära sig Euklides, inflickade Jarvis.

—Euklides är ett nyttigare studium än det som er hjältinna studerade och förkunnade.

— Visst inte. Hon studerade livet.

Professorn vände sig till Bambi.

— Har du några tankar och begrepp gemensamma med den här människan, mitt barn?

— Ja, en del. Vi äro alla fribytare i denna generation.

— Varför har du aldrig diskuterat dem med mig?

— Åh, professor, jag pinar dig aldrig med mina funderingar. Jarvis, jag tror att du kan få din pjäs antagen till uppförande, om du omarbetar den.

— Jag avskyr att omarbeta saker. Då går det omedelbara bort.

— Det hjälps inte. Du måste. Du har tagit livet av hjältinnan och det är illa gjort. Hon måste väckas upp från de döda och få försöka sin lycka igen.

— Vill du hjälpa mig?

Hon såg förtjust ut.

— Med hänförelse. Jag kan inte hjälpa dig att konstruera, men jag kan säga dig vad som inte förefaller mig äkta.

— Då börja vi i morgon.

— Går ni till sådana där ytterligheter i allt vad ni skriver? frågade professorn.

— Jag återger livet sådant det är, svarade Jarvis.

— Ni unga se alla möjliga gåtor i livet, då det i själva verket är lika enkelt som att två plus två gör fyra.

— Två plus två gör visst inte alltid fyra. Det kan göra fem eller fyrtio. Det beror på sinnebilden. Ingenting i världen är precis så eller så eller definitivt. Allt är föränderligt, elastiskt. Det är kärnan i vårt tids livsbegrepp.

Professorn såg förskräckt på dem båda.

— Bevare mig väl, sådana världsomstörtare? Ni äro galna båda två. Ni borde spärras in med era vilda idéer.

Han lämnade dem hastigt och skyndade ned i trädgården. Där visste han att han skulle finna lugn och en matematisk, exakt uppdelning av allting. De ultramoderna idéer dessa båda eldiga bildstormare tvungo honom att taga i övervägande oroade honom i hög grad.

— Stackars pappa professor, sade Bambi skrattande, då han var utom hörhåll.

— Varför låter du honom förbli i medeltiden?

— Han är lyckligare där. Där är fridfullt. Då han kommer ihåg att vi leva i en annan tid känner han sig så störd och olycklig.

— Ni äro väl olika de flesta andra familjer, eller hur? frågade han.

— Ja, jag tror det, medgav hon.

— Ni äro irriterande, men intressanta.

— Du skall låta pappa vara i fred. Han är för gammal att moderniseras nu. Tänk dig honom som en intressant kvarleva från en annan tid och låt honom vara.

— Ja, det skall jag göra. Jag skall använda honom i en av mina pjäser. Han är en bra typ.

— Han kommer inte att känna igen sig själv, så det gör ingenting.

Sedan talade de både länge och väl om Jarvis' arbete, om hans arbetsmetod, om hur lång tid det tog honom att tänka ut och skriva ned ett skådespel. Bambi fann det mycket fängslande alltsammans. Hon tyckte att hon fått ett intresse i livet. Det var underbart att något nytt skulle skapas var dag under hennes eget tak, vid hennes sida. Och hon skulle få vara med om det, hjälpa till att göra något fulländat av det. Hon gladde sig åt de dagar, som skulle komma och en varm känsla av tacksamhet mot Jarvis för att han behövde henne kom henne att utropa:

— Åh, vad livet är härligt!

Han betraktade henne noga.

— Du är ett litet lustigt pyre, sade han.

Hon skrattade och reste sig för att gå ut i trädgården.

— Gå och lägg dig nu, sade hon, så att du kan börja tidigt i morgon med din teaterpjäs. Jag skall gå efter profesorn, annars glömmer han att han skall gå in.

Han lydde utan invändning. Han kände sig med ens som ett skepp för ankar efter långa års planlöst kringdrivande, men han tog — som männen bruka — sin lycka som något självskrivet, och det föll honom aldrig in att tacka Bambi för denna nya känsla av frid och välbefinnande.

IV.

Jarvis' och Bambis giftermål utgjorde stadens samtalsämne under ett par veckor, något som var dem båda fullkomligt likgiltigt. Sedan var det slut på intresset, ungefär som en tid efter sedan en komet visat sig eller ett luftskepp förolyckats.

Under tiden vande sig medlemmarna i den egendomligt sammansatta trion något så när vid varandra. Jarvis och professorn hade i början nästan kommit i luven på varandra, men för det mesta lyckades den diplomatiska Bambi stifta fred emellan dem. De vädjade båda till henne för allting och hon tog hand om dem som om de varit småbarn. Hon kallade dem de gudomliga tvillingarna och var oändligt road av att de voro så beroende av henne. Ibland såg hon inte Jarvis på flera dagar. Han hade sitt skrivrum och sin sängkammare i översta våningen i huset och då han var under inspiration glömde han att komma ned till måltiderna. Hon lät honom vara i fred och såg bara till att han åt vad hon skickade upp till honom. Ibland brann hans lampa hela natten. Hon kunde stå i trappan och höra på hur han deklamerade scener i morgongryningen, men hon blandade sig inte i vad han gjorde.

Han fördjupade sig i omarbetandet av "Framgång" med all den iver och glöd som utmärkte honom. Han kasserade helt och hållet det gamla ma-

nuskriptet och började om på nytt med en annan utgångspunkt. Då han hade stommen färdig tillkallade han Bambi och hade en överläggning med henne. Hon utdömde vissa delar, berömde andra, gav honom nya uppslag och tvang honom att se saken ur ny synpunkt. Han rasade och försvarade sina idéer, motsade henne och bestred hennes påståenden, men tog ändå alltid fasta på vad hon sade. Hennes medverkan var honom oumbärlig, och då han kom i trångmål letade han efter henne i hela huset tills han fann henne.

Dessa stormiga överläggningar, som förekommo så gott som dagligen och som visade hur väl han behövde henne, hindrade henne från att fullfölja sin avsikt att gå in vid baletten. Hon fann att hennes tid var indelad på två olika sätt — i de timmar då Jarvis behövde henne och i de timmar han inte behövde henne. De timmar de tillsammans ägnade åt hans arbete voro de, som gåvo livet innehåll. Då var hon lycklig. Hon tog Jarvis lika opersonligt som hon tog den som maskinskrev hans manuskript. Det var känslan av att vara behövlig, av att kunna hjälpa honom i hans arbete som gav livet en ny krydda och beredde henne njutning. Men tiden blev henne lång mellan varje gång hon fick kallelse att komma upp till honom, och en dag då hon låg i sin hängmatta med en bok i handen kom hon på den idén att göra ett försök på egen hand. Varför kunde hon inte skriva ned sina tankar, sina drömmar, sina planer i form av en berättelse. Beslut och handling voro ett hos Bambi. Inom fem minuter hade hon hämtat papper och penna och kastat sig in i sitt nya företag.

Under de närmaste dagarna var hon så fördjupad i sitt experiment att hon nästan försummade sina båda skyddslingar. Professorn förvånade sig över att hon var så tankspridd och Ardelia beklagade sig över att alla i huset voro tokiga — alla skrevo eller läste och man kunde inte gnola på en visstump en gång, förrän någon ropade: var tyst.

Det var bara Jarvis som inte märkte förändringen. Av den store Jocelyn kunde man ju inte vänta att han skulle ha sinne för annat än sitt eget själstillstånd.

Liksom de flesta människor, som ha lätt att lyckas i vad de företaga sig, tröttnade Bambi snart på sitt nya tidsfördriv. Vid veckans slut var mästerverket färdigt och lades åt sidan. Utan en suck av saknad sade hon sig, att hon inte hörde till dem som skulle föröka litteraturens skatter i världen. Inte en tanke skänkte hon sin förstfödde förrän en hel månad efter dess tillkomst till världen, då hon av en händelse i en tidskrift, utgiven i Newyork, läste om en pristävlan. För en kort berättelse utlovades femhundra dollar. Hon tog fram sitt manuskript och läste igenom det med en viss förvåning. Sedan gick hon och lät maskinskriva det och skickade in det under ett fingerat namn och så glömde hon bort hela historien igen.

Efter ytterligare sex veckors strängt arbete var ”Framgång” nästan färdig. Bambi hade inte tankar för något annat. Pjäsen var nu utan gensägelse mycket bättre och hon ställde stora förhoppningar på framtiden. Stycket måste bli antaget till spelning. Om Jarvis bara kunde fara till Newyork och få några

teaterdirektörer att läsa det! Men därtill behövdes pengar och de hade inga. Hon grubblade timtals på hur hon skulle få mynt, allt dock förgäves.

Men så kom det som en blixt från en klar himmel. Med posten en morgon erhöll hon ett brev med namnet på en tidskrift i stämpeln och detta brev var nära att göra slut på hennes unga liv och på en nyttig tillvaro. Redaktören för tidskriften anhöll att få meddela henne att hennes berättelse fått tävlingspriset, att den skulle publiceras i nästa nummer och bad henne vara god mottaga den inneslutna checken. Vidare undrade han om hon hade några fler manuskript som de kunde få till genomläsning och om hon ville göra dem äran av ett besök nästa gång hon kom till Newyork. De skulle vilja tala med henne om en serie berättelser i samma stil som den, vilken nu vunnit priset.

Professorn och Jarvis hade båda dragit sig tillbaka till sina egna riken, annars skulle de ha fått se Bambi dansa den bästa p a s s e u l hon utfört i hela sitt liv. Hon viftade med det saliggörande brevet i handen och virvlade runt av förtjusning. Då hon nått höjden av extas kom Ardelia in.

— Kära hjärtandes, miss Bambi, självaste Jesebel kunde väl inte dansa vildare. Det är som om ni hade den onde i kroppen... Släpp mig — låt bli — dra mig inte me', säger jag.

— Ardelia, gudarna äro goda! ropade Bambi. En sådan otrolig tur! Tänk att jag vunnit!

— Har ni vunnit på lotteri, miss Bambi?

— Just det, Ardelia — en lotterivinst.

— Bevare oss väl! Och vad skall ni använda pengarna till?

— Jag skall ta Jarvis Jocelyn till Newyork. och tillsammans ska vi båda spänna Ryktbarhet för vår vagn och hemföra henne.

— Jag vet inte vem Ryktbarhet är, men om hon är en häst, begriper jag inte var hon skall stå här hemma. Vi ha inte något stall.

Bambi skrattade.

— Det blir nog någon råd med den saken, Ardelia, bara vi ha henne i vår ägo. Det här är en hemlighet mellan dig och mig. Låt inte någon få en aning om att jag har vunnit något.

— Nej, miss Bambi. Lita på mig. Jag kan vara stum som graven.

— Jag skall ha med mig hem en present åt dig från Newyork, om du inte berättar det.

Därmed sprang hon upp på sitt rum för att gå igenom sin garderob och smida sina planer. Liksom hon utan tvekan på fläcken gift sig med Jarvis, skulle hon nu resa och fira sin smekmånad med honom. Men i stället för älskog skulle de söka göra lycka. Han skulle bjuda ut sitt teaterstycke och hon skulle göra sin redaktör äran av ett besök. Hon strålade vid tanken därpå och började tänka ut hur hon skulle komma fram med att hon hade så mycket pengar att hon kunde bjuda på en resa till Newyork utan att tala om på vilket sätt hon fått dem. Lyckligtvis var varken Jarvis eler professorn frågvis, så hon hoppades att det inte skulle bli så svårt. Hon läste över ett par sätt för att öva sig och vid lunchen banade hon väg för vad som skulle komma.

— Hur lång tid behöver du för att avsluta ditt stycke, Jarvis?

— Det bör bli färdigt den här veckan, svarade han. Och det är mycket lyckat. Det är ett första klassens skådespel.

— Du borde fara till Newyork och hembjuda det till någon teater.

— Hm!

— Det måste göras i alla fall. Du kan inte undervisa om du inga elever har.

— Jag är ingen skollärare, invände han.

— Du är en reformator och då måste du ha något att reformera.

— Arbetet i och för sig tillfredsställer mig.

— Inte mig. Du måste skapa och lära innan du kan tillväxa.

— Så mycken visdom i ett så litet omhölje?

— Det är så visdomen dväljes.

— Kanske. Ack, sibylla, skåda in i framtiden och säg mig hur jag skall få medel till att göra en resa till Newyork!

— Åh, pengar kan man alltid skaffa, sade hon i lätt ton.

— Ja, antagligen. Det brukar verkligen vara så, då man behöver dem — men hur?

— Bry dig inte om att grubbla på det. Säg dig bara att det kommer att gå.

Han såg småleende på henne.

— Vet du att ibland misstänker jag att ödet hade ett finger med i spelet då vi sammanfördes? Vi äro så lika.

— Vi äro så lika att vi äro olika, rättade hon honom skrattande.

Hon väntade till nästa dag med att låta bomben explodera.

— Om du kan avsluta din pjäs i den här veckan, Jarvis, kunna vi låta maskinskriva manuskriptet i början av nästa och bege oss av fredag eller lördag.

Han stirrade på henne.

— Till fots? frågade han.

— Nej, inte alls. Jag märker att jag har så mycket pengar som vi behöva.

— Märker du att du har det? Hade du så mycket utan att veta det? ropade han så högt att professorns uppmärksamhet väcktes.

— Jag är litet slarvig med sådant där, mumlade Bambi.

— Vad är det fråga om? undrade professorn.

— Vad jag inte kan begripa, fortfor Jarvis, det är att du gifte dig med mig, när du hade pengar att betala min värdinna med.

— Ett infall. Jag är full av infall, svarade Bambi.

— Kan jag få veta vad ni tala om? sade professorn.

— Hon har pengar så att vi kunna resa till Newyork, förklarade Jarvis.

— Tack, men jag vill inte fara till det rysliga stället. Det finns inte en förskräckligare och bråkigare stad i världen än Newyork.

— Lugna dig, professor. Det har aldrig varit min avsikt att ta dig med, tröstade hans dotter honom.

— Men vad skall du göra med mig då? frågade han oroligt.

— Du blir kvar här och Ardelia får ägna dig hela sin tid. Hon kommer att proppa i dig så mycket godsaker att jag inte får hand med dig längre, då jag kommer tillbaka.

— Men du kan inte resa ensam med Jarvis.

— Varför inte det? Jag är ju gift med honom.

— Ja, visserligen, men ni förefalla inte som ni vore gifta, invände han.

— Vi få lov att lära in några äktenskapliga attityder, Jarvis. Det går inte an att du ser så intagen ut i mig. Pappa säger att vi inte se gifta ut.

— Jag är inte alls intagen i dig, försvarade sig Jarvis modigt.

— Hör själv, pappa, det måtte väl vara att tala som en gammal äkta man.

— Var har Jarvis fått pengar ifrån? frågade professorn.

— Det är inte jag som har dem, svarade Jarvis. Det är Bambi.

— Är det du, mitt barn? Var har du kunnat få några pengar ifrån? undrade professorn.

— Jag har blivit inbrottstjuv.

— Vad säger du?

— Lugna dig. Det är smör- och äggpengar.

— Smör- och äggpengar? upprepade Jarvis.

— Ja visst. Den förtrampade arrendatorshustrun avstår alltid från sina smör- och äggpengar för att rädda familjen eller för att en ny lada måste byggas.

— Vad är det du pratar? avbröt professorn.

— Jag begriper inte varför det behöver bli en sådan uppståndelse i familjen bara för att jag råkar ha litet sparpengar. Jag måste resa till Newyork i

affärer och eftersom Jarvis måste uppsöka några teaterdirektörer för att tala om sitt stycke, föreslog jag bara att vi skulle resa tillsammans.

— Vad har du för affärer i Newyork, mitt barn?

— Det är min ensak, älskade professor.

— Förlåt, skyndade han att tillägga.

— Gärna, svarade hon glättigt.

— Jag avskyr Newyork, sade Jarvis. Hur länge tror du att vi måste vara där?

— Jag älskar Newyork och vi ska vara där så länge pengarna räcka.

— Har du något emot att i runt tal berätta hur mycket du har? frågade professorn.

— Ja, det vore mig mycket motbjudande. Jag hatar siffror, vare sig runda eller avlånga. Emellertid har jag så att det räcker.

— Jag hoppas att du inte skriver hem och ber om mer, då du väl är där, som du brukar göra. Jag har litet ont om pengar i vår.

— Ingen av er har något förtroende till mig. Om ni bara sätta er tillit till Bambi skall jag hjälpa upp familjens affärer, så att ni ska häpna.

De båda herrarna skrattade ofrivilligt och så talades det inte mer om saken, men Bambi bar själv Jarvis' manuskript till renskrivningsbyrån och gav strikta order om när det skulle vara färdigt. Trots Jarvis' protester tog hon honom med sig till en skräddare och tvang honom att beställa sig kläder, och kragar, skjortor och halsdukar köpte hon åt honom. Hon skötte hela saken som en sannskyldig diplomat och till sist köpte hon med klappande hjärta järnvägsbiljetterna.

Jarvis gjorde inga invändningar alls förrän sista kvällen. Då kom han och gav henne en liten svart annotationsbok.

— Vad är det här?

— Jag vill att du skall skriva upp vartenda öre vi ge ut. Det är ett lån, förstår du.

— Det är en gåva från gudarna. Uppsänd ett tackoffer till dem. Jag vill inte ha din dumma debet- och kreditbok.

Han lade handen på hennes axel och såg in i de strålande ögonen.

— Lilla goda fé, sade han, jag vill också vara med i leken.

— Vänta tills den onda dagen är över.

— Gör som jag ber dig. För räkning. Jag har så dåligt minne.

— Giv hit då. Ack, Jarvis, säg, är det inte roligt?

— Är det? Jag tycker det är som att gå till stupstocken, när jag tänker på att salubjuda min vara och närma mig en teaterdirektör.

— Min stackars svärmare! Om du skulle stanna hemma då och låta mig schackra bort din pjäs?

— Kommer inte i fråga. Jag skall väl bära min egen packning.

— Jag känner mig som en korsfarare, jag. Jag vill inte byta bort min lott med någon på jorden.

— Det underbaraste hos dig är att du är så hänryckt över livet, sade han i allvarlig ton.

Smågnolande sprang hon ifrån honom.

Och dagen därpå foro de. Bambi lade litet varstans i huset ut listor åt professorn, på vilka hon skrivit upp allt som han skulle komma ihåg, och Ar-

delia hade fått förhållningsorder i det oändliga. Professorn följde dem till stationen och kysste i sin tankspriddhet Jarvis vid avskedet, vilket gjorde offret ursinnigt och nästan kom Bambi att kvävas av skratt. Då tåget rullade ut från stationen lutade hon sig ut genom fönstret och ropade: Gå hem nu, professor, och som en automat vände han och begav sig av i den riktning varåt hon pekat.

— Jag är aldrig lugn då jag lämnar honom, erkände hon för Jarvis. Han har så lätt att tappa bort sig.

— Han kommer mig alltid att tänka på en leksak med mekanik i, alltsedan han berättade för mig att han ständigt räknar, vad han än gör. Jag är säker på att du drar upp honom som en klocka var kväll.

— Stackars kära gamla pappa! Är det inte lustigt att jag valt honom till far?

— Jag tycker att du väljer dina anhöriga högst konstigt.

— Mina konstiga anhöriga — det är en bra titel. Den skulle alla strax förstå.

— Gud vare lov att jag inga anhöriga har — varken konstiga eller inte.

— Har du aldrig haft några?

— Nej.

— Bara vuxit upp utan vidare?

Han nickade.

— Jag minns att du bodde hos en lustig gammal herre då jag först lärde känna dig. Var det inte en släkting till dig?

— Nej, han hade hittat mig någonstans. Med vad gör det? Bryr du dig om det?

— Nej, inte alls. Tvärtom.

Under lunchen såg han plötsligt på henne, som om det var första gången han såg henne. Han märkte att allas ögon i den överfyllda restaurangvagnen voro fästade på henne.

— Vad är det? frågade hon, när hon upptäckte att han inte lämnade henne med blicken.

— Tittar folk alltid på dig? undrade han.

Hon såg sig likgiltigt omkring.

— Det vet jag inte. Det har jag aldrig märkt.

— Det är litet konstigt att fara bort så här tillsammans, sade han och såg förskräckt ut.

— Jag tycker det är helt naturligt. Är du förlägen? frågade hon plötsligt, som om hon upptäckt en ny sida hos honom.

— Inte alls, försvarade han sig.

Klockan var fem då de ångade in på stora centralstationen. Vid den tiden tycks hela Newyorks befolkning inte ha mer än en tanke — att komma ut till förstäderna. Det var som en hel myrstack, som skingrades åt olika håll mot de smala tunnlar, där lokomotiven stodo och pustade ut ånga. Jarvis tyckte att det lät som ett vattenfall. Han stannade yr i huvudet och hjälplös.

— Är det inte storartat? Det är som om det vore Japhets, Hams och Sems barn! utropade Bambi, som gick bredvid honom.

Hon lotsade sin store, kraftige, bortkomne Jarvis genom skarorna och mer än en förstadsbo saktade sina brådskande steg för att se efter dem — den långe, blonde jätten och den lilla flickan med stjärnögonen.

— Vart ta vi vägen? frågade Jarvis med barnsligt förtroende.

— Till Gramercy Park. Vi ska ta in på en klubb där. Nu låtsa vi att vi äro rika och ta en bil.

Hon gav chauffören order att köra långsamt och då han vek om hörnet in på den folkrika, asfaltbelagda Fyrtioandra gatan lutade Bambi sig ivrigt ut genom vagnsfönstret.

— Godafton, hem för böcker, ropade hon och nickade åt en bokhandel. Godafton, mrs Newyork och ni, gott folk i staden. Här äro vi, Jarvis och jag.

Då hon vände sig om såg hon att han smålog.

— Nu är du lycklig, inte sant? sade han.

— Lycksalig. Det känns som om man andades in elektricitet. Tycker du inte om alla de här människorna?

— Nej, de äro för många för min smak. Det skulle inte finnas mer än hälften och de skulle vara bättre funtade. Så länge vi hålla på att föröka oss som kaniner, blir aldrig rasen förbättrad.

— Men det är vackra kaniner i alla fall, Jarvis.

— Ja. Glatta och tanklösa.

— Skuttande omkring och knaprande på något, ifyllde hon skrattande.

— Livet är ett narrspel, sade han med vämjelse.

— Nej då, livet är härligt, gav hon till svar, just som bilen stannade utanför klubben.

V.

Bambi var tidigt uppe och framme vid fönstret följande morgon. Hennes rum vette åt Gramercy Park och solen lyste över den friska vårgrönskan. Hon överfor hastigt med blicken de stora moderna byggningarna runt platsen och lät den dröja vid de gamla husen, som hon strax i inbillningen befolkade med gångna dagars människor, levande i pomp och ståt.

— Våren i staden, viskade hon för sig själv. Våren i Newyork!

Hon kände sig frestad att springa till Jarvis' rum och knacka på hans dörr och väcka honom, så att också han skulle få njuta, men så erinrade hon sig att jordiska njutningar intet behag hade för Jarvis och då fortfor hon att svärma på egen hand.

Det var alldeles tyst och stilla i den lilla parken. Endast då och då rasslade en mjölkkärra gatan framåt. Det ligger något dämpat över en viss tid på morgonen till och med i Newyork. Den tidigaste morgontrafiken har upphört och dagens arbete har inte ännu börjat. Det råder ett uppehåll innan signalen ges till att dagens strid åter begynner.

Mången ung flicka har suttit som Bambi satt och såg ut över hustaken i denna "City of Beautiful Nonsense" och drömde glada drömmar om att erövra världen. Ungdomen kompromissar icke med livet. Den

fordrar allt eller intet. Så gjorde också den lilla tyranniska, övermodiga Bambi. Hon önskade Jarvis och sig ryktbarhet och pengar i rikaste mått. Hon ville spela en roll i virveln i denna stora stad. Två piedestaler önskade hon sig, en för Jarvis och en för sig själv. Högt över mängden skulle de stå. Om alla de ungdomar som drömma sådana drömmar skulle komma upp på sina piedestaler bleve det trängsel i ryktbarhetens tempel.

Men vår praktiskt anlagda hjältinna tog lyckligtvis inte med i räkningen att inte alla lyckas och ha framgång här i världen. Hon tänkte ut hur Jarvis borde gå tillväga. Hon skulle skicka honom först till Belasco. Mr Belasco skulle förstås ta emot honom och strax se att det var ett snille han hade framför sig. Han skulle genast låta Jarvis läsa upp sitt stycke och Jarvis skulle komma tillbaka med tusen dollar i förskott i fickan. Och sedan skulle repetitionerna omedelbart börja och dem skulle han vara med om och hon skulle hjälpa till vid dem och det skulle bli förfärligt spännande och roligt. Hon såg Jarvis inropad på scenen efter premiärens slut. Och sedan följde en hel rad strålande bilder med mr och mrs Jarvis Jocelyn som centrum, eftersökta av allt vad stort och framstående och förnämt som fanns i Newyork, London och Paris.

Under det Jarvis gick upp som en meteor vann hon själv rykte som författarinna. Först då hon intagit en sådan plats bland litterära stjärnor att Saturday Evening Post tog in hennes skisser utan att ens läsa dem i förväg, först då alla frågade vem denna glänsande författare var — en blandning av O.

Henry, Edith Wharton och W. D. Howells — då och först då skulle hon överge sin pseudonym och öppet uppträda som mrs Jarvis Jocelyn, hustru till den berömde dramaturgen.

Hon var så fördjupad i de bilder hon upprullade för sig att Jarvis' knackning på dörren skrämde henne som ett kanonskott.

— Ja. Vem är det? ropade hon.

— Det är Jarvis, svarade han. Är du färdig att gå ner och äta frukost?

— Om ett par minuter. Vänta på mig nere i läsrummet.

Hon tog en kall avrivning och klädde sig på otroligt kort tid. Jarvis hade inte minsta förnimmelse av att han satt och väntade — han hade strax fördjupat sig i en artikel om dramatisk konst i en tidskrift.

— God morgon, ers nåd, sade Bambi, då hon trädde in fräsch, strålande och bedårande.

— Det är ingen fullödighet i vad den här människan skriver, svarade han utan att se upp från sin tidskrift.

Hon slog helt lugnt ihop den och tog den ifrån honom.

— Nu gå vi och se vad de ha att bjuda på till frukost i matsalen, sade hon skrattande. Har du sovit gott?

— Det gör jag alltid.

— Ska vi inte roa oss i dag? frågade hon, då de fått kaffe serverat.

— Roa oss?

— Ja. Vi ha aldrig haft något roligt för oss till-

sammans. Jag har anslagit en viss summa för nöjen. Jag tycker att vi kunna börja med något roligt.

— Som du vill. Vart ska vi fara?

— På ett omnibustak till Claremont och äta lunch. Efteråt gå vi på ett museum. Och sedan äta vi middag här och gå på teatern i kväll.

— Du tycks ha tänkt ut allt i förväg.

— Vad skulle du föreslå?

— Vi ska göra vad jag har lust till i morgon och vad du har lust till i dag.

— Utmärkt. Jag lovar att tycka om vad du finner roligt, om du lovar att njuta av vad som roar mig.

— Du tycker allt att jag är odräglig?

— Nej, men jag tror att du aldrig kommer att skapa något riktigt stort, förrän du lärt dig att en författare inte får förakta någon mänsklig fas av livet.

Han såg forskande på henne.

— Människorna vid Femte avenyen äro inte äkta. De äro konstgjorda, invände han.

— Du är mycket ung, Jarvis, anmärkte hon.

— Jag måtte säga! utropade han och skrattade så hjärtligt att en gammal stofil vid bordet bredvid med hög röst sade till uppasserskan: Nygifta!

Och av någon hemlig orsak rodnade Bambi häftigt.

— Det är sant, fortfor hon. Förrän du inser att det måste finnas både ett Broadway och ett Bowery kommer du inte att se bilden av livet sådan den verkligen är.

— Ibland säger du riktigt beaktansvärda saker,

medgav han. Men du är ändå inte av det stoff som alstrar diktare.

Hon småskrattade och klappade den lilla handväskan, vari hon hade de prasslande sedlar som i alla fall härrörde just från den källan.

— Vad är det som fattas mig i det avseendet? frågade hon helt ödmjukt.

— En författare bryr sig inte ett dugg om sanningen. Han kan använda sig av en lögn och ändå frambringa ett intryck av sanning, om så behövs.

— Men jag härstammar direkt från Ananias, invände hon. Det är just den sortens skapartalang jag har i arv.

På detta sätt pratade och skrattade de för första gången som ett par goda, glada kamrater.

Fullföljande sin plan klättrade de upp på taket på en omnibus vid Adertonde gatan. Bambi var i extas inför det fängslande panorama, som upprullades för deras blickar, och svängde fritt fantasiens trollspö över allt vad hon såg. Jarvis gav akt på henne, road och förvånad. Det var första gången han riktigt lade märke till henne. Och omigen såg han att, var hon visade sig, drogos allas blickar till henne som till en magnet. Han sade sig att det inte i ordets striktaste bemärkelse berodde på skönhet, utan att det snarare kom sig av att en sådan obeskrivlig glans och glöd utstrålade från henne.

De åkte över Tjugutredje gatan där det vimlade av folk. Madison Square låg ljus och solbelyst och gjorde minst av allt intryck av att vara det hemvist den i själva verket är för gamla, fattiga och ensamma,

vilkas trötta fötter föra dem dit som till en oas i öknen. I förgrunden låg den långa avenyen.

— Det är som ett glänsande pärlhalsband, sade Bambi och sträckte allt ivrigare på halsen. Jag skulle ha lust att stå upp och sjunga sången om basarerna. Det finns inte ett tyg, inte ett siden, inte ett smycke i hela österlandet från Arabien till Samarkand som inte förekommer här.

— Det tjusar dig, inte sant? inflickade Jarvis.

— Ja, tänk bara på hur underbart det är. Tänk på alla de långa rader av kameler och karavaner, på alla de fartyg över världens alla hav, på alla de järnvägståg som hopat dessa skatter till ett skimrande helt för att förnöja dig och mig. Är det inte överväldigande?

— Medges, sade han. Jag hoppas du lägger märke till hur få butiker det jämförelsevis finns för herrar. Syateljéer, modeaffärer, juvelerarbutiker, skinnbodar, konditorier, terum, korsettfabriker, blomsterbutiker, skoaffärer, allt för damer. I automobilerna ser man idel damer. Finns det inga män i detta menageri?

— Nej, de trampa alla grottekvarnen nere i city. Och de omgjorda troligen sina länder med färdigsydda kläder av modernt snitt, svarade hon med sitt glada skratt.

— Alla se likadana ut — alldeles som modelldockor som förevisas. Det förekommer väl olika klasser ibland dem i alla fall? Det måste finnas butikfröknar också i dessa skaror. Kan du se skillnad på dem? frågade han.

— Ja då. Inte på modellerna, för linjen är den-

samma för alla, men kvinnoögat ser strax skillnaden ändå.

— Men du ser inte ut som alla de andra !

— Nej, tyvärr. Jag ser mycket småstadsaktig ut. Men jag behöver bara få ett annat omhölje så skall du få se att jag blir oigenkännlig. Ack, Jarvis, vi måste skynda oss att förtjäna mycket pengar, så att jag kan bli lik de här fulländade varelserna som trippa gatan framåt.

— Du vill bli lik de där dockorna? upprepade han med en överlägsen åtbörd.

— Ja, jag skulle vilja rulla mig i pengar och ha hela skåp fulla med kläder — hela uppsättningar för alla mina olika jag.

— Hur många finns det?

— En hel mängd. Jag har aldrig räknat dem. Den ena dagen skulle jag kläda mig som en sirén från Broadway, den andra som en g r a n d e d a m e från Femte avenyen, en dag som förstadsbo, andra dagar som reformkvinna eller dansös eller resande.

— Och vad skulle jag ta mig till, medan du uppträdde i alla dessa olika roller?

— Du skulle vara gift med oss alla. Vi skulle nog hålla dig varm.

— Det är ett förskräckligt perspektiv! Ett helt harem! Och den ena inte lik den andra!

— Det vore nyttigt för din karaktär.

— Och döden för mitt arbete.

— Du skulle veta mer om livet, sedan du gått igenom en kurs i oss.

— Det är farligt att förvärva för mycket kun-

skap, anmärkte han. Ska vi stiga av och gå in i biblioteket?

— Inte i dag. Det ingår i planen för din dag. Jag vill bara se människor och föremål.

— Vad är du i dag? frågade han.

— En houri utan själ, svarade hon.

Då de närmade sig University Club utropade Jarvis med förakt i rösten:

— Ett monument rest till dumheten i vår tids undervisning. Troligen vimlar där i detta ögonblick av folk från ena ändan av landet till den andra, som alla dväljas i den ljuva tron att de äro kulturbärare.

— Du har ett gudomligt sätt att riva ned allting, inföll Bambi med glittrande ögon.

— Där har du ett monument till, fortfor han och pekade på en ny kyrka tätt intill de många växelkontoren.

— Hic jacet undervisning och religion. Se på den där smärta vita dômen som kallas "the Plaza".

— Du borde kalla henne miss Newyork.

— Bravo, Jarvis. Med tiden kommer du att ha riktigt roligt tillsammans med mig.

Han rynkade lätt pannan.

— Jag vet, tillade hon, att jag förekommer i din älskade anteckningsbok under rubriken störande hinder. Men om du inte frivilligt går in på att roa dig ibland i mitt sällskap, kommer jag att störa dig på allvar.

— Du är som en ekorre. De gömma allting och leta rätt på det igen.

— Hic jacet Bambi jämte de andra nutida in-

stitutionerna, som tro sig om något, suckade hon ödmjukt.

De åkte nu genom Broadway. Bambi satt tyst. Denna omgivning fann hon tråkig. Först då de kommo in på Riverside Drive vaknade hennes hänförelse på nytt.

— Är du inte förtjust i floder? utropade hon då hon fick se Hudsonflodens vatten glittra i solskenet.

— Jag har aldrig varit närmare bekant med några, svarade han.

— Åh, mr Hudson — mr Jocelyn, presenterade hon ögonblickligen. Jag trodde att ni hade träffats förut.

— Du är för tokig, sade Jarvis skrattande. Vad är det hos floder som väcker din förtjusning?

— De äro så klipska. Det ser ut som om de ingen mening hade med vad de göra och ändå äro de på väg mot ett mål hela tiden. De äro lättjefulla och ändå nyttiga — och så äro de våta. Jag tycker om dem.

— Finns det något på jorden du inte tycker om? frågade Jarvis.

— Ja, men just nu kan jag inte minnas vad, svarade hon och började gnola: ”Ships of mine are floating — will they all come home?” med så mycken känsla att en gammal herre framför dem vände sig om och småleende sade: Det ska vi hoppas, min lilla vän.

Hon nickade glättigt tillbaka till Jarvis’ förargelse. Då de närmade sig Grants grav såg hon misstänksamt på honom, och när de väl passerat den drog hon en suck av lättnad.

— Om du givit min entusiasm en kalldusch, då vi åkte förbi Grants grav, Jarvis Jocelyn, skulle jag ha kastat mig ned från omnibustaket och sökt döden.

— Ibland underskattar du mig, svarade han.

Då de kommo fram beställde Bambi den mest frestande lunch och de voro muntra och uppspelta. Solen sken, vårluften var ljum och den lilla utflykten på tu man hand alstrade en ny förtrolighet mellan Jarvis och Bambi.

Alla smålogo mot Bambi och hon smålog tillbaka.

— Tycker du inte här är trevligt? sade hon.

— Känner du den där herrn vid bordet bredvid?

— Vilken då?

— Den där tjocke som sitter och stirrar på dig.

— Nej, visst inte. Jag trodde du menade den som skålar med mig var gång han dricker.

Jarvis sköt häftigt tillbaka sin stol.

— Jag skall örfila upp honom, sade han och reste på sig.

— Jarvis! Sätt dig ner. Så dum du är. Han är bara vid gott humör. Det ligger i luften härute.

— Jag vill inte att främmande karlar ska skåla med dig, dundrade Jarvis.

— Var inte orolig. Jag skall göra en grimas åt honom nästa gång, sade hon lugnande, men med en från urminnes tider nedärvd instinkt kände hon sig belåten i djupet av sitt hjärta.

Då de druckit kaffe tog Bambi räkningen som kyparen lagt bredvid Jarvis' tallrik.

— Tycker du illa om ifall jag betalar? Vill du hellre att det skall vara du som gör det?

— Ingalunda. Det är dina pengar. Varför skulle jag låtsa som om det vore mina?

Om hon vågat skulle hon ha kysst honom för det svaret. I stället slösade hon drickspengar på kyparen.

— Det är alldeles för ljuvligt ute i fria luften, sade hon då de bröto upp. Det är omöjligt att stänga in sig på ett museum. Vad ska vi göra?

— Vi kunna fara tillbaka på samma sätt som vi kommo hit och åka till andra ändan av världen.

— Ja, det är bra. Här kommer just vårt präktiga fortskaffningsmedel. Skynda på.

De åkte ned till Washington Square, där de stego av och började vandra på måfå. De voro med ens i en annan värld. Det var som i en saga. Från den lugna, gröna, skuggiga squaren hade de kommit in på en smal gata, där det myllrade av folk.

Otaliga skaror av barnungar sprungo omkring skrikande och lekande. Mödrar med småbarn köpslogo i hörnen med handlande, som sköto kärror med livsförnödenheter framför sig. En positivspelare vevade fram den ena melodien falskare än den andra på sitt utslitna instrument. Över alla butikfönster lästes utländska namn. Dammet virvlades upp av den ena vindilen efter den andra. Man hade svårt att inte snava på alla gamla tidningar som av blåsten sopades gatan framåt. Alltsammans gjorde ett vedervärdigt intryck. Det skar mot den klara, blåa vårhimlen.

Jarvis såg på Bambi, som för en gångs skull ingenting sade. I hennes ansikte lästes en livlig protest.

— Nå? sade han utmanande.

— Åh, jag avskyr allt som är fult. Det verkar som en fysisk smärta. Är det mycket blödigt av mig att avsky det fula? frågade hon.

— Det är helt naturligt, men visst är det blödigt.

— Jag skulle kunna fördraga fattigdom, ja hunger, törst, köld, men smuts och fulhet är något så förskräckligt.

— Detta är livets råvara. Du tycker mer om den bearbetad, retades han.

— Tycker du bättre om den så här?

— Oändligt mycket bättre.

Hon såg sig omkring igen för att försöka förstå vad han menade.

— Därför att det är en kamp?

— Ja. Dessa människor kan man undervisa. De kunna ingenting. De äro stumma som djur. Man kan ge dem talförmåga. Det är för sent att komma med lärdomar till din överklass.

En kvinna gick förbi med ett barn, vars ansikte och händer voro fulla av stora sår. Bambi grep efter Jarvis' arm och vacklade.

— Jag mår illa, stammade hon.

Han stack hennes hand under sin arm och vände hastigt och gick tillbaka samma väg de kommit. Då de stego upp på taket till en ny omnibus såg han på henne. Hon var mycket blek.

— Vi få lov att rensa livet från vissa sidor åt dig, liten.

— Nej, nej. Jag vill se allt. Jag måste härda mig.

Då hon kom tillbaka till klubben tog hon ett varmt bad i hopp att bli fri från allt det som tycktes vid-

låda henne efter promenaden på den mörka gatan i fattigkvarteret. Men de förde ingen verklig konversation vid middagsbordet. Det var mest Jarvis som talade och han utlade sina idéer om sociala reformer och om hur han ville att invandrarna i landet skulle behandlas och omhändertagas som bröder.

De begåvo sig därefter ut för att gå på en teater — vilken bestämde de ej i förväg. Bambi kände sig lättare till mods då hon kom ut och fick se Broadway som strålade i full belysning. Det ligger något febrilt glättigt över Broadway. Man påminnes om ordstävet: Ät, drick och var glad, ty i morgon skola vi dö. Alltefter den sinnesstämning vari man befinner sig värms och eldas man därav liksom av champagne, eller ryser man, gripen av förtvivlan.

Bambi trippade bredvid Jarvis, muntert kvittrande.

— Människorna äro lyckliga, inte sant?

— En yttre fernissa.

— Jarvis, du är som en buse som gömmer sig för småbarnen i mörkret och bäst det är springer fram och ropar bu!

— Det är just vad jag vill göra — ropa bu och skrämma allt bedrägeri på flykten. Kom, så gå vi in här, tillade han. De ge en pjäs av Brieux.

— Känner du till den? frågade Bambi.

— Jag har läst den. Den är inte glad, tillade han.

Hon följde honom in utan att svara. Teatern var fullpackad med en publik av den brokigaste sammansättning: professorer med sina hustrur, världsförbättrare, författare, mödrar med sina unga söner och mödrar med unga döttrar, en så kallad bildad publik

som samlats för att se och höra ett av de sociala problem, som förr i tiden noga doldes eller endast diskuterades i viskningar, djärvt framlagt och behandlat.

Bambi satt på spänn. Hon hade hört talas om Brieux och hans dramatiska arbeten, men hon hade aldrig läst eller sett något av dem och inte var hon heller förberedd på vad som upprullades för henne. Den första akten slog henne med skräck och hon satt tyst under hela mellanakten. Under andra akten snyftade hon sakta och under den tredje stegrades hennes ångest så att den nästan kvävde henne.

De lämnade teatern tysta och gripna av det djupa intryck pjäsen gjort på dem liksom på hela den övriga publiken.

Broadway strålade alltjämt i samma festliga belysning. Livsglädje och njutning lågo i luften. Bambi tryckte sig tätt intill Jarvis. Han såg under tystnad ned på hennes rödgråtna ögon och på det förbryllade, undrande draget om hennes läppar. Han hjälpte henne upp i en automobil och de åkte hem till sin bostad. Bambi stirrade ut genom fönstret.

— Fernissan är avskrapad, sade hon och drog snyftande efter andan. Jag ser bara skelettet.

Jarvis tog med en tafatt åtbörd hennes hand i sin och klappade den.

— Jag är ledsen att vi gingo på den där pjäsen. Du skall inte ta saker så djupt, sade han.

— Hade du inte samma känsla? Var du inte gripen?

— Av tendensen, men inte ur dramatisk synpunkt.

Det är en vältalig predikan, men ett dåligt skådespel.

— Jag känner det som om jag genomgått en blindtarmsoperation och jag är glad att det är över.

— Richard Bennett är en god skådespelare. Han bidrog till styckets framgång. Han är säkert en intelligent man. Jag måste försöka göra hans bekantskap.

Sedan sutto de tysta.

— Trött? frågade Jarvis då de närmade sig klubben.

Hon såg liten och hopkrympt ut och all glans i ögonen var slocknad.

— Livet har piskat mig hudlös i dag, svarade hon med ett blekt leende.

VI.

Följande morgon förklarade Bambi att hon behövde en hel dag för att komma ifrån intrycket av den uppskakande pjäs hon sett kvällen förut. Jarvis begärde inte bättre än att få uppskjuta den pinsamma stund då han skulle börja sin rond hos teaterdirektörerna. De enades sålunda om att taga sig ytterligare en fridag.

Himlen var molnhöljd så att de ögnade igenom en tidning för att se vad som bjöds på i form av tavelutställningar, matinéer och föredrag. Det var inte lätt att välja i mängden, men till sist bestämde de sig för att börja dagen med att åhöra en föreläsning på Berkeley Lyceum över ämnet ”En demokrats religion”.

De promenerade dit utan att göra sig någon brådska och blevo helt förvånade då de utanför den lilla teatern funno gatan blockerad av automobiler och fullt med eleganta damer stående på trottoaren och inne i förstugan en dryg halvtimme innan föreläsningen skulle börja. Vaktmästarna hade all möda i världen att skaffa plats åt de tillströmmande skarorna av ivriga bildningssökande och till sist var till och med scenen fullsatt i täta rader.

— Det här är förvånande, sade Jarvis. Vad i all världens dagar kunna dessa rodockor ha för intresse för demokratien?

— Det måtte komma an på föreläsaren, sade den skarpsinniga Bambi.

— Hm! En portion andlig välling innan de skynda till sin lunch.

Pratet och kacklet upphörde plötsligt då föreläsaren steg fram. Bambi hade rätt. Det var mannens personlighet som drog publiken. Man kände det strax, då man såg den blick varmed han överfor sitt auditorium, det intagande, älskvärda leendet och en viss humor i uttrycket. Damerna spunno som kattungar.

Jarvis brummade otåligt och Bambi kände sig skyldig — redan innan han öppnat munnen var denne främling henne sympatisk. Nu började han. Han hade en behaglig, välljudande stämma. Föreläsningen knöts till en föregående.

— Åh, det är en hel serie, viskade Bambi.

Jarvis nickade. Han önskade sig långt bort. Om det var något han avskydde så var det detta slags föreläsare som dyrkades av kvinnorna. Men så fängslades hans uppmärksamhet av en lösryckt fras och han började höra på. Föreläsaren hade talets gåva. Det var obestridligt. Och det var Jarvis' sista medvetna tanke. Det föreföll honom som om endast några få minuter gått, då föreläsaren bockade sig för publiken och slutade. Jarvis såg på Bambi. Hon satt framåtböjd med halvöppna läppar, helt uppgående i vad hon hört. Han måste vidröra hennes arm för att hon skulle vakna upp till verkligheten och se att de skulle gå.

— Det var storartat, inte sant? sade hon.

— Jo, det var det. Det var en verklig personlighet. Han gav dem fast föda och inte bara välling.

— Och de tyckte om vad de fingo till livs, sade Bambi och plockade upp sin boa, sin handväska och sitt paraply som hon i sin tankspriddhet strött omkring sig.

— Han hade rätt i vad han sade. Han kom en att känna att det finns stora ting att uträtta i världen, och att man måste gripa sig an därmed, inte i morgon utan i dag, sade Jarvis, då de trängde sig ut.

— Jag kan just undra vartill han inspirerar alla de där damerna, anmärkte Bambi.

— Till att snattra.

— "Bu"! sade hon med en grimas.

De flanerade på avenyen och åto vad Jarvis kallade "un soupçon de lunch" på ett terum, och för att komma undan en regnskur gingo de in på den för tillfället pågående och mycket omtalade internationella konstutställningen.

Lustgårdens under kunde ej ha väckt större häpnad hos Adam och Eva, då de första dagen vandrade i den, än dessa tavlor hos Jarvis och Bambi. De gingo inte omkring blaserade som alla de storstadsmänniskor, vilka vant sig vid det allra nyaste i allt. De voro nog lyckliga att kunna se på saker och ting med friskt och hänfört intresse. På måfå strövade de genom flera salar, tills de kommo in i futuristernas och kubisternas avdelningar. Här studsade de och stodo orörliga mitt på golvet i den första salen, gripna av förvåning och fasa.

— Vad är detta? undrade Bambi. Är det allvar?

— Tragedi, svarade Jarvis.

Han såg sig road omkring, men Bambi mådde rent

av illa vid anblicken av de skarpa blå, orangegula och purpurröda färgerna.

— Det är skändligt, sade hon med sammanbitna tänder.

— Vi ska sätta oss ner och försöka tränga in i deras tankegång.

— Det ligger ingen tanke i sådant här.

— Jo, det måste det göra. Om det inte funnes någon förklaring på den här sortens konst skulle inte ett så väldigt ytmått få upptagas av alla dessa tavlor.

— Det är en degenererad konst, en skola för ohyggligheter. Kom, så gå vi.

— Gå och sätt dig i ett annat rum, om du vill. Jag tänker studera de här gynnarna. Kanske de ha fått syn på något nytt i livet.

— Det finns ingenting nytt att se hos den där gräsliga kvinnan framför oss — hon som ser ut som ett skelett. Hon var död för flera veckor tillbaka då hon målades.

— Försök att vara mindre känslig, Bambi, och koncentrera din tanke på vad du ser. Det är en hel ny skola av artister, som arbeta med nya medel, efter nya begrepp. Du förstår väl att de inte alla kunna vara tokiga.

— Du tycker om dem?

— Det gör jag inte, men de intressera mig. Jag har varken läst eller hört talas om dem förut, så att de slå mig med häpnad.

— Du skall inga andra gudar hava för mig, sade Bambi och skakade på huvudet.

— Kanske att de här galningarna försöka bryta

med det konventionella i målning och skulptur. De vilja ha större frihet.

— De äro anarkister, vandaler.

— Kanske, men om de behövas för att man skall komma till ett storslagnare uttryckssätt i konst — —

— De borde arbeta i hemlighet och ställa ut sina alster i mörker.

— Nej, nej, vi måste förberedas på en förändring. Vi måste läras att släppa våra gamla synpunkter.

— Jag känner mig som om jag hörde till medeltiden — i lika hög grad som min professor. Jag har aldrig riktigt förstått honom förut.

— Vi borde föra honom hit.

— Jag tror att det skulle ta livet av honom, svarade Bambi.

De stannade på utställningen ett par timmar och återvände sedan till klubben. Hur det var hade kubisterna gjort ett djupt intryck på Jarvis. Han trodde sig ha kommit något nytt och ärligt på spåren, under det Bambi endast såg effektsökeri och förfall i deras konst.

— Då man tänker på allt vad jag sett under dessa två dagar, först på den där rysliga gatan, sedan på teatern och nu sist på utställningen, är det inte att undra på om jag känner mig som en gammal, gammal gumma, sade hon.

— Ska vi stanna inne i kväll? Det står uppslaget på en tavla att här är ett slags samkväm i afton, varvid man kommer att diskutera modern dramatik. Vi kunna ju gå och höra på diskussionen en stund.

— Gärna. Men vi ska gå tidigt och lägga oss, för

i morgon måste vi börja arbeta på att komma fram på de banor vi valt.

— Du har inte talat om för mig ännu vad du tänker slå dig på, invände han.

— Det är en hemlighet.

Matsalen i klubben var så gott som fullsatt då de kommo ned och Bambi fick nytt liv då hon hörde pratet och skrattet omkring dem.

— Det är roligt, sade hon. Och somliga av publiken se riktigt intressanta ut, inte sant?

— Jag samtalade med den där lille herrn i den röda halsduken, medan jag väntade på dig, och han var ganska originell.

— Vacker dam han har i sällskap!

De diskuterade sina grannar en stund och så sade Bambi:

— Det förefaller som om det var en evighet sedan vi foro hemifrån.

— Ja, tidsbegreppen utplånas då nya intryck hopa sig.

— Professorn har glömt att skriva förstås.

— Han har troligen glömt bort att vi finnas till.

— Ånej.

— Jag har en känsla av att jag börjar bli riktigt bekant med dig, sade han och nickade småleende.

— Och hur tycker du om mig då du nu träffat mig? undrade hon näbbigt.

— Du är ett intressant men överkänsligt exemplar.

— Jarvis, invände hon, det låter som om jag vore en kubisttavla.

Efter middagen sällade de sig till alla de andra som samlades i salongen och språkade med en hel

del personer som presenterade sig för dem. Stämningen var gemytlig. Den föreläsare de hört på morgonen var också där. Jarvis gick fram och talade med honom och kom tillbaka till Bambi med honom. Hon fann honom underhållande och sympatisk och vågade till och med skämta med honom om hans kvinnliga åhörare.

Sällskapet slog sig ned i grupper och efter en stund började diskussionen om modern dramatik. En kritiker uttalade sig i förlöjligande ordalag om de så kallade upplyftande skådespelen och det väckte Jarvis' indignation. Till Bambis förvåning reste han sig ögonblickligen upp och vederlade i vältaliga ordalag kritikerns anförande. Han fängslade sina åhörare med ett eldigt försvar för tankedigra skådespel och betonade att ett livsproblem kunde och borde behandlas med allvar även i en fars. Det behövde inte ske så pinsamt realistiskt som till exempel i Brieux' pjäser, men om en författare som hade något på hjärtat, som han ville säga publiken, kunde och ville förvärva en mästerlig teknik i sin framställning, skulle han med sina ord nå alla och däri finna belöningen för sina bemödanden och för sitt arbete.

Bambi kände sig mycket stolt över honom, över hans ståtliga och själfulla utseende, över hans lidelsefulla idealism och vältalighet. Då han satte sig ned blev han livligt applåderad och Bambi förstod att han hävdat sin plats i denna skara av framstående personer. Han deltog ytterligare i den diskussion som nu följde, och då de gingo upp till sig, lade hon märke till hur upplivad och vaken han såg ut.

— Jag kände mig mycket stolt över dig, Jarvis,

sade hon, då de stannade utanför dörren till hennes rum.

— Prat. Den förste talaren var en perukstock, men det har varit en härlig dag, sade han. Man känner sig stimulerad i varje minut i den här staden.

— I morgon gå vi till anfall mot Broadway, kapten Jocelyn. Laga att alla stridskrafter äro samlade.

— Skall ske, general. Godnatt.

— Godnatt.

Då hon stängt sin dörr dansade hon runt av förtjusning. Då Jarvis rest sig upp för att hålla sitt tal hade det första skottet avfyrats. Eftersom hon förde befälet i striden för hans karriär gladde det henne att hon hade att göra med någon som kunde göra sig bemärkt. Den som en gång sett det där huvudet med det kortklippta lockiga håret, hans svärmiska blå ögon och den uttrycksfulla, finskurna munnen glömde inte lätt Jarvis. Hennes egna drömmar kretsade om hans bild — bilden av en ung grekisk gud.

VII.

Den dag, varom Bambi i tankarna förutsagt att den skulle bli en märkesdag i historien, gick upp i glans med sol och mild luft. De hade båda vaknat tidigt med en känsla av spänning. Klockan halv nio hade de redan ätit frukost och Jarvis var färdig att skrida till handling.

— Jag tror inte att mr Belasco kommer att vara så tidigt på kansliet, Jarvis, sade Bambi.

— Han har mycket att göra. Han börjar säkert i god tid och jag vill finnas på platsen, då han kommer. Om han vill att jag skall läsa upp min pjäs för honom strax, behöva vi några timmar på oss.

Hon gjorde inte flera invändningar. Med lysande ögon rättade hon på hans halsduk och borstade hans rock.

— Tänk bara, om fem timmar kunna vi veta hur det gått.

Han tog sin hatt och sitt manuskript.

— Ja, svarade han med tillförsikt. Ska vi äta lunch här?

— Ja. Och skynda dig tillbaka, Jarvis.

I dörren erinrade han sig hennes tillvaro.

— Vart tänker du gå? Vill du komma med?

— Nej, jag har ett eget ärende att uträtta. Lycka till!

Hon räckte honom handen. Han höll den en se-

kund i sin och såg på den, som om det varit ett för honom hittills okänt föremål.

— Jag skall inte glömma att det är tack vare dig jag får göra det här försöket, sade han och lämnade henne hastigt.

Bambi utförde en indiandans, innan hon ägnade sig åt dagens uppgift.

Jarvis hade noga tagit reda på var Belascos teater låg och beslöt att gå dit till fots för att bringa reda i sina tankar och komma på det klara med hur mycket och vad han skulle säga mr Belasco. Han varken såg människorna eller hörde stimmet och bruset omkring sig. Huvudet högre än de flesta gick han som en ung, blond Achilles sin väg rakt fram utan att se varken åt höger eller vänster, själv ett mål för många beundrande blickar.

Allt som i Bambis drömmar följde med framgång och som hägrade för henne var utan allt värde för honom. Han drömde om att bli en ny Johannes Döparen, om att bli en ropandes röst i öknen — med öknen menade han världen — och om att väcka allt folk i alla städer ur deras sömn och slöa undergivenhet, väcka dem icke till bön, men till tanke. Det var till en hög uppgift han kände sig kallad. Och han gick så försjunken i sina tankar att han promenerade långt förbi den tvärgata vid vilken teatern var belägen. Klockan slog halv tio då han kom fram.

— Jag vill tala med mr Belasco, sade han till en vaktmästare.

— Tre trappor upp.

— Finns det hiss?

— Nej.

Han kände sig harmsen över vaktmästarens försmädliga leende, men svarade ej utan stretade upp för de långa, mörka trapporna. Då han kom upp fann han alla dörrar stängda så att han måste gå ned igen.

— Det finns ingen däruppe, förklarade han.

— Det gör det aldrig så här dags på morgonen.

— Vid vilken tid brukar mr Belasco vanligen komma?

— Han har inga bestämda vanor. Om han kommer alls är det någon gång mellan tio på morgonen och midnatt.

— Således kommer han inte alla dagar?

Vaktmästaren log sitt försmädliga leende.

— Nej, ibland är han inte här på flera dagar. Renskriverskan där uppe kan säga er om han väntas i dag eller inte.

— När kommer hon?

— Vid tio- eller elvatiden.

— Tack.

— Åh, jag ber.

Jarvis vandrade upp för trapporna igen. Han fick stå och vänta nästan en hel timme, innan renskriverskan kom.

— Ack, de här trapporna, flämtade hon. Står ni och väntar på mig?

— Jag väntar på mr Belasco.

— Är ni hitstämd?

— Nej.

— Har ni ett rekommendationsbrev till honom?

— Nej.

— Vad har ni för ärende? Är det fråga om någon affär?

— Nej, om en pjäs.

Hon lät honom stiga in, öppnade fönstren, tog av sig hatten, såg sig i spegeln, ordnade sitt hår, pudrade sin näsa och slätade till spetsarna runt urringningen på blusen, som det tycktes glömsk av Jarvis' närvaro.

— Hur dags väntas mr Belasco? frågade han.

— Det vete den store.

— Tror ni att han kommer i dag?

— Det kan jag omöjligt säga.

— Men jag vill träffa honom.

— Det är fler än ni som suttit här i timtal och tvinnat tummarna av samma orsak.

— Men jag är bara på kort tid i Newyork.

— Beklagar, sade hon och slog sig ned vid sin skrivmaskin. Ge mig ert opus, så skall jag lämna fram det.

— Jag vill helst tala med mr Belasco själv.

— Som ni behagar.

— Jag kan kanske få sitta och vänta här?

— Ja bevars, det är ingen avgift för sittplats, svarade den unga damen.

En timme förgick. Endast skrivmaskinens knäppande avbröt tystnaden, sedan Jarvis visat sig otillgänglig för konversation. Mellan elva och tolv var det livligare. En hel mängd unga män tittade in och frågade efter chefen, och de hade alla ett skämtsamt ord för Sally, som de rätt och slätt titulerade den unga damen. Somliga av dem avlägsnade sig strax, andra slogo sig ned och väntade.

Också damer började nu anlända, vackra och fula, unga och gamla, tjocka och smärta, och alla togo de sin missräkning med glatt humör. De tycktes känna varandra allesammans och pratade och skrattade och hälsade på de manliga individerna med omisskännlig förtrolighet.

— Var är du nu? Hur går det? var alltid första frågan och sedan talade de regelbundet om kulissförhållanden, varav Jarvis ingenting begrep. En yngling berättade att han varit här tio mornar å rad utan att ha lyckats få engagemang. De andra skrattade och en av damerna skröt med att hon kunde ta priset — hon hade varit hos Frohman tjuguåtta gånger sista gången hon sökt anställning.

— Men den tjugunionde engagerade han mig, sade hon och skrattade.

Jarvis tyckte att de voro de sorglösaste människor han någonsin sett. De skrattade åt allt och intet. Klockan ett voro Jarvis och Sally åter ensamma herrar på täppan.

— Brukar ni aldrig äta? frågade hon.

— Åh, är det lunchtid? frågade han tillbaka.

— Vakna upp, är ni snäll.

Hon genomgick hela scenen framför spegeln igen då hon satte på sig hatten.

— Skall jag kanske ta med mig något till er, då jag kommer tillbaka? frågade hon, då hon var färdig att gå.

— Jag går också, sade han. Men jag kommer igen.

Då han kom ner på gatan tänkte han på hur besviken Bambi skulle bli, om han kom och berättade för

henne om sin lönlösa väntan. Han gick in och telefonerade till klubben att de skulle säga henne att han blivit uppehållen och inte kunde komma hem till lunchen. Sedan skaffade han sig litet mat och återvände till sin post.

— Redan tillbaka? sade Sally när hon steg in litet senare.

Ju längre tiden led, dess mindre intresserad kände han sig av de olika typer han såg komma och gå. Klockan fem hade han fått nog. Han gjorde upp med Sally att han skulle ringa till henne följande morgon för att få veta om hon hade hört av sin chef, och så gick han med tunga steg tillbaka till sin bostad. Han var enerverad av sin långa väntan och började inse att det kanske inte skulle gå så lätt att få träffa teaterdirektörerna som han hittills trott. Han hade inbillat sig att så fort han nedlät sig till att uppsöka dem, skulle han bli mottagen, men sju timmars väntan i ett förrum hade åstadkommit en viss förändring i hans uppfattning.

Egentligen var det på Bambis vägnar han kände sig mest nedslagen. Hon hade gjort sig så stora förhoppningar om honom och nu skulle han komma tillbaka utan att ha lyckats. Inte ens för sig själv ville han medgiva hur ledsen han var över att hennes hopp gäckats — över att glansen i hennes ögon skulle slockna. Han gjorde en lång omväg för att skjuta upp det pinsamma ögonblicket, men till sist måste han bemanna sig med mod.

VIII.

Sedan Jarvis hade dragit ut på sin erövrarstråt ägnade Bambi sin uppmärksamhet åt sin egen höga person. Hon gjorde en mycket omsorgsfull toalett. Då hon satt på sig hatt, flor och handskar, promenerade hon av och an framför spegeln och provade olika attityder. Hon låtsade stiga in på olika sätt i redaktionsrummet. Ena gången kom hon in dröjande, imponerande och uppsträckt i hela sin fem fots längd, den andra frankt, raskt och ledigt med största tillförsikt. Till sist bestämde hon sig emellertid för att göra sin entré med värdig hållning, men ändå med glad och säker min. Ännu en gång gick hon fram till spegeln och mönstrade sin bild.

— Du är söt, sade hon och nickade åt sig själv.

Liksom Jarvis hade hon skrivit upp adressen på den hon skulle uppsöka och höll den skrivna lappen i handen. Med sång i hjärtat gav hon sig ut i människovimlet. Hon lade märke till allt och alla och undrade om det var många som buro på glada hemligheter liksom hon själv — om det fanns flera som voro på väg att uppleva spännande äventyr. Hon studerade alla ansikten hon såg i hopp att utröna de hemligheter som doldes bakom den ofta ogenomträngliga masken, och hon märkte inte hur hennes forskande blickar drogo uppmärksamheten till hennes eget talande ansikte. Hon trodde att alla som små-

logo mot henne bara menade en vänlighet och hon nickade fryntligt tillbaka. Till och med då en elegant gammal sprätt med vaxade mustascher tilltalade henne med ett "god morgon, lilla vän", skrattade hon bara. Naturligtvis missförstod han henne och gjorde sällskap med henne.

— Är ni ensam? frågade han inställsamt.

Hon såg honom rätt in i ögonen och svarade allvarligt:

— Nej, jag promenerar med mina fem små syskon.

Han såg så häpen ut att hon brast i skratt igen. Nu förstod han äntligen.

— Adjö, sade han och gjorde helt om.

Hon visste att hon hade god tid och därför gick hon in i en bokhandel och såg igenom de nyaste böckerna. Tanken på att det kanske skulle komma en dag då hon kunde gå in och fråga efter sina egna böcker eller Jarvis' skådespel föresvävade henne på ett behagligt sätt. Hon pratade med ett av biträdena en stund och återvände sedan ut på gatan, dit hon drogs som en nål till en magnet.

Hon gick ut och in i butiker. Hon såg på hattar och klänningar och vidrörde smekande mjuka tyger och spetsar.

— En gång i framtiden, viskade hon för sig själv, en gång i framtiden.

Hon vågade sig till och med in i Tiffanys lockande juvelerarbutik. Färger hade något bedårande för henne och hennes förtjusning över en safirring var så stor att ett yngre manligt biträde i butiken tog fram den och lade den på disken åt henne.

— Åh, vad den är vacker! utropade Bambi.

Han smålog välvilligt.

— Praktfull, inte sant? Är ni intresserad av smycken?

— Mycket, men jag kan inte köpa några, förklarade hon.

— Jag skall visa er några vackra saker.

— Nej, för all del. Jag skall inte uppta er tid.

— Det gör ingenting. Jag har ingenting att göra för ögonblicket.

Han utbredde för hennes beundrande blickar Indiens skatter i all deras praktfulla färgglans. Ofrivilligt räckte hon ut handen för att vidröra smyckena, men drog den hastigt tillbaka.

— Inte röra? frågade hon så likt ett litet barn att han måste skratta.

— Jo, gärna.

Hon trädde smaragdringen på sitt finger.

— Tror ni att den vet hur vacker den är?

— Den tar sig bra ut på er hand. Smycken tåla inte vid att bäras av vem som helst. Ni är skapad för dem.

Han berättade henne intressanta saker om en del av de stenar han visade henne, förklarade hur man skall bedöma stenar och beskrev vilka försiktighetsmått som måste iakttagas då ryktbara juveler skola transporteras från en plats till en annan. Bambi satt liksom hypnotiserad och bara hörde på. Hon skulle ha kunnat stanna där hela dagen om förevisaren inte blivit upptagen av en kund efter en stund.

— Jag har bestämt varit här i flera timmar, har

jag inte? Jag känner på mig att jag borde köpa något. Kan ni visa mig något för omkring $ 1.55?

Hennes nyförvärvade vän brast i ett oemotståndligt skratt, vari Bambi instämde.

— Kom in nästa vecka, sade han, så skall jag visa er det magnifikaste pärlhalsband ni kan tänka er. Vi få in det för att det skall trädas om.

— Tusen tack. Och tack för er vänlighet. Jag har haft förtjusande roligt.

Han ledsagade henne till dörren, som om hon varit en mångmiljonär och Bambi kände att hon skött sig bra.

Nu gjorde hon inga flera avstickare. Hon studerade väl för hundrade gången den adress hon skrivit av från tidskriftens kuvertstämpel och begav sig äntligen till dess byrå, där guld och gröna skogar väntade henne. Elegansen i det dyrbart möblerade väntrummet imponerade på henne. Hon skickade in sitt kort till redaktören. Efter en kvart kom en ung dam och svarade att han var mycket upptagen och inte kunde ta emot henne nu.

Bambi såg mycket besviken ut.

— Lönar det sig att jag sitter och väntar?

— Har ni något rekommendationsbrev? Mr Strong tycktes inte ha hört ert namn förut.

— Han har bett mig komma.

— Har han det? Vad menar ni?

Bambi tog fram hans brev och då den unga damen läste det förändrades hennes ansiktsuttryck.

— Åh, var det ni som vann priset i tävlingen?

Bambi nickade.

— Är det möjligt?

— Ja, jag är lika förvånad som ni, försäkrade Bambi.

— Naturligtvis tar mr Strong emot er. Han fattade inte vem ni var.

Hon skyndade bort och kom lika fort tillbaka.

— Var så god och följ med mig, sade hon.

Bambi kände lust att rymma sin väg. Hon drog efter andan och önskade att hon fått hålla den unga damen i handen. Dörren till ett yttre rum stod öppen och flera manliga medarbetare stirrade på henne. Dörren till det allra heligaste stod också öppen.

— Mr Strong, här är mrs Jocelyn, sade hennes ciceron och drog sig tillbaka och stängde dörren efter sig.

En lång ung man med ett behagligt utseende reste sig upp och försökte bemantla sin förvåning.

— Välkommen, sade han och räckte henne handen. Hur står det till?

— Jag är nära på ihjälskrämd, svarade Bambi.

— Är ni rädd för — mig?

— Inte precis för er personligen men för själva saken.

Han skrattade.

— Om ni är rädd, så är jag förvånad i stället. Ni är en överraskning —

— Ni känner er besviken på mig, avbröt hon.

— Jag väntade mig att få se en — en större och äldre dam.

— Jag förstår. Ni väntade er inte en halvportion?

— Just det, svarade han leende. Emellertid intresserade er berättelse oss ofantligt.

— Det gläder mig mycket.

— Vad var ni annars skrivit?

— Ingenting.

— Var det ert första försök?

— Ja.

— Hur kom ni på tanken att skriva, mrs Jocelyn?

— Jag vill slå in på någon bana, började hon, men hejdade sig inför hans häpna blick. Ser ni, det är egentligen dans jag borde ägna mig åt. Vår Herre har skapat mig till dansös. Jag kan dansa.

— Det tror jag.

— Men om jag ägnade mig åt den saken, skulle jag vara tvungen att vara så mycket hemifrån och de gudomliga tvillingarna behöva mig så väl.

— Tvillingar? Ni har väl inte tvillingar?

— Jo. Nej, inte riktiga, men min far och Jarvis.

— Jarvis?

— Jarvis är poet och svärmare.

— Är Jarvis en vän till er?

— Nej, jag är gift med honom. De äro båda alldeles hjälplösa. Min far är matematiker. Jag måste ta hand om dem, förstår ni.

— Menar ni ekonomiskt?

— Min far har goda inkomster och Jarvis kan ju förstås komma att sälja sina pjäser, men då jag gifte mig med honom var det i avsikt att försörja honom.

— Han är väl sjuklig, kan jag tro?

Hon skrattade.

— Han är över sex fot lång och stark som en björn.

— Och han vill att ni skall försörja honom?

— Nej, han protesterar, men, ser ni, jag överrumplade honom och gifte mig med honom mot hans vilja, och det ger mig vissa förpliktelser.

— Ni är en mycket ovanlig ung dam, anmärkte mr Strong.

— Nej då, jag är ganska vanlig. Jag hjälper Jarvis i hans arbete och jag tycks ha god uppfattning. Förstår ni?

— Ja.

— Det var bara för ro skull jag skrev den där biten och jag skickade också in den för ro skull.

— Och vi tilldelade er första priset för ro skull.

Bambi skrattade.

— Vi vilja ha en hel serie berättelser om den där unga flickan. Hon är en ny typ.

— Hur många skall det vara i en serie?

— Åtta, tio stycken, om ni har nog med material.

— Ja då, jag lever — jag menar att jag får nytt material hela tiden.

— Hur mycket vill ni ha för dem?

— Åh, jag skulle vilja ha rysligt mycket. Newyork är fullt av saker som jag vill ha.

Om igen skrattade han.

— Vi kunna ge er $ 150 per berättelse. Det skulle bli $ 1,500 för tio stycken. Och sedan kunde vi kanske ge ut dem i bokform och då skulle ni få tio procent på inkomsten.

— I bokform? En bok med illustrationer och pärmar och alltihop?

Han nickade.

— Är ni nöjd med de villkoren?

— Bevare mig väl, visst är jag det. Det låter som en hel förmögenhet.

— När kan ni börja, mrs Jocelyn?

— Genast — i dag.

— Så bråttom är det inte. Om ni vill skicka oss manuskript omkring den femte i nästa månad är det tillräckligt.

— Det skall jag göra. Jarvis är ute och placerar ett dramatiskt arbete i dag, så att snart äro vi väl rika.

— Vem skall köpa in mr Jocelyns pjäs?

— Belasco.

— Såå. Det låter höra sig. Om det går så bra för honom kommer ni aldrig att behöva försörja honom.

— Han vet inte att jag vunnit ett pris och att jag gått till er i dag eller någonting om hela saken. Jag vill att det skall vara en hemlighet ännu en tid.

— Jag förstår.

— Det vore rysligt om jag bleve ryktbar före honom.

— Jag vet just inte det. Det vore själviskt av er man att stå som ett hinder i er väg.

— Jarvis är självisk. Han är ytterligt, allt uppslukande självisk, men inte på det sättet. Han skulle aldrig vilja utgöra ett hinder för mig.

— Det skulle vara angenämt att få göra Jarvis' bekantskap.

— Då hemligheten är röjd, skall jag föra honom hit. Han är mycket ovanlig, Jarvis. Han kommer att bli en storhet med tiden.

— Han har tur som fått en sådan fru.

Hon rodnade häftigt.

— Ja, det tror jag, medgav hon och reste sig upp.

— Hur länge stannar ni i Newyork?

— Så länge era femhundra räcka.

— Ni måste komma igen. Om jag kan vara er till någon nytta, medan ni är här, ge er några rekommendationsbrev eller hjälpa er att få träffa några personer, skall det bli mig ett nöje att göra det.

— Ni är en mycket hygglig människa, sade hon. Jag har fått en helt annan tanke om allt vad redaktörer och förläggare heter under detta samtal på tjugu minuter.

— Då kan jag anse att jag uträttat något i livet. För mig har det varit mycket angenäma tjugu minuter. Glöm inte att titta upp en annan dag.

Ute i det yttre rummet och i det eleganta väntrummet riktades alla blickar på henne, då hon passerade. Den unga dam som fört in henne nickade. Hon smakade framgångens första frukter och de voro ljuva. Det enda som fattades i hennes lycka var att hon inte kunde berätta det för Jarvis. Hon kunde inte få skryta med sina triumfer eller berätta om sitt vänskapliga samtal med mr Strong. Och det skulle ha varit så roligt att se hans förvåning — han hade så nyligen uttalat sig i nedlåtande ordalag om henne. Hon var inte född med skapartalang, hade han sagt.

Tralala! De orden skulle han allt få äta upp.

Hon började genast tänka ut nästa berättelse i serien och då hon kom tillbaka till sin bostad hade hon utkastet färdigt. Efter en liten stund fick hon Jarvis' telefonbud och kände sig övertygad om att han

höll på att läsa upp sin pjäs för Belasco, och att också han redan höll nyckeln till all världens härligheter i sin hand.

Hon arbetade på sin berättelse hela eftermiddagen och avvaktade Jarvis' återkomst med högt spända förhoppningar och simmande i ett hav av lycksalighet.

IX.

Jarvis tvang sig till framåt marsch i hallen och smög tyst uppför trappan och genom korridoren i hopp att obemärkt komma förbi Bambis dörr, men hon hörde honom strax. Dörren slogs upp och hennes sirliga lilla gestalt avtecknade sig mot det upplysta rummet bakom henne.

— Har du läst upp din pjäs för honom?

Han sköt henne sakta in i rummet, stängde dörren och mötte hennes blick.

— Jarvis, ville han inte ha den? ropade hon.

— Jag har suttit sju timmar i ett väntrum i sällskap med en ljushårig maskinskriverska. Jag har inte sett annat än en mängd artister som kommo för att söka engagemang.

— Belasco kom aldrig dit?

— Nej. Och vad mera är, han kommer ibland inte på många dagar.

— Kunde du inte skicka bud till honom och säga att du satt och väntade?

Till och med Jarvis smålog åt detta.

— Jag hade god tid att fundera under de där sju timmarnas sysslolösa väntan och det började gå upp för mig, att det kanske varit litet förmätet av oss att tro att det skulle gå så lätt att placera ett arbete. Det tycks förekomma oförutsedda hinder.

Bambi satte sig på sängkanten med djupa veck i pannan.

— Sju timmars väntan. Det är oerhört.

— Den ljushåriga unga damen föreslog att jag skulle skaffa mig ett rekommendationsbrev eller be att få komma på en viss utsatt tid, men jag känner ingen som kan ge mig ett rekommendationsbrev. Och utan ett sådant fruktar jag att mr Belasco aldrig tar emot mig.

— Det kan jag skaffa dig, sade hon.

— Kan du? Av vem? På vad sätt?

— Jag vet ett sätt. Grubbla inte på det.

— Jag var så rädd att du skulle känna dig alltför besviken att jag var frestad att inte alls komma tillbaka, sade han.

— Besviken? Jag? Nej, vi kunna vänta sju år, om så skulle behövas. Till sist s k a vi lyckas i alla fall.

— Det är trösterikt att höra dig, liten. Du tappar aldrig modet.

— Nej, jag är full av resurser, Jarvis. Du kommer att sluta med att känna dig stolt över mig.

— Du är förfärligt egenkär, invände han.

— Om jag inte hyste tilltro till mig själv, undrar jag just hur långt jag skulle komma. Du och pappa lägga knappt märke till att jag finns till.

— Jag börjar göra det, avbröt Jarvis. Det förvånade mig riktigt att märka hur ledsen jag kände mig vid tanken på att bereda dig en missräkning.

— Det var snällt av dig att vara ledsen, Jarvis, sade hon med ett strålande leende.

— Gör inte så där, sade han skarpt.

— Vad för något?

— Småle inte som katten mot råttan.

— Det skulle föreställa ett tacksamhetens leende.

— Så såg det inte ut. Det såg ut som om du tänkte på att jag var i ditt våld. Om jag inte kan vara vänlig mot dig utan att du upptar mina tankar för mycket, kommer jag att ignorera dig.

— Du skall inte vara orolig därför att du tycker om mig, Jarvis. Det gör alla människor. Jag blir oumbärlig för dem som salt och peppar. Tag saken med glatt mod, för här är jag i alla fall.

Han såg på henne med rynkade ögonbryn.

— Ja, där är du.

— Det klär dig att se förgrymmad ut. Du ser ut som en retad viking.

— Jag är inte i humör att skämta.

— Inte det, pappa brumbjörn. Jag har haft en förtjusande dag, jag. Varför frågar du mig inte vad jag haft för mig?

— Det skulle intressera mig att veta vad du gjort.

— Du talar som en bok, sade hon skrattande. Jo, jag fladdrade som en förryckt fjäril fram och tillbaka på gatorna. Jag tillbragte ett par timmar inne hos Tiffany tillsammans med en mycket angenäm herre.

— Vem var han?

— Jag vet inte. Han var biträde i butiken. Jag gick in för att se på smycken.

— I vad avsikt?

— Bara för att det var roligt.

— Och ett av biträdena sysselsatte sig med dig i två timmar?

Hon nickade.

— Men varför?

— Så dum du är. Därför att jag är så förtjusande, förstår du. Han bad mig komma igen i nästa vecka, så skulle han visa mig ett världsbekant pärlhalsband. Jag var inne i en bokhandel också. Jag frågade om dramatiska arbeten gingo bra. Jag tänkte att vi kunde ge ut dina pjäser i tryck.

— Om de inte bli spelade?

— Ändå hellre om de bli det.

— Går du alltid omkring och gör bekantskaper?

— Alltid. Folk tycker det är roligt att tala med mig. Jag ser så oförarglig ut.

Han såg småleende ned i hennes lilla näbbiga, uppåtvända ansikte.

— Hade du några flera äventyr?

— Ja då. En gammal herre frågade om jag var ensam.

— Vad för något? dundrade Jarvis.

— Ja, det gjorde han. Han fann stort behag i mitt utseende. Det såg jag.

— Ropade du på en polis?

— Hur kan du tro något sådant?

— Vad gjorde du med den gamle narren då?

— Jag gav honom ett förkrossande svar.

— Lämnade han dig?

Hon nickade.

— Du måste vara försiktigare ute på gatorna, Bambi. Folk missförstår dig.

— Det gör ingenting. Jag kan alltid rätta missförståndet, svarade hon och skrattade.

— Vad gjorde du sedan?

— Jag gick hem så småningom och åt lunch här i tro att du var tillsammans med Belasco. Fick du någon mat?

— Ja, den ljushåriga körde ut mig på en halvtimme.

— Jag borde ha gått med dig.

— Varför det?

— Jag skulle aldrig ha suttit och väntat i sju timmar.

— Vad skulle du ha gjort då?

— Jag skulle ha gått hem till Belasco eller telefonerat till honom och skrämt upp honom så att han strax kommit.

— Med vad till exempel?

— Med att teatern brann eller något sådant.

— Och då han kom?

— Skulle jag ha sagt honom att det var ett skämt.

— Kanske han inte har sinne för den sortens humor.

— Då skulle jag ha tagit mitt straff med jämnmod.

På detta sätt slutade under skämt och glam den första dagen av deras arbete på att skapa sig en framtid.

Dagen därpå ringde Bambi upp mr Strong i telefonen och berättade för honom om Jarvis' misslyckade expedition. Kunde Jarvis få ett introduktionsbrev till Belasco eller till någon av de andra större teaterdirektörerna? Mr Strong skrattade och sade att han inte kände Belasco, men att han skulle försöka ordna saken ändå och skicka ett introduktionsbrev till klubben.

Med detta löfte att bygga på övertalade Bambi Jarvis att under tiden uppsöka en annan teaterdirektör, som hade namn om sig att ofta ge skådespel av unga, okända författare. Hon visade Jarvis en annons av honom i en tidskrift, vari stodo uppräknade en del av de pjäser han givit och en uppmaning till unga författare att lämna in sina manuskript.

Jarvis gick motvilligt. Han fann det lika pinsamt att gå och bjuda ut sina alster som han i tankarna föreställt sig det. Men han ansåg att han var skyldig Bambi att göra sitt bästa, eftersom han var hennes gäst och hon var så angelägen om att han skulle vinna framgång.

Denna gång fann han åtminstone den han sökte. Han skickade in sitt kort och fick sitta ned i väntrummet och pröva sitt tålamod på nytt. Samma typer som hos Belasco strömmade ut och in här. Han började få en inblick i den stora armé av engagemangssökare, som "gjorde ronden", som de kallade det, ofta hungriga och uttröttade. Det hördes på deras språk att de mestadels voro obildade. Att de fysiskt voro olämpliga för sitt yrke var i många fall i ögonen fallande. Det fattades dem säkerligen tjänlig föda, luft, motion och allt sådant som håller kroppen i kondition. Han började grubbla på deras levnadsvillkor. Hur existerade de? Var höllo de till?

Han avbröts i sin tankegång av att hans namn ropades upp. Han reste sig mekaniskt och följde vaktmästaren in i ett stort och pråligt inrett rum, där en fet jude satt med hatten på huvudet och en cigarr i munnen och dikterade för en stenograf.

— Goddag, svarade han på Jarvis' hälsning och

fortfor att diktera och röka, tills Jarvis slutligen avbröt honom och sade att han ville tala med direktören. Den lille tjocke herrn gav honom en förnärmad blick.

— Sätt er ned, tills jag har slutat, sade han. Det är jag som är direktörn.

Jarvis satte sig ned och såg forskande på den grötmyndige lille herrn. Hur skulle en sådan människa kunna förstå det minsta av vad han velat få fram i sitt skådespel och som hade sina rötter i en modern livsåskådning? Säkerligen inte alls bättre än professor Parkhurst, sade han sig. Det löjliga i bara tanken kom Jarvis att brista i skratt.

— Är det något roligt, så berätta det, sade den tjocke.

— Ursäkta, svarade Jarvis.

Till sist avskedade direktören sitt skrivbiträde och tog Jarvis' kort.

— Jarvis Jocelyn, läste han. Bra teaternamn. Vad går ni i för stil, Jarvis?

— Det är fråga om ett skådespel.

—Jaså, ni är författare. Vad har ni skrivit?

— Flera pjäser och rätt mycket poesi.

— Nix för poesi. Vem har uppfört era pjäser?

— Ingen ännu. Jag har inte erbjudit dem till någon förrän nu.

— Vad gå de i för anda?

— Detta stycke behandlar kvinnorörelsen.

— Vad är det?

— Kvinnans emancipation.

— Aldrig hört talas om. Är det något lustigt?

— Nej. Det är en allvarlig framställning av en hel revolution i frågan —

— Tro mig, de där högtravande sakerna äro på tillbakagående. Jag visste att de inte kunde stå sig. Jag gav publiken sådant där, så länge den hade smak för det, men nu har jag upphört. Har ni en bra melodram eller en skrattpjäs?

— Nej, det har jag inte, lydde svaret i högdragen ton.

— Säg, känner ni några judar? Jag har fått en briljant idé för ett stycke om judar, som skulle gå som smör, om någon kunde utarbeta den. Det ligger pengar i den idén.

Jarvis reste sig upp ursinnig.

— Det är alldeles tydligt att vi ingenting ha att säga varandra. God morgon.

— Om ni landsortsbor kunde fotografera er själva i ett stycke, skulle det bli rusning till den teater, som gav stycket, ropade den tjocke efter Jarvis.

— Hellre skulle jag svälta än ha något att göra med en åsna som ni! ropade Jarvis tillbaka och rymde fältet.

Han hörde den tjockes skratt ända ner i trappan. Han avskydde sig själv och alltsammans. Det retade honom att han frivilligt utsatt sig för en sådan behandling. Inte ens Bambi kunde vänta av honom att han skulle avyttra sina drömmar på en sådan marknad. Han gick med väldiga steg gatan utför. Han såg röda stjärnor för ögonen. Han var alldeles omedveten om att det fanns människor omkring honom. Han kände bara att det låg något i luften, som höll honom tillbaka, som han ville kasta av sig.

Varför var han här? Han ville ha lugn och öppna vidder omkring sig, han ville få tänka sina egna tankar. Hur hade han kommit in i denna virvel? Bambi! Den gamla historien om Simson och Delila. Han hade drömt ädla drömmar. Hon hade berövat honom hans motståndskraft och dragit in honom i ett nät av olika förhållanden. Han skulle inte lida det längre. Han skulle sopa bort henne ur sitt liv och hålla sig vid sitt arbete.

Det var en missräkning för honom att hon var ute, då han kom hem. Han hade sitt tal färdigt och det var förargligt att få scenen uppskjuten. Han blåste under sin vrede så att den skulle hålla i sig, tills hon kom.

— God dag, började hon, men så fick hon se hans ansikte och tillade: Vilddjur i djungeln?

— Jag stannar inte en dag längre, ropade han.

— Träffade du din teaterdirektör?

— Han frågade mig om stycket var lustigt och ville att jag skulle skriva om judar och förtjäna pengar. Nix för det högtravande, sade han och i samma andedrag förklarade han att han aldrig hört talas om kvinnorörelsen.

Hon satte sig ned, medan han utöste sig över den lille tjocke juden, och försökte att hålla sitt ansikte i styr.

— Nix för det högtravande! Till mig! upprepade Jarvis.

Bambi uppgav striden. Skakande av skratt kastade hon sig på sängen.

Jarvis gick av och an på golvet som ett lejon i bur. Han kunde inte se något lustigt i det. Då hennes

skrattparoxysm var över satte hon sig upp och såg på honom.

— Stackars min riddare av den sorgliga skepnaden, sade hon. Det är påkostande, men det måste ske.

— Vad är det som måste ske?

— Det som hände dig i morse. Det ingick i din uppfostran. Du måste få se hurudan situationen är på själva marknaden.

— Men här finns inte plats för mig.

— Uppger du striden efter två dagar?

— Jag har redan sagt dig att mina alster äro osäljbara. Det är för bra saker.

— Prat. Ingen människa kan skriva något som är f ö r bra. Om man har idéer och tankar som man vill meddela sina medmänniskor och de tala ett annat tungomål, måste man lära sig deras språk och inte hoppas på att de ska lära sig ens eget. Det var det jag ville att du skulle lära dig inse.

— Du anser att jag skall lära mig använda det språk Broadwaypubliken talar?

— Ja, det gör jag. Om du har något nytt att förkunna anser jag att just den publiken behöver höra det.

— Jag kan inte omsätta mina tankar på det språket.

— Jo, det kan du. Det kommer att vålla dig mycket arbete, hjärteve och många besvikelser, men du kan göra det, därför att du har i dig ämnet till en stor man.

Hennes ögon lyste fuktiga av sinnesrörelse. Om igen såg han skarorna flocka sig omkring honom

i öknen. Han såg dem uppväckta till ett nytt liv, besegrande det gamla genom de förkunnelser han bragte dem.

— Vill du hjälpa mig? utropade han.

Det var första gången han i ord uttalade att han behövde henne och hennes hjärta klappade av glädje.

— Med nöje, om du vill låta mig få göra det.

— Låt mig inte uppge kampen. Avhåll mig från att tappa modet.

— Lita på det. Jag kommer att dra dig eller köra på dig allt efter omständigheterna, men upp på höjden skall du.

— Jag kom som en bespottare och jag slutar med att uppsända en bön, sade Jarvis och det lät som en gåta. Gud välsigne dig, Bambi, tillade han, innan han lämnade henne.

X.

Det kom inte något introduktionsbrev från mr Strong på morgonen, så att Bambi föreslog Jarvis att han skulle gå på kubistutställningen igen. Själv förebar hon huvudvärk för att slippa gå med. Han följde beredvilligt hennes råd — vad som helst, bara han inte blev skickad till en ny teaterdirektör.

Han hade inte väl begivit sig av förrän hennes huvudvärk var bortflugen och hon återfick sin vanliga energi. Hon satte på sig sin stilfullaste dräkt och sin vackraste hatt, ännu angelägnare om att se bedårande ut än den dag hon gått sina egna ärenden.

— Du måste ta dig så bra ut som möjligt, lilla Bambi, om du skall kunna uträtta något åt din Jarvis.

Efter en sista gillande nick mot sin spegelbild stack hon Jarvis' manuskript under armen och begav sig i väg. Alltsedan sin ankomst till Newyork hade hon i tidningar och tidskrifter noga studerat teaterförhållandena, så att hon började ha ganska bra reda på namnen på de ledande männen inom branschen.

Trots det glättiga mod hon visat inför Jarvis' förtvivlan dagen förut, gjorde det henne uppriktigt ont om honom. Han var så litet skapad för dylika situationer. Hon kom i håg vad hon sagt om honom till sin far: Han kan inte anpassa sig efter vår tids

kommersiella krav. Det var så sant. Och var det rätt av henne att så obarmhärtigt driva honom ut i kampen? Hämmade hon hans ädlaste impulser genom att visa honom den fula bilden av ett författarskap i kommersens tecken, de lagar och inskränkningar han måste lära känna och rätta sig efter om han icke ville bli nedtystad? Den moderliga känslan dikterade en önskan att skydda honom, men den kloka kamraten, som var den andra delen av henne, sade henne att operationen måste ske. Man kunde naturligtvis inte vänta att han genast skulle förstå hur teaterdirektörer skulle tagas. Han var antagligen mycket taktlös. Han medgav att han kallat gårdagens fiende för en åsna. Det var förstås inte rätta sättet att komma fram. Kanske att det efter vad han nu genomgått och sedan han fått en viss kännedom om förhållandena vore bättre att han fick arbeta lugnt och fridlyst och att hon åtog sig att placera hans arbete.

— Jag har äventyrarblod i ådrorna, jag tycker om striden, erkände hon för sig själv, då hon närmade sig det mål, där hon ämnade göra sitt första försök.

Hon trippade in med säker min och vände sig till den mycket unge vaktmästaren.

— Är mr Claghorn inne? frågade hon.

— Nej.

— När väntas han?

— Det vet man aldrig. Han kommer och går.

— Då stannar jag och väntar.

— Han kommer nog inte igen förrän efter lunchen.

Hon stod i den yttre delen av den stora hallen, som var avbalkad i två avdelningar. I den inre stod gossen på vakt. Från den del där hon befann sig gingo dörrar in till de olika ämbetsrummen. I den yttre hallen funnos inga stolar och gossen gjorde inte min av att vilja släppa in henne i det allra heligaste.

— Är den där länstolen abonnerad för dagen? frågade Bambi.

— Inte vad jag vet, svarade han med ett brett grin.

— Kan balken lyftas upp eller måste jag hoppa över den? frågade hon med ett blitt småleende.

— Vart skall ni gå?

— Till den stora länstolen.

— Välkommen i vårt rike, sade han och lyfte upp balken. Dit får ingen komma in som inte är hitstämd.

— Nej, jag förstår det, sade hon lugnt och sjönk ned i stolen.

Alla de detaljer som Jarvis fann tråkiga i en omgivning som denna, eller som han inte förmådde uppfatta, voro fulla av lockelse för Bambi. Hon vann gossens hjärta genom att fråga om han var bollspelare och genom att visa ett brinnande intresse för denna sport.

— Är ni också vild på det? frågade han ivrigt.

— Ser ni inte det i mina ögon?

Mera behövdes det inte. Han gav henne en noggrann beskrivning på sina vunna segrar och framtida förhoppningar och berättade livligt om alla årets tävlingar. Bambi satt och såg hänförd ut.

Litet emellanåt avbröts han av aktörer och aktriser som kommo och sökte någon och om dem gav han henne alla möjliga upplysningar. På det sättet skaffade hon sig också, utan att direkt fråga, en beskrivning på Claghorn, så att han inte skulle kunna undgå henne, om han kom in.

Alla aktörerna betraktade henne med varmt intresse, alla aktriserna med överlägsna blickar. En av dem frågade gossen något i viskande ton. Han skakade på huvudet.

— Säg, var uppträder ni? frågade han litet senare.

— Jag förstår inte.

Han såg misstänksam ut.

— Vad är det för pjäs? menar jag.

— "Framgång", svarade hon hastigt och klappade manuskriptet.

— Landsortsturné!

— Nej.

— I Newyork?

— Inte ännu.

— Ge mig ett par biljetter när ni kommer till staden. Jag skulle vilja se er.

— Gärna det. Vad heter ni?

— Robert Mantell Moses. Jag tänker gå in vid varietén med tiden.

— Jaså, sade Bambi.

— Som komiker — dansa och sjunga. Är ni dansös?

— Ja.

— Trådans eller tango?

— Jag förstår inte.

— Uppträder ni i vanlig balett eller dansar ni tango?

— Åh — båda delarna.

— Dansar ni dykardansen och duschdansen?

— Ja, och norsdansen och skuttdansen också.

Han såg omigen misstänksamt på henne.

— Dem har jag aldrig hört talas om.

— Inte det?

Hon hade mycket roligt och blev uppriktigt förvånad då klockan slog tolv.

— Kors bevara mig, är klockan så mycket? Jag tycker inte att mr Claghorn kommer så mycket som han tycks gå.

— Vad menar ni?

— Ni sade ju att han kommer och går.

Gossen rätade plötsligt upp sig och skyndade att kasta upp balken, då en lång, barsk herre kom inrusande och nästan stötte omkull honom, så bråttom tycktes han ha.

— Några brev?

— Nej, men det är en dam som sitter och väntar, svarade gossen.

Bambi reste sig upp för att gå fienden till mötes, men han såg inte åt henne utan slog upp dörren till sitt rum. Men han var inte hastig nog i vändningarna för "skuttdansösen". Hon hade stuckit in sin lilla fot i öppningen mellan dörren och tröskeln. Det var med risk att förlora en dyrbar lem, men hon var så ond över att bli förbisedd att hon inte tänkte på det. Då mr Claghorn märkte att dörren inte gick igen, stack han ut huvudet och var nära

att kyssa Bambi, vars leende ansikte var lyftat mot honom.

— Vad är det? utbrast han.

— Det är bara jag, svarade hon och slank in.

Han mönstrade henne.

— Var kommer ni ifrån? frågade han.

— Jag var därute, när ni kastade en blick omkring er, men ni måtte inte ha sett mig. Jag hade inte hissat flagg. Hon var så liten och såg så näbbig ut att han måste småle.

— Vad vill ni? frågade han.

— Jag vill tala med er i tre minuter.

— Det är inte jag som engagerar artisterna.

— Jag söker inget engagemang.

— Vad vill ni då? Tala fort, min tid är dyrbar.

— Jag har ett mycket bra skrivet skådespel, kallat "Framgång", som jag vill föreslå er att låta uppföra.

— Vem är författaren?

— Min man.

Han såg på henne.

— Jag trodde inte att det var tillåtet för barn att gifta sig i vårt land.

Hon smålog med gropar i kinderna.

— Det behandlar ett aktuellt ämne och är dramatiskt.

— Är det en fars?

— Nej.

— Det är just ingenting annat som går. Lämna det så skall jag läsa det.

— När?

— Så fort jag hinner.

— Men vi måste resa hem nästa torsdag.

— Ni väntar väl inte att jag skall läsa det dessförinnan?

— Vore det omöjligt?

— Inte om det vore en pjäs av Pinero skulle jag göra det en gång.

— Hur snart kan ni läsa det då?

— Jag har nio olika teatersällskap att dirigera. Jag läser bara på järnvägsresor. Jag far till Buffalo i kväll.

— Då skulle ni ju kunna ta det med er i kväll, utropade hon glädjestrålande.

— Säg, vem släppte in er här egentligen?

— Ni själv.

— Jag har inte tid att tala med er.

— Lova bara att läsa mitt manuskript i afton, så skall jag strax gå.

— Är det det här? Namn och adress påskrivna?

Hon nickade jakande.

— Det är bra. Jag skall göra det då. Gå nu.

— Tack. Jag är alldeles förtjust över ert mottagande.

Då hon var vid dörren sade han:

— Säg åt er man att skriva en pjäs med er som huvudperson, så skall jag uppföra den.

— Mycket förbunden. Det skall jag säga honom. Godmorgon.

Hon tog farväl av Robert Mantell Moses och lämnade lokalen. Nu var hon alldeles bestämd för att övertaga försäljningen av Jarvis' produkter. Hon hade tydligen anlag för saken och besatt ett slags förtvivlans mod som gjorde att hon kunde

företaga sig vad som helst för att komma fram och för att vinna sitt mål. Om det varit Jarvis skulle han säkerligen ha suttit där ännu. Han väntade på henne då hon kom hem.

— Jag började bli orolig. Har du varit hos en läkare?

— Hos en läkare?

— Ja, för din huvudvärk?

— Åh, huvudvärken! Den hade jag glömt bort. Sedan du gått, kände jag mig bättre och beslöt att gå ut.

— För att söka nya äventyr?

— Det behöver jag aldrig söka — de komma av sig själva. Nej, jag tog ditt manuskript och stormade ett teaterkansli. Jag fick tala med direktören, fast han inte frivilligt tog emot mig, och han lovade att läsa ditt manuskript i kväll i sin järnvägskupé. Han skulle resa till Buffalo.

— Vem var det?

— Claghorn.

— Hur kom du in till honom?

— Han kom rusande genom hallen för att gå in till sig och skulle just dra upp vindbryggan efter sig, då jag hejdade honom genom att komma instörtande.

— Berätta det på vanligt klart språk, Bambi.

Hon beskrev sin ankomst, hur hon tämt det unga vaktmästarembryot, hur hon listat sig in till Claghorn och det samtal hon haft med honom samt hur han slutligen lovat uppfylla hennes begäran.

— Du är underbar, utropade Jarvis. Det skulle jag aldrig ha drömt om att göra.

— Nej, det tror jag nog. Du skulle sitta där ännu.

— Berättade du honom innehållet i pjäsen?

— På tre minuter? Nej, vet du vad. Det var bara att avfyra var mening som ett kanonskott. Piff, paff, och så adjö.

— Föreföll han intelligent?

— Ja, det gjorde han. Jag har beslutat att det är jag som hädanefter går omkring till teaterdirektörerna, Jarvis. Det får bli Jocelyn & C:o. Du skriver och jag placerar dina arbeten. Det är ett roligt göra.

— Det är underbart hur gudarna styra allt till rätta åt mig, sade han.

— Pytt i gudarna! Det är underbart hur jag styr allt till rätta åt dig. Det är till mig du skall uppsända rökoffer.

— Det gör jag också.

Manuskriptet kom mycket snart tillbaka med några korta rader från Claghorn. Pjäsen hade sina goda sidor men den var för allvarlig. Inte nog dramatisk. Tredje akten matt.

— Alla de där åsnorna vilja att jag skall ge dem ett gott skratt, utropade Jarvis rasande.

— Jag känner mig besviken på min nyförvärvade vän, sade Bambi, men nu ha vi fått en rekommendation till Belasco, så att vi kunna tala med honom. Vill du gå själv eller skall jag göra det?

— Jag tror att jag skulle vilja tala med honom själv och framlägga min ståndpunkt, sade Jarvis.

De skickade rekommendationsbrevet till Belasco och anhöllo om att få träffa honom. Efter några

dagar kom ett svar, vari det sades att mr Belasco rest bort i förrättningar, men om mr Jocelyn ville lämna upp sitt manuskript på kansliet, skulle det läsas fortast möjligt. Det var ett hårt slag för dem, men som det ingenting annat var att göra skickade de upp manuskriptet.

— Kanske att det är bäst att vi fara hem i morgon och avvakta svaret hemma. Pengarna börja smälta ihop och jag är orolig för professorn. Han glömmer att skriva om allt som är av någon vikt.

— Ja, jag reser hem med glädje.

— Då gå vi ut och handla i dag och resa i morgon bittida.

— Utmärkt.

— Vad skall jag ta med mig hem åt professorn? Jag har förgäves grubblat på det. Det är så svårt att hitta på något åt honom.

— Ge honom en räknemaskin.

Bambi gav honom en förkrossande blick.

— Då skulle han strav göra mig arvlös. Det vore som att skicka Paderewski en pianola.

— Vi måste skaffa något åt Ardelia också.

— Jag har köpt henne en röd klädning, en röd hatt, ett laxfärgat skärp och näsdukar med kulörta bårder.

Så fort de börjat tänka på återfärden blevo de allt ivrigare att komma hem till sin bekväma bostad och den aritmetiska trädgården. De gingo ut och in i butiker hela eftermiddagen och hade roligt.

— Tycker du inte mer om Newyork nu? frågade Bambi. Jag tycker att jag fått en ny, förtjusande vän, som jag kommer att sakna.

— Inte jag. Jag passar inte för stadsliv. Först intressera människorna mig, men jag glömmer dem fort och de äro alltid i vägen. Man snavar på dem och de avbryta mig i mina tankar.

— Jag är glad att du förblir dig själv, sade hon och såg småleende upp på honom.

— Jag är djupt och varmt tacksam för att du tog mig med dig hit, sade han förlägen.

— Det passar inte i stycke med dig, Jarvis. För en månad sedan skulle du ha tagit det som något självklart — som din rättighet.

— Jag börjar inse att andra också kunna ha rättigheter — ja, till och med du, liten.

— Var inte rädd, jag står nog på min rätt, sade hon i överdådig ton.

Dagen därpå reste de hem till professorn.

XI.

— Det ser knappt ut som om det hörde till denna världen, inte sant? sade Bambi då de närmade sig hemmet.

— För mig ser det ut som paradiset självt, förklarade Jarvis med en belåten suck och öppnade grinden för Bambi.

— Träd in, Eva, med ormen i släptåg, sade hon skrattande och steg på. Det var inte i en aritmetisk trädgård Eva lustvandrade, fortfor hon. Om hon det gjort skulle hon aldrig ha fallit för frestelsen. Det hade aldrig förekommit någon frestelse.

— Åttorna se slokörade ut, anmärkte Jarvis utan att bemöta hennes ord.

Hon fick se professorn som satt ute på verandan och arbetade och hon störtade fram till honom och omfamnade honom.

Hans förvåning var gripande.

— Kära barn, sade han, kära barn! Jag måtte ha glömt att du skulle komma hem. Annars hade jag tagit emot dig vid stationen.

— Jag visste att du skulle glömma det, därför ville jag inte betunga dig med det. Hur mår du? Har du känt dig mycket ensam? Har du saknat mig? Var är Ardelia? — allt i ett andedrag.

Professorn smålog.

— Fråga numro ett — jag mår bra. Två — jag

kan inte säga att jag känt mig ensam. Tre, jag har inte saknat dig. Fyra, Ardelia är i köket. Hur står det till, Jarvis? tillade han då hans svärson kom fram.

— Tack bra. Jag hoppas att förhållandet är det samma med er.

— Ja tack, jag är vid god hälsa.

— Nej, vet ni, det låter som de första fraserna i en lärobok över sättet att skicka sig. Här kommer Ardelia. Hur är det med dig, Ardelia?

Ardelia log sitt bredaste leende.

— Välkommen hem, miss Bambi. Välkommen hem, mr Jarvis. Det var då en välsignad sak att ungherrskapet är hemma igen.

— Hur har det varit, Ardelia?

— Bra, miss. Vi ha rett oss utmärkt, professorn och jag. Vi ha inte lagt något på minnet om dagarna, utan bara haft det lugnt och skönt. Var det roligt på resan?

— Mycket, sade Bambi. Vi ha hem med oss de vackraste presenter åt dig. Du kommer att göra stora ögon, då du får se dem. Men Delia, vi äro alldeles utsvultna.

— Jemine! Och här står jag och pratar!

Hon skyndade tillbaka till köket.

Jarvis och Bambi slogo sig ned.

— Ha ni inte något att berätta mig? Jag minns inte vad det var ni reste till Newyork för?

— Vi skulle försöka placera mitt skådespel, förklarade Jarvis.

— Ja visst. Det hade jag glömt för ögonblicket. Nå, lyckades det?

— Nej.

— Åh, Jarvis, hur kan du säga det? Det veta vi inte ännu. Det beror på Belasco.

— Vad är Belasco?

Bambi såg på Jarvis och de skrattade båda.

— Är han inte uppfriskande? anmärkte hon. I två veckors tid har jag inte tänkt på annat än teaterdirektörer. Det finns ingenting annat till i världen. De äro gudar på jorden. En nick av dem bestämmer över människornas liv eller död, och nu frågar min närmaste anförvant: Vad är Belasco?

— Det är ett slags köttsås, eller hur?

Häpnad lästes i de båda andras drag, men så ljusnade det för Bambi.

— Nej, nej, du menar tabasco, du kära, oskyldiga själ.

— Belasco är en av Newyorks förnämsta teaterdirektörer, professor, förklarade Jarvis tåligt. Han är lika känd som Pierpont Morgon eller Theodore Roosevelt.

— Verkligen? Nå, det förvånar mig då inte att det undgått mig. Jag intresserar mig inte alls för modern dramatik. Det är förskämd smörja.

— Har ni sett någon pjäs sedan "Onkel Toms stuga"? frågade Jarvis.

— Jag har sett "Tanquerays andra hustru", svarade professorn kallt.

— Den ansågs realistisk på sin tid, sade Jarvis. Nu ha vi andra saker, som den inte går upp emot. Ni skulle ha sett den pjäs vi sågo...

— Berätta honom inte något om den, Jarvis. Han är för ung. Det var en motbjudande nutidspjäs.

Men vi ha sett mycket som du skulle ha varit road av. Jag önskade ofta att du varit med.

— Tack, mitt barn, men jag längtar inte alls efter den där myrstacken.

— Jag delar er smak, professor Parkhurst.

— Det är annars sällsynt nog, svarade professorn med en glimt i ögat.

— Gud vare lov att ni ha mig som knuffar ut er i livet, annars skulle ni sitta över era siffror och skrivark, tills ni blinkade som ugglor i natten. Jag har samlat tillräckligt med energi under dessa båda veckor i myrstacken för att leva på det i månader. Inte en sak gick mig förbi varken av det fula eller det vackra. Allt har jag användning för.

— På vad sätt, mitt barn?

— I mina tankar, i min uppfattning, i mitt liv.

— Kära hjärtandes, sade hennes far och såg häpen på henne. Så underligt du talar.

— Hon säger sant, inföll Jarvis. Hon rullade upp Newyork på valsar som till ett rörligt panorama. Jag är säker på att hon skulle kunna bjuda oss på en utmärkt uppvisning.

— Det skall jag också, sade Bambi.

— Det är nästan synd att du ödar bort dina intryck, Bambi. Varför skriver du inte ner dem? frågade Jarvis i beskyddande ton.

— I en ung dams dagbok, antar jag? Nej tack.

— Det kan vara nog med en författare i familjen, menade professorn och det lät som om det kom ur hjärtats djup.

— Du borde berätta oss vad du kom till för re-

sultat angående valet av levnadsbana. Har du bestämt dig.

— Ja.

— För en levnadsbana? kom det i orolig ton från professorn.

— Ja, jag har redan rikedom och rykte inom räckhåll.

— Du har väl inte fattat något brådstörtat beslut, mitt barn?

— Åjo, ganska brådstörtat. Men jag kunde ha tagit mig till något galnare.

— Är det dans du tänker slå dig på? frågade Jarvis.

— På sätt och vis.

— Inte offentligt väl?

— Nej, privat, svarade hon småskrattande.

— Kommer du att behöva vara mycket hemifrån? frågade Jarvis henne.

— Ja, då och då kommer jag att resa till Newyork.

— Det låter som om det skulle förbli en hemlighet, sade professorn.

— Ja, kära Sherlock Holmes.

Snart gledo de in i sitt vanliga liv, alldeles som om intet avbrott hade förekommit. Efter två dagars rastlös oro kastade Jarvis sig in på ett nytt skådespel. Professorn var mycket upptagen av sina föreläsningar, så att Bambi hade god tid övrig för sig själv och kunde skriva sin nya berättelse ostörd.

Hon beslöt klokt nog att skriva om sig själv — med andra ord att återgiva sina egna upplevelser,

sina egna känslor och sin egen syn på livet. Hon överlät åt Jarvis att väcka och egga folk. Själv ville hon roa och förströ dem. Alltså kallade hon helt oblygt sin berättelse Francesca och lät professorn och Jarvis figurera i den i den tunnaste förklädnad. Hon var mycket nöjd med likheten sedan hon givit sin fantasi fria tyglar och förlitade sig på att ingendera av dem någonsin öppnade en tidskrift. För resten, om de också finge se berättelsen, skulle de inte känna igen sig själva, sade hon sig.

Ett par dagar innan häftet med den prisbelönta berättelsen skulle komma ut, erhöll hon ett exemplar skickat från mr Strong. Hon gömde det tills "tvillingarna" lämnat henne. Sedan skyndade hon ned till sin hängmatta med det. Det var ett spännande ögonblick. "Prisbelönt berättelse av en ny utmärkt författare" stod det på omslaget. Hennes opus innehade hedersplatsen i häftet och var illustrerat av James Montgomery Flagg, den artist av vilken alla unga författare högst av allt önskade att deras verk skulle illustreras. Hon kysste tidskriften och bläddrade i den. Så lade hon den ifrån sig och tog den igen och tittade i den. Och till sist gjorde hon det riktigt bekvämt åt sig i hängmattan med en massa kuddar och började läsa sitt eget verk. Hon smålog, hon fnittrade och slutligen skrattade hon med full hals. I samma ögonblick uppenbarade sig olyckligtvis Jarvis och hon såg så skyldig ut som om hon tagits på bar gärning i ett brott.

— Vad har du så roligt åt?

— Åh, jag skrattade åt en berättelse i tidskriften.

— Hur kan du läsa sådan smörja?

— Det är ingen smörja. Det är en förtjusande historia.

— Vad är det för slag?

Han kom närmare och hon tog ett fastare tag om häftet.

— Åh, bara en prisbelönt berättelse.

— Och den är så rolig att du skrattar åt den? Den är väl inte av O. Henry?

— Nej då. Han är död. Det är en ny författare, står det.

Han räckte ut handen efter häftet och hon var tvungen att ge honom det.

— Francesca! utropade han.

— Lustigt, va'? Det var det som gjorde att jag fäste mig vid den, förklarade Bambi osannfärdigt.

— Ja, det finns väl flera som heta Francesca, kan jag tro. Jag kom för att be dig höra på en scen.

— Med förtjusning, svarade hon hjärtligt och slog igen tidskriften.

Det farliga ögonblicket var över. Hemligheten var betryggad. Hon gömde tidskriften i sitt rum, läste sin berättelse om och om igen och smekte häftet som man smeker ett lockigt huvud.

Efter sedan Strong erhållit hennes andra manuskript kom ett telegram från honom: "Kan ni ta emot mig om torsdag? Ny plan. Kommer till Sunnyside klockan tio morgonen." Hon telegraferade till honom att han var välkommen och satte sig sedan ned och funderade på hur hon skulle förklara hans uppträdande på scenen för "de gudomliga tvillingarna". Han måste stanna över lunchen och hon måste hitta på en antaglig förklaring för hans besök.

Till sist beslöt hon att utge honom för en bror till en av hennes gamla skolkamrater. Efter lunchen skulle hon skicka av familjen, så att hon och mr Strong fingo diskutera hans ärende. Vad ville han henne egentligen? Det måtte vara något viktigt, eftersom han kom ända från Newyork. Kanske han känt sig besviken på berättelsen numro två och kom för att bryta kontraktet. Snäll som han var kom han kanske själv för att säga det i stället för att skriva det, men ett slag var det i alla fall. Hon hade haft en känsla av att den andra berättelsen var så mycket bättre än den första. Hon gick igenom den i tankarna och försökte se felen i den. Nå, hon kunde alltid bli dansös, om allt annat slog slint.

Vid lunchen anmärkte hon mer i förbigående:

— Richard Strong kommer och äter lunch här om torsdag. Jag hoppas att ni äro hemma båda två.

— Vem kan Richard Strong vara? frågade hennes far.

— Han är bror till en av mina gamla skolkamrater, Mary Strong.

— Bor han här? frågade Jarvis.

— Nej, han bor i Newyork.

— Hur kommer det sig att han kommer hit?

— Det säger han inte.

— Jag har aldrig hört talas om honom förut, sade professorn.

— Jo då, jag har ofta talat om honom. Det är en mycket sympatisk ung man.

— Är du nära bekant med honom? frågade Jarvis med nyvaknat intresse.

Bambi tvekade. Det var svårare än hon förutsett.

— Inte just så nära, men jag tycker mycket om honom.

— Vad har han för sysselsättning? frågade hennes far.

— Det minns jag inte.

— Han är väl en rik lätting, framkastade Jarvis i föraktfull ton.

— Nog arbetade han på den tiden jag kände honom.

— Han är mycket välkommen till oss, sade professorn. Vill du att jag skall inställa min föreläsning på middagen och stanna hemma?

— Nej då, visst inte, utropade Bambi med så oväntad iver att Jarvis stirrade på henne. Han kommer inte att stanna länge och jag vill uppliva mina gamla minnen med honom. Du skulle finna honom tråkig som synden.

— Jag vill gärna vara vänlig mot dina beundrare.

— Professor Parkhurst, jag är en gift kvinna.

— Ja, du har rätt, min vän. Jag glömmer alltid Jarvis. Om han är så tråkig, äter jag lunch på klubben.

— Kanske du föredrar att jag också äter lunch ute? anmärkte Jarvis stelt.

— Inte alls. Jag vill att ni ska vara hemma båda två, sade Bambi otåligt och reste sig från bordet för att få slut på samtalet.

Hon hade en förnimmelse av att hon inte skött saken på det sätt hon hade ämnat.

XII.

På torsdagen anlände mr Strong. Bambi kände sig övertygad om att hans ankomst var liktydig med döden för alla hennes förhoppningar, varför hon berett sig på det värsta. Jarvis' underliga uppförande under de sista dagarna hade emellertid skänkt henne ett odelat nöje. Alltsedan mr Strongs namn nämnts hade han visat tydliga tecken på ovilja för den väntade gästen. Det var en hittills oanad sida i hans egendomliga karaktär som därmed framträdde. Ehuru han själv fullkomligt förbisett Bambi gjorde honom tanken på att en annan man beundrade henne olycklig. Han återkom ofta till ämnet och uttalade sig i satiriska ordalag om mr Strongs väntade ankomst. Detta ådagaläggande av manlig inkonsekvens beredde Bambi en sann njutning. Hon undrade i vad mån mr Strong skulle vara situationen vuxen och beslöt att Jarvis Jocelyn skulle få en obehaglig stund. Själv var hon en mästare i förställningskonst, men hon kände sig en smula osäker på mr Strong. Vid tanken på en viss glimt i hans öga lugnade hon sig emellertid — den bådade gott.

Eftersom det var nödvändigt att på förhand upplysa honom om förhållandena gjorde hon en omsorgsfull toalett för att gå och möta honom. I trappan mötte hon Jarvis. Han mönstrade den förtjusande uppenbarelsen. Hon var klädd i en mycket ljus dräkt,

vars färg närmade sig den spädaste vårgrönskans, och hade på sig en hatt i krokusfärg, som såg ut som en blomma. Kråmande sig framför honom frågade hon:

— Är det inte en njutning för ögat att se på mig?

Han såg mycket kall ut.

— Du gör mig förlägen med din öppna beundran, Jarvis, försäkrade hon.

— Du ser mycket bra ut, medgav han.

— Bra ut! Jag är som en vårblomma, hela jag.

— Det gläder mig att du är så nöjd med dig själv. Jag hoppas att mr Strong skall veta att uppskatta dig i lika hög grad.

— Det ska vi hoppas, då jag gjort mig så fin för hans skull, svarade hon övermodigt för att straffa honom.

Då mr Strong steg av tåget och fick se henne, stredo beundran och förvåning om herraväldet i hans ansiktsuttryck.

— Mrs Jocelyn, det var då alldeles för snällt av er.

— Visst inte. Storstadsmänniskor äro så ovana vid våra villsamma vägar i landsorten att jag var rädd ni skulle gå vilse.

Nu var det beundran som alldeles tydligt tagit överhanden.

— Om det inte gör er något, så gå vi till fots. Det är inte långt.

— Ju längre, dess bättre, svarade han ridderligt.

De promenerade gatan framåt. Den var planterad med träd å ömse sidor och trädtopparna nästan möttes över deras huvuden. Strong drog in den ljumma vårluften i långa andedrag, men hans blick lämnade

ej den lilla graciösa gestalten bredvid honom. Vad hon passade bra i vilken omgivning hon än befann sig! Hon språkade glatt och visade honom på universitetsbyggnaden och andra sevärdheter i staden.

— Är ni gift? frågade hon bäst det var utan övergång.

— Nej, olyckligtvis inte.

— Det hjälper då upp saken något.

Han såg mycket häpen ut.

— Jag är rädd att jag försatt er i en klämma.

— Pandoras ask? Det gör mig ingenting om det är ni som är Pandora.

— Tack. Ni minns att jag sade er att min — min bana skulle förbli en hemlighet för de gudomliga tvillingarna?

— Ja.

— Jag antar att det är slut med alla förhoppningar på den där så kallade framtidsbanan, men jag vill inte att de ska få veta det.

— Förlåt — jag förstår inte riktigt. Vad menar ni med att det skulle vara slut?

— Det är väl för det ni kommit, eller hur? Ni tyckte väl inte om den sista berättelsen?

Han stirrade på henne och brast sedan i skratt.

— Trodde ni att jag skulle komma hela denna långa väg från Newyork för att säga er att jag inte tyckte om den?

— Jag har mycket hög tanke om ert goda hjärta, sade hon och nickade.

— Ni lilla söta barn! utropade han impulsivt. Jag kommer delvis för att jag ville tala med er igen, delvis för att jag ville få se Jarvis och professorn.

Hon smålog och nickade uppmuntrande.

— Och så ha vi fått en sådan massa brev angående er berättelse "Francesca", så att jag ville föreslå er att skriva en sammanhängande roman över samma ämne i stället för de små berättelser vi kommo överens om. Vi skulle då införa den i tidskriften i stället.

— En roman? Vill ni att jag skall skriva en roman?

— Ja, det vill jag.

— Men jag undrar om jag kan, sade hon i förskräckt ton.

— Visst kan ni. Den andra berättelsen var briljant.

— Var den? Var den verkligen det?

Hon klappade i händerna av förtjusning.

— Den kan användas som andra kapitlet i boken med högst obetydliga förändringar, och ni kan spinna in en intrig i fortsättningen och i övrigt begagna er av alldeles samma material — karaktärer och episoder — som till novellerna.

— Jag känner mig vettskrämd vid bara tanken på det. Jag har alltid trott att man måste vara ett snille för att kunna skriva en roman.

— Inte i våra tider, min bästa mrs Jocelyn, då förläggarna översvämma världen med litteratur. En person med er lätthet att finna uttryck och med ert för alla intryck mottagliga sinne bör inte ha minsta svårighet att skriva. Naturligtvis kan ni göra det.

— Jag skulle så gärna vilja försöka, om ni ville hjälpa mig.

— Det är en överenskommen sak.

Han gav akt på henne med stort intresse. Det syn-

tes att hon helt gick upp i tanken på boken, att hon vände och vred på saken och försökte se den från alla sidor. Då hon hade förmåga att så livligt kasta sig in i en ny tanke, var det inte underligt att hon kunde återge sina intryck på ett livfullt sätt.

— Hur var det med den där klämman i vilken jag hade råkat? påminde han henne.

Hon spratt till och vaknade upp till verkligheten.

— Jag hade totalt glömt bort er, sade hon ärligt. Ser ni, jag måste förklara er tillvaro på något sätt för de gudomliga tvillingarna. Om jag sagt dem att ni var redaktör för en tidskrift, skulle de förstås ha frågat mig varför ni kom.

— Det tänkte jag aldrig på. Jag har försatt er i en obehaglig situation på det sättet.

— Nej då, för min del gör det ingenting, men jag har narrats. Jag har sagt att ni var bror till en av mina gamla skolkamrater och att ni skulle passera staden och skrivit att ni skulle söka upp mig.

— Var jag närmare bekant med er under er skoltid? frågade han leende.

— Det var inte min mening att ni skulle ha varit det, men Jarvis visade med ens ett så oväntat intresse för er person, att ni nu är misstänkt för att ha känt mig ganska bra.

— En gammal historia så att säga?

— Just det, svarade hon och såg skrattande upp till honom.

— Då begriper jag. Tillåter ni att jag spelar rollen på mitt eget sätt?

— Ja, bara ni inte förråder mig. Tvillingarna

komma bara att vara närvarande under lunchen. Sedan kunna vi tala i lugn om romanen.

— Utmärkt. Jag skall göra mitt bästa för att motsvara era förväntningar på min skådespelartalang, svarade han, då de stego in i trädgården. Jaså, detta är den aritmetiska trädgården, tillade han. Ja, den motsvarar beskrivningen. Den fanns således i verkligheten.

— Visst fanns den. Jag är bara ett slags fotografiapparat.

— Det är alldeles som i en bilderbok, trädgården, huset, alltsammans. Den rätta ramen för er.

Då de kommo fram till terrassen, reste sig Jarvis långsamt ur den stol vari han suttit. Mr Strong tog häpen ett steg tillbaka då den ståtlige unge mannen med det vackra Apollohuvudet kom emot dem. Också Bambi frapperades av Jarvis' uppträdande. Hon kunde inte förklara vari det bestod, men han var sig inte lik. Han imponerade på henne.

— Här ha vi mr Strong, Jarvis.

De båda männen mätte varandra hastigt med blicken.

— Det gläder mig att göra er bekantskap, sade Jarvis cirklat.

— Tack. För mig är det ett nöje att få lära känna mrs Jocelyns man.

Bambi skrattade.

— Mrs Jocelyns man är en ny roll för Jarvis, sade hon.

— Ni och mrs Jocelyn äro ju gamla vänner, sade Jarvis för att säga något.

— Ja, och mycket goda vänner också.

— Ni ha inte träffats på flera år?

— Nej. Men det hade jag svårt att tro, då jag för en stund sedan återsåg er fru. Mrs Jocelyn är så sprudlande av liv och en så utpräglad personlighet att man omöjligt kan glömma det som står i samband med henne. Tycker ni inte det?

Jarvis såg på Bambi, som gjorde en grimas åt honom.

— Tycker du att jag är en utpräglad personlighet, Jarvis?

— Du är förvisso inte färglös.

— Hu, det låter som om det stode i en uppsats i en religiös tidskrift.

Samtalet gick trögt. Inte ens Bambi kunde sätta fart i det. För övrigt var hon halvkvävd av skratt vid anblicken av Jarvis, som mitt under brinnande arbetstid satt och konverserade helt ceremoniöst. Då Newyork slutligen kom på tal beredde detta honom en synbar lättnad. Han började utösa sin vredes skålar över nutidens storstäder. Och då han fick veta att hans gäst bodde i Newyork blev det ännu värre. Strong eggade upp honom, intresserad av att studera honom.

— Mrs Jocelyn delar inte er uppfattning av Newyork.

— Mrs Jocelyn har en helt annan uppfattning än jag om många saker.

— Lyckligtvis. Lika uppfattning i allting borde utgöra orsak till skilsmässa, sade Bambi.

— Ni är ju dramaturg, mr Jocelyn?

— Ja.

— Ni kommer att få lov att fördraga Newyork då och då, när era skådespel ska placeras.

— Vi ha ingått ett kompaniskap, inflickade Bambi. Han författar och jag placerar hans arbeten.

— Ni är en lycklig man, sade Strong.

Jarvis svarade ej. Strong undrade varför i all världens dagar Bambi gift sig med honom. Han var onekligen en ståtlig företeelse, men hans sätt lämnade mycket övrigt att önska. Om han var kär i henne, förstod han åtminstone att dölja det mycket bra.

Professorns ankomst räddade situationen.

— Mr Strong — min far, professor Parkhurst.

Professorn skakade hand med gästen och log på sitt frånvarande sätt. Strong måste nypa sig i armen för att kunna tro att han var vaken och att detta var verkliga människor, inte teaterfigurer.

— Det är mig alltid ett nöje att se min dotters vänner, sade professorn. Jag minns inte när det var ni träffats, mitt barn.

— Under skoltiden.

— Ja visst. Hur mår er syster?

— Min syster? upprepade Strong.

Bambi drog efter andan. Hon hade glömt att berätta honom om Mary.

— Jag menar er syster Mary, fortfor professorn.

— Åh, syster Mary? Åh — Strong fattade sammanhanget.

— Har ni flera systrar?

— Ja — ja då. Många.

— Många? Hur många då, om jag får fråga?

— Tretton, svarade Strong på måfå.

— Tretton systrar! Det var förvånansvärt. Och ni är den ende brodern?

— Ja.

— Leva de allesammans?

— Nej. De äro alla döda.

— Inte Mary! utropade Bambi.

— Nej, nej, med undantag av Mary. Utom Mary ha de alla ryckts bort.

— Det var mycket sorgligt, suckade professorn. Tretton systrar. Vad hette de alla?

— De voro uppkallade efter de olika staterna, svarade Ananias Strong.

— Högst egendomligt! Men Mary —

— Förkortning på Maryland, skyndade Strong att svara.

Bambi var olycklig för skratt. Ämnet tycktes äga ett outtömligt intresse för hennes far.

— Är Mary gift? frågade han.

— Ja då. Hon är gift.

— Jag minns inte om hon varit hos oss, mitt barn.

— Nej, Mary har aldrig varit i Sunnyside.

— Det är bra stor skada att man tappar bort sina ungdomsvänner, inte sant?

— Visst inte. Det är en välsignelse, klippte Jarvis av honom. Då man tänker på alla de åsnor man lekte med i sin barndom —

— Mary var ingen åsna, sade Bambi och skrattade ut.

— Jag talade inte om Mary, anmärkte han.

— Jag tyckte du sade att du skulle äta lunch på ditt rum i dag, Jarvis, sade professorn.

— Det var i går, förklarade Bambi hastigt.

— Ja, jag kommer aldrig ihåg detaljer.

— Det var just vad jag trodde att ni kom ihåg, sade Jarvis i utmanande ton.

— Ni syftar på figurer och siffror. Det är inga detaljer. De äro av största vikt, började professorn.

— Seså, barn, börja inte nu. De gudomliga tvillingarna skulle kunna resonera till domedag om huruvida matematiken är viktig eller ej. Det är lika spännande som modern krigföring då de väl komma i farten, men jag kan inte låta dem börja, för de bli så ivriga.

— Lunchen är serverad, miss Bambi, anmälde Ardelia.

Bambi gick före dem in i matsalen med en suck av lättnad. Hon önskade nu bara att lunchen skulle vara över och att hon lyckligt och väl vore av med familjen. Jarvis måste straffas för dåligt uppförande och i det syftet ägnade hon sig helt och hållet åt mr Strong. Hon gav honom strålande ögonkast, pratade med honom och talade helt oblygt om gemensamma minnen. Hennes röst blev riktigt smekande och han gav henne inte efter i hängivenhet.

Professorn åt utan att märka den komedi som utspelades, men Jarvis rörde nästan inte maten. En ny, plågsam känsla arbetade inom honom. Han harmades över varje blick denne främling gav Bambi. Han skulle velat piska upp honom och befalla Bambi att lämna rummet. Mest av allt var han ursinnig på sig själv för att det gjorde honom något. Samma instinkt som drivit honom hem till klubben i Newyork för att sopa bort henne ur sitt liv och rädda sig vaknade på nytt hos honom. Han beslöt att

lämna rummet så fort måltiden var slut. Hon skulle aldrig få veta hur hon plågat honom under denna sista timme. Stackars Jarvis! Liksom strutsen ville han gömma huvudet i sanden.

Denna lunch var en av Richard Strongs gladaste upplevelser. Bambi hade aldrig varit mer till sin fördel och även hon hade obeskrivligt roligt. Efter kaffet började andra akten.

XIII.

Mr Strongs besök efterlämnade ett varaktigt intryck hos alla tre medlemmarna i familjen. Professorn önskade att han skulle bjudas ner till dem om igen och kallade honom mannen med de tretton systrarna. Bambi ansåg att den dag han tillbragt hos dem markerade en vändpunkt i hennes liv. Nya möjligheter hägrade för henne tack vare hans besök.

Men för Jarvis voro tanken på den dagen och minnet därav ytterligt smärtsamma. Han tog Bambis sätt att straffa honom mycket djupt. Han trodde att hon varit förtjust i Strong en gång i tiden och att hon var hänförd över återseendet. Så pass mycket hade han lärt känna hennes sällsamma karaktär att han svävade i fullständig okunnighet om vad hon skulle göra ifall hon plötsligt upptäckte att hon på nytt förälskat sig i Strong. Det allra värsta var emellertid att han brydde sig om vad hon gjorde — han, Jarvis, som ville vara en fri man. Han förstod att häri låg en fara och under de närmaste dagarna undvek han Bambi samvetsgrant. Hon var så upptagen av sina tankar på den roman hon skulle skriva att hon inte fäste sig vid det, ehuru hon ett par gånger märkte att Jarvis betraktade henne på ett underligt, forskande sätt.

Deras frid stördes emellertid några dagar efter mr Strongs märkliga besök genom ett brev från mr

Belascos byrå, varifrån manuskriptet samtidigt återkom. Mr Belasco beklagade att han inte kunde antaga skådespelet till uppförande. Det hade sina mycket goda sidor o. s. v. men han hade redan så många saker på lager att han inte kunde lägga sig till med flera för närvarande. Om mr Jocelyn ville skicka honom andra arbeten till genomläsning längre fram skulle han i alla fall med nöje taga del av dem. Jarvis räckte brevet till Bambi.

— Som jag sade, anmärkte han.

— Belasco har aldrig haft din pjäs i sina egna händer, sade Bambi tvärsäkert. Om han det haft skulle han ha insett vad det var att göra av den.

— Har det hänt något? frågade professorn.

— Belasco har skickat tillbaka Jarvis' pjäs.

— Jaså. Han tyckte alltså inte om den där avskyvärda kvinnan han heller.

— Hon är inte avskyvärd, kom det från Jarvis.

— Var tysta båda två och låt mig tänka.

— Om du kunde lära dig att koncentrera dina tankar, skulle du inte behöva tystnad omkring dig för att tänka, invände hennes far.

— Ja, om jag kunde lära mig att bli en kamel ändå, skulle jag inte behöva någon puckel, svarade Bambi litet kort.

— Jag tror inte att en puckel skulle klä dig, sade professorn och fördjupade sig i sin bok igen.

— Vi ska skicka manuskriptet till Parke, Jarvis.

— Vad tjänar det till?

— Var inte barnslig. Innan vi ge oss, skall varenda teaterdirektör i Newyork ha haft ditt skådespel

i sina händer. Vi ska skicka det till hans hustru. Kanske hon läser det.

— Gör som du vill med det, svarade han med överlägsen likgiltighet.

Hon tog fasta på hans tillåtelse och skickade det till den framstående aktrisen, som uppträdde under sitt flicknamn, miss Harper. Efter en vecka kom svar att miss Harper önskade tala med mr Jocelyn om skådespelet. Hon stämde honom till sig två dagar därefter.

Då detta brev anlände blev det stor uppståndelse. Först förklarade Jarvis att han inte ville bli avbruten i det arbete han nu hade för händer och som intresserade honom. Bambi ville inte höra talas om den invändningen. Sedan sade han att han aldrig talat med en aktris och att han hört att de voro omöjliga att ha att göra med. Hon ville antagligen ha pjäsen ändrad, och som han inte ville göra det, lönadet det sig inte att han uppsökte henne. Bambi lät honom då veta att om miss Harper kunde få stycket antaget var det hans skyldighet att göra allt vad hon begärde. Slutligen förklarade han att han avskydde Newyork och inte ville återvända dit, men då förlorade Bambi tålamodet.

— Om du tänker stå och stampa på samma ställe hela livet, så bryr jag mig inte om att hjälpa dig längre. Tills du är en god bit på väg kommer du att få göra mycket som du inte tycker om, men om jag vore karl, skulle jag inte låta några hinder nedslå mitt mod.

— När går det något tåg? frågade Jarvis ödmjukt.

— Du kan resa i morgon bittida med samma tåg som vi togo förra gången.

En ny hoppets stråle lyste i Jarvis ögon:

— Jag kan inte resa. Jag har inga pengar.

— Det har jag. Jag skall låna dig pengar.

— Jag måste vara skyldig dig tusental nu.

— Inte fullt så mycket. Vi kunna utan svårighet göra detta försök.

— Du skriver väl upp vad jag gör av med?

— Ja — i min kassabok.

Följden var att Jarvis for till Newyork om igen. Om han gått martyrdöden till mötes kunde han inte ha sett olyckligare ut än då han tog avsked av Bambi vid tåget. Hon vinkade och nickade glatt åt honom, men han såg lika bedrövad ut i det sista.

— Stackars lilla gosse, sade hon skrattande. Han måste stanna en tid i Newyork. Han börjar hänga för mycket i mammas förklädesband.

Hon var uppriktigt glad åt hans avresa. Därigenom fick hon mycket mera tid att ägna åt sitt eget arbete som hänförde henne och helt upptog henne för tillfället. Hon hade aldrig känt något så bedårande som den känsla varmed hon varje morgon gick till sitt arbete, alldeles som mot ett nytt, lockande äventyr. Först klappade hon manuskripthögen, som växte med förunderlig fart. Sedan fyllde hon sin reservoarpenna och blickade ut genom fönstret över trädtopparna, tills hon gled in i en annan värld, ett fantasiens land som hon själv upptäckt och befolkat med människor efter sin egen smak. Det var visserligen huvudsakligen om henne själv, Jarvis och professorn som hennes roman handlade, men hon tog endast med

de drag, som särskilt utmärkte dem och som voro individuella för dem — de händelser de fingo uppleva voro alltigenom hennes egen uppfinning. Det roade henne obeskrivligt att med ordets makt göra dem kända av många andra — kända och avhållna eller klandrade, allt efter omständigheterna. Vilken allt uppslukande tjuskraft det låg i att skapa!

— Här är så tyst alltsedan Jarvis reste, anmärkte professorn efter några dagar.

— Jarvis har aldrig gjort intryck på mig av att vara bullersam.

— Han är som en avlägsen åska.

— Och ljungande blixt, sade Bambi skrattande.

— Saknar du honom händelsevis?

— Jag? Nej då, inte alls. Gör du?

— Det pinar mig alltid då saker komma undan, som jag är van att se omkring mig. Då du ändrar på möblerna, vållar det mig alltid obehag.

— Anser du Jarvis för en möbel? retades hon med honom.

— Jag anser att han är ett undantag från regeln.

— Från vilken regel?

— Från regeln att man ingenting skall ha i sitt hem, som inte är till någon nytta och som man inte anser vackert.

— Jag tycker att Jarvis är vacker.

— Det där väldiga mammutdjuret.

— Han liknar Apollo eller Adonis.

— Ja, nog behöver han hela Olympen för att kunna sträcka ut sig. I det här lilla huset vänder han upp och ned på allting.

— Jag är ledsen att du inte tycker om Jarvis, professor.

— Jag tycker om honom. Jag är van vid honom. Jag finner nöje i att vara av olika åsikt med honom. Jag önskar att han ville komma hem.

Hans dotter smålog hult mot honom.

— Då gör han ju nytta som slipsten för din skarpsinnighet. Det var alltså inte så dumt av mig att jag införlivade Jarvis med våra penater.

Hon läste upp Jarvis' första brev för professorn och de skrattade båda åt det. Det var så likt Jarvis. Han skrev:

”Kära Bambi!

Nu är jag här i denna kloakbrunn igen, och jag känner mig som en drunknande mygga. Jag tog inte in på klubben, som du sade att jag skulle göra, därför att jag ansåg, att jag kunde leva billigare om jag hyrde ett rum i staden och gick ut och åt. Jag lämnade min kappsäck på järnvägsstationen, medan jag gick och såg på rum på ett ställe, vartill jag fått adressen av en ung man på tåget. Han sade att där var enkelt men snyggt. Han berättade mig också en del erfarenheter rörande 'möblerade rum' och hans beskrivningar voro förfärliga. Det här är ett gammalt trevåningshus i den gräsliga stilen från mitten av förra århundradet med mörka förstugor, mörka paneler och marmorspislar. Som här emellertid förefaller att vara rent tog jag ett rum för de få dagar jag skall vara här. Det är ungefär så stort som det, där du har dina linneskåp. Det vetter åt en gård och där var ohyggligt hett i natt, men man kan ju inte vänta annat på sommaren.

Jag uppsökte miss Harper i morse på utsatt tid. Hon bor vid Riverside Drive. Det är en behaglig kvinna som tycks veta vad hon vill. Hon tror att mr Parke skall uppföra mitt skådespel, ifall jag skriver om hela tredje akten och gör några förändringar i den andra. Jag framhöll arbetets förtjänster i dess nuvarande form och försökte få henne att förstå att det lärorika i pjäsen delvis förgår, om jag skall göra de ändringar hon vill. Hon säger att hon bryr sig inte ett dugg om det lärorika. Hon vill ha en bra roll. Först var jag på väg att ta mitt manuskript och gå för att inte komma igen, men så tänkte jag på vad du sagt om att detta var ett enastående tillfälle. Jag svälјde därför min stolthet, ehuru den var nära att kväva mig, och lovade att göra ett utkast till förändringarna och med det första visa henne det. Jag får lov att stanna några dagar nu och omarbeta pjäsen, eftersom hon fordrar det. För mig är den redan förstörd.

Det är väl svalt och tyst och skönt hos er. Värmen och bullret här äro förskräckliga. Jag glömde säga, att jag måste skynda mig med 'Framgång', för miss Harper skall resa över till Europa om fjorton dagar och önskar att jag skall ha mitt nya manuskript klart till dess. Jag hoppas att hon inte må svänga piskan för häftigt. Det gör mig nervös. Jag är en nytämd björn.

Hellre än att vara här skulle jag vilja disputera med professorn i kväll eller till och med samtala med dig. Om du ändå ville låta bli att önska att jag skall komma fram i världen, Bambi. Kan du inte låta mig slippa ifrån saken? Mina bästa hälsningar

till er båda. Säg Ardelia att ingen människa i Newyork förstår sig på att laga mat. Tusentals människor tyckas gå ut och äta på alla dessa olika ställen, och en sådan mat! Godnatt.

Jarvis."

— Han har hemlängtan, sade professorn då Bambi vek ihop brevet.

— Efter att få disputera med dig, sade Bambi kort.

— Eller att samtala med dig, sade han.

— Ursäkta — eller till och med samtala med mig, sade han. Jag skall straffa honom för det.

— Han har det inte behagligt. Han pinas av värmen och den fula omgivningen. Man får inte räkna med honom, sade hennes far urskuldande.

— Han skall inte få det behagligare när straffet kommer, svarade Bambi häftigt.

— Det förvånar mig att han gick in på att göra ändringar i sin pjäs. Simsons lockar tyckas redan vara klippta.

— Vad menar du med det?

— Du har klippt av honom håret, mitt barn.

— Tillvitar du mig att vara en Delila?

— Du kan väl inte neka till att han aldrig skulle vara där han är eller göra vad han nu gör, om han inte vore gift med dig.

— Än se'n då? Det kan vara på tid att han lär sig litet disciplin. Det behöver han både för egen del och för sitt arbete.

— Det ser ut som om han skulle få vad han behöver nu då.

— Beklagar du honom för att han inte är lika galen som då jag tog honom?

— Han är fortfarande galen.

— Jag skall göra en mänsklig varelse och en stor författare av Jarvis, innan jag slutar.

— Akta dig bara för att förändra honom så att just det ursprungliga hos honom förgår.

— Tror du att jag inte går i land med det?

— Jag säger bara att skaparmakten är Herrens likaväl som hämnden. Det är farligt för människorna att tumma på världslagarna.

Driven av en plötslig impuls gick hon fram till honom och kysste honom på den kala hjässan.

— Jag skall komma ihåg det, herr fader, sade hon.

Följden av deras samtal var att hennes svar till Jarvis inte blev fullt så skarpt som hon tänkt sig det i sin första harm över hans "till och med dig". Hon berömde honom inte för att han givit vika för miss Harpers fordringar, hon sade bara att det gladde henne att han visat sig så förståndig och att hon var stolt över att vara drivfjädern därtill. Vad beträffar att slippa ifrån saken, så var det på honom själv det berodde. Ingen annan än han själv kunde bestämma över honom. Om han var en sådan stackare att han inte ville lära sig disciplin, därför att det var obehagligt och tråkigt, så kunde ingen makt på jorden förhjälpa honom till att göra framsteg. Men, begåvad som han var med intelligens, fantasi, känslighet, hälsa, låg det i hans förmåga att dana sig själv, att säga: så och så vill jag bli — att låta livet forma honom och att tillgodogöra sig allt, till och med de nyp livet gav, som hon målande ut-

tryckte sig. Naturligtvis måste han stanna i Newyork så länge det behövdes. Om han bodde illa skulle han flytta. Han kunde inte arbeta bra om han hade det obekvämt och otrevligt. Hon sade att professorn saknade honom och att Ardelia gjorde upp planer på att skicka honom godsaker. Hon underlät att tala om hur hon själv kände det med avseende på honom eller hans handlingar. Detta var straffet för hans "till och med med dig" och han grubblade länge på det.

— Varför gifte hon sig egentligen med mig? Hon bryr sig inte ett smul om mig. Det är bara vad jag kan bli som intresserar henne, tänkte han med en viss bitterhet.

Men han högg in på "Framgång" utan misskund. Han rev ned allt vad han byggt upp ända till grundvalen och använda släggan på scener, som han älskade. Fraser, som han länge levat sig in i, strök han och bytte ut. Och i arbetets hetta glömde han stinget som låg bakom Bambis ord. Om hon önskade att han skulle bli ryktbar, så skulle han också bli det.

XIV.

Tre stekheta dagar och största delen av tre stekheta nätter arbetade Jarvis i sitt anletes svett på utkastet till de båda akter han skulle göra om. Det var ett arbete som tråkade ut honom, ty han avskydde att börja om på nytt sedan den första inspirationen var borta, men han framhärdade tåligt. Och fjärde dagen begav han sig på väg till miss Harper igen med manuskriptet under armen och segerglad.

Då han kom fram sade betjänten att miss Harper var ute på en två dagars automobilfärd. Hon hade inte lämnat någon hälsning till honom. Ond på sig själv för att han icke förekommit detta genom ett avtal med damen i fråga och uppbragt vid tanken på två dagars uppskov gick han till Parkes byrå i hopp att få närmare upplysningar. Mr Parke var upptagen och kunde inte ta emot honom, förkunnade den som hade nycklarna till himmelriket. Mrs Parke hade inte sagt till om att något bud skulle framföras till mr Jocelyn. Inte voro heller mrs Parkes planer bekanta. Att fråga mr Parke lönade sig ej, sades det, han visste nog inte mera han.

Jarvis gick ned för trapporna allt dystrare i hågen. Vänta, vänta, vänta! Var det om disciplin Bambi fällt så visa ord? Han beslöt på fläcken att det inte skulle dröja länge förrän han helt modigt skulle gå förbi varenda cerberus i staden, vars uppgift det var att vakta de värda teaterdirektörernas helgedomar.

Utan att skicka in sitt visitkort ens skulle han bara helt enkelt stiga på.

Automobiltrippen varade icke i två utan i fyra dagar och hans otålighet stegrades dag för dag. Emellertid arbetade han på den tredje akten efter det utkast han gjort, övertygad om att miss Harper skulle bli nöjd med den. Femte dagen tog hon emot honom. Hon tyckte om uppslaget till den andra akten — den tredje ville hon ej veta av. Då han entusiastiskt skildrat hur han tänkt sig den och då han läst upp några nya scener gäspade hon lätt och sade att hon tyckte inte alls om den. Om han inte kunde åstadkomma en bra tredje akt ville hon inte befatta sig med stycket. Han försäkrade henne att tredje akten skulle bli lika bra som den andra då han väl fått den färdig, men hon stod fast vid att det inte var lönt att han gjorde sig besvär därmed — hon visste att hon inte skulle tycka om den. Jarvis reste sig upp.

— Jag skall låta er få utkastet till en ny tredje akt i morgon. Är det något särskilt ni önskar få in i den?

— Inte alls. Om jag kunde skriva teaterpjäser skulle jag inte uppträda i dem. Det är lättare och mer inbringande att skriva.

— Jag är här igen klockan elva i morgon förmiddag, sade Jarvis utan att bemöta hennes yttrande.

— Kom hellre klockan tre.

— Som ni behagar.

— "Livets nyp", mumlade han då han klättrade upp i omnibusen för att återvända till sitt kvava gårdsrum.

Han kände sig tom i huvudet och hade bara tjugufem timmar på sig för att utarbeta en ny tredje akt.

Han arbetade till midnatt. Då gick han ned och åt på ett kafé, som var öppet hela natten och där kuskar, chaufförer och springpojkar höllo till. Han åt som en utsvulten. Sedan tog han sig en promenad för att sträcka på sina trötta lemmar. Himlen var stjärnklar och den varma luften hade lockat ut människorna. Det vimlade av folk på gatorna. Flera personer tilltalade Jarvis och ännu flera lade märke till honom utan att närma sig, men han observerade ej individerna. Han tog in tavlan i sin helhet — den ena smala, trånga gatan efter den andra mellan hus av sten, tegel och trä, tusentals människor trampande dessa gator liksom djur utdrivna ur djungeln av eld eller vatten. Detta kallade människorna civilisation — denna stad med sina huslängor. I vad skilde den sig från djungeln? Hunger, törst, lusta, avund, vrede, mod och feghet — samma lidelser för båda ställena. I hur mycket skilde sig människan från sin broder vargen.

Nu gick han tvärs över Madison Squareparken. På alla bänkar lågo gestalter lutade mot varandra — sovande människor. Han gick långsamt och betraktade dem noga. De flesta voro gamla — gamla män och gamla kvinnor, skrumpna och mer avskräckande än någonsin i dessa hopkrupna ställningar och med sina livlösa ansikten. Det fanns också några unga bland dem: en negergosse som hostade, en trött gatflicka som stal sig till en stunds sömn, innan hon började ströva omkring. Det var som en fantastisk dröm.

— Stackare — stackare! mumlade Jarvis sakta för sig själv, erinrande sig Bambis ord.

Den utstyrda gatflickan vaknade, fick se honom och tilltalade honom.

— Gå och skaffa er en bädd, barn, sade han och gav henne litet pengar.

Hon såg på honom med lysande blick och han tyckte att hennes ögon liknade Bambis. Han ryste. Då hon skyndade bort greps han av ett plötsligt raseri. Varför tålde dessa stackare detta liv? De kunde ju räknas i tusental. Varför slogo de sig inte ihop, varför reste de sig inte och togo med våld vad de behövde? Varför väckte han dem inte och ställde sig i spetsen för dem?

— Ge mig en slant till en sup, gnällde en röst bredvid honom.

— Stå inte där och tigg, befallde en poliskonstapel barskt och hans stämma väckte Jarvis ur hans drömmeri.

På vägen tillbaka till sitt rum tänkte han över saken. Om de kunde organisera sig och hålla ihop skulle de inte ha det så där. Denna ödeläggelse av människor var det pris vi måste betala för penningmakt och — vilken ironi! — för demokrati.

Han satte sig beslutsamt till arbetet igen och arbetade tills det blev morgon. Klockan tre följande middag infann han sig på nytt hos miss Harper. Hon var illamående och kunde inte ta emot. Mr Jocelyn skulle komma tillbaka dagen därpå vid samma tid.

Denna gång ödade han inte bort sin energi på maktlös vrede över uppskovet. Han började inse att det inte var en strid på lek, utan en verklig kamp på

liv och död, en kamp som antingen skulle för alltid placera honom i täten för regementet eller bland de bortjagade. Han hade trott att vad han hade att förkunna var det enda riktiga och att det ärende, vari Bambi skickat ut honom, inte var annat än ett dumt avbrott som hindrade honom. Men med ens såg han nu klart i saken. Här var hans stridsfält. Nu skulle striden stå — nu eller aldrig. Han skulle inte återvända till henne förrän han vunnit seger. Under tiden måste han hitta på ett sätt att försörja sig själv. Han kunde inte längre ta emot underhåll av professorn eller hans dotter.

Medan han vandrade genom gatorna tänkte han över hur han skulle kunna förtjäna sitt uppehälle. Det hade han aldrig bekymrat sig om förut. Liksom om sparvarna hade det dragits försorg om honom. Men hans förmätna fordringar på livet tycktes ha förflyktigat. Anblicken av de utstötta i samhället, av nattens uteliggare i parken hade ingivit honom ett slags skräck.

Vad han önskade att Bambi skulle vara hos honom och råda honom, skratta åt honom eller med honom. Tanken på henne smög sig jämt över honom och ständigt förjagade han den med en kraftig viljeansträngning. Han sade sig att han började bli lika hjälplös som professorn, som var beroende av henne i allt. Den kvällen skrev han till henne:

"Det är som om jag vaknat upp i dag för första gången. Underbart hur man kan gå omkring och tala och tänka i sömnen! Jag vet inte varför jag vaknat upp just i dag, men det var något som kom till liv inom mig i går då jag på natten tog mig en

promenad. Och resten gjorde väl mitt fruktlösa försök att få träffa miss Harper i dag. Du har sett klart i detta liksom så ofta i annat. Jag måste kämpa ut min strid nu eller aldrig. Jag måste få någon att tro på mitt skådespel och att uppföra det. Det kommer kanske att ta lång tid — månader måhända — men jag måste stanna och driva igenom min föresats.

Jag längtade mycket efter att ha dig hos mig i dag, liten, för att höra din mening. Saker förekomma ständigt dessa dagar som jag skulle vilja tala med dig om. Du är så bestämd i dina åsikter.

Jag behöver inte mera pengar, för jag ämnar ta mig till något att förtjäna på. Håll noga räkning på vad jag redan fått, ty då mitt stycke blir antaget ska vi göra upp vårt mellanhavande ordentligt. Jag ordar inte om vad du och professorn gjort för mig. Jag vill visa min tacksamhet i handling.

"I morgon skall jag läsa upp mitt nya utkast till tredje akten för miss Harper, om gudarna stå mig bi. Det är nu den t r e d j e tredje akten. Jag hoppas det är sista gången jag behöver göra om den.

"Mina bästa hälsningar till professorn och dig. Här är mycket varmt och jag söker vederkvickelse i tanken på den aritmetiska trädgården. Det förefaller mig som om det vore många år sedan jag var där. Har professorn planterat några nya figurer? Jag tycker att X-rabatten borde bestå av vilda orkidéer. Han förstår vad jag menar."

Han bar ned brevet och lade det i en låda och gick sedan ut på en ny promenad. Nattlivet på gatorna började intressera honom. Han gjorde upp att

han skulle gå åt olika håll var kväll och lära känna denna stad som han givit sig ut för att erövra.

Följande morgon gick han från den ena tidningen till den andra och försökte få någon anställning. Hans brist på erfarenhet utgjorde ett hinder överallt. Nybörjare var det lika gott om som om flugor på sommaren. För att spara gjorde han sin rond till fots.

Klockan tre blev han mottagen av miss Harper och läste upp för henne sin nya akt. Hon förklarade att hon tyckte mer om det föregående förslaget. Det beslöts att han skulle gå hem och utarbeta det, så att hon kunde låta mr Parke läsa stycket i sin helhet, innan han for. Hoppet sjöng åter sin sirensång för Jarvis då han lämnade henne. Nu hade han äntligen fångat lyckan. Nu skulle människorna äntligen få höra av honom. Han kände sin säkerhet återvända.

Han firade sin blivande lycka med att äta en femtio cents table d'hôte åt vilken han gjorde all heder. Uppkommen på sitt rum räknade han över sina tillgångar. Om han inte åt för mycket kunde de räcka tills han skrivit färdigt sitt skådespel. Han beräknade hur mycket han fick ge ut om dagen och delade upp sina pengar i tolv delar, som han lade i tolv olika kuvert. Sedan köpte han ett spritkök och en kaffepanna och grep sig an med sitt arbete.

Han hade bara tolv dagar på sig och kastade sig in i det med ursinnig fart. Dag övergick i natt och natt i dag med inga andra avbrott än den förolämpade städerskans dunkningar på dörren och hans rytande åt henne. Då han kom ihåg det sprang han ut och åt, men mestadels drack han kaffe och omigen kaffe.

En gång gick han ut på en långpromenad. Han mindes aldrig efteråt om det varit en dag eller en natt. Men under promenaden tänkte han ut en ny scen och sprang hela vägen hem för att skriva ned den. Han blev magrare och mer hålögd för var dag som gick, men han hade inte tanke för annat än sitt arbete. Han kände på sig att akten blev bra och var säker på att miss Harper skulle tycka om den.

Morgonen samma dag han skulle få den färdig sprang han ner på ett kafé för att få en smörgås och ett glas mjölk. Medan han väntade på att bli serverad tog han en morgontidning och såg på dess datum. Det var hans sista dag, det visste han. Han måste ringa upp miss Harper och få bestämt vid vilken tid han skulle komma, för i morgon skulle hon resa. Han ögnade tankspridd i tidningen och plötsligt föll hans blick på följande notis: Bertram Parke och hans hustru, Helen Harper, resa med Mauretania i dag till London, där de skola underskriva ett kontrakt med Galsworthy, i vars sista pjäs miss Harper skall uppträda strax efter sin återkomst till Newyork.

Det svartnade för Jarvis' ögon. Allting gick runt för honom. Som i en dröm hörde han uppassarens röst: — Säg, vad är det med er? Kan ni inte ta emot er smörgås? Tror ni att jag skall stå här och hålla den hela dagen?

Jarvis begrep inte vad han sade. Han hörde bara rösten, inte orden. Han lade betalningen på bordet och gick ut med vacklande steg.

XV.

Bambi satt med hakan i handen och stirrade rätt framför sig så länge att professorn till sist lade märke till det. Hon hade Jarvis' brev i knäet — det brev vari han förklarat att han upptog striden mot livets besvärligheter.

— Du har väl inte fått några ledsamma underrättelser, hoppas jag? frågade han.

— Nej, tvärtom. Jarvis lever.

— Vad menar du? Du trodde väl inte att han var död?

— Jo, på sätt och vis var han det.

— Det förundrar mig att jag aldrig märkt det.

— Jag menar att han bara levde i sig själv. För andra var han död. Han har varit farligt upptagen av sitt eget jag.

— Och nu —?

— Nu bulta många händer på porten.

— Du talar i gåtor mitt barn.

— Förstår du inte? Jarvis hade byggt upp en mur omkring sitt eget höga jag. Han var ett slags övermänniska, kallad till att sitta i ett högt torn och drömma, tänka och utforma ett budskap till människorna. Inga jordens fordringar fingo tränga in dit.

— Men du klättrade över muren? Du var en av jordens fordringar?

— Du vet hur jag listade mig in, när han inte kunde se det.

— Om du ville läsa upp brevet för mig, Bambina, eller de delar av det som inte äro avsedda endast för dig själv, så skulle jag bättre förstå vad du försöker klargöra för mig.

— Jag skall läsa upp det i sin helhet. Det står ingenting i det, som bara är avsett för mig. Han har inte något förtroligt att säga mig.

Professorn hörde på under tystnad medan hon läste upp Jarvis' långa brev. Då hon slutat satt han tankfull några minuter också han.

— Jag förvånar mig ibland över ditt omdöme, sade han.

— Över mitt omdöme?

— Jag skulle aldrig själv ha upptäckt några möjligheter hos den Jarvis du gifte dig med.

— Tala om gåtfulla uttalanden!

— Jag försökte påpeka att det är min tro att det kan bli något av Jarvis.

— Åh, det har jag alltid vetat. Vad du ger ut på Jarvis kommer du att få igen med ränta. Men stackars gosse, han är fruktansvärt ensam.

— Han borde komma hem ett slag på besök. Jag har flera diskussionsämnen på lager, så att det fattas inte anledningar till dispyt.

— Nej, det är bättre för honom att hålla ut. Ingen har förut behandlat Jarvis som den här miss Harper nu gör. Det är bra för honom.

— Är det inte väl spartanskt resonerat, mitt barn?

— Nej, jag har hela tiden varit rädd att jag stött

ut honom i vattnet, innan han kunde simma. Nu vet jag att han kan det.

— Du kan säga honom från mig att vår överenskommelse var på två år och att den står fast.

— Jag vet inte vari er överenskommelse bestod, herr professor, men om den var av pekuniär art, så skall du upphäva den. Jag vill att han skall lära sig den sidan av livet också.

— Stackars Jarvis!

— Kom inte med något "stackars Jarvis" till mig. Kom ihåg vilka skymford du hopade över hans huvud, då jag gifte mig med honom. Jag vill att han skall bli praktisk.

Professorn steg upp för att gå ut i trädgården.

— Det är din egen sak det gäller, mitt barn. Jag skall inte blanda mig i den.

Bambis funderingar slutade med att hon skrev till mr Strong och bjöd honom ned till dem över lördag och söndag. Hon ville gärna tala med honom om boken och om en annan sak. Hon tillade att hon hoppades att han skulle förse sig med data rörande de tretton systrarna, ty hennes far skulle säkert vara laddad med frågor om dem. Mr Strong svarade med omgående och själv infann han sig lördag morgon.

Bambi gick och mötte honom vid stationen liksom förra gången och då hon såg hans hjärtliga leende kände hon det med ens, som om han var en gammal vän.

— Vad jag är glad att ni kom! utropade hon på sitt impulsiva sätt.

Mr Strong skakade varmt hand med henne.

— Det var mig ett stort nöje att få komma, sade

han. Hur står det till med professorn och min vän Jarvis?

— Professorn förtäres av längtan att få tala med er om era systrar.

— Det är bra. Jag är förberedd. Och Jarvis?

— Jarvis var den andra saken jag ville tala med er om.

— Jaså.

— Han är i Newyork.

— Är han? Varför har han inte sökt upp mig?

— Han tycker inte om er.

— Tog han oss på allvar förra gången.

— Ja.

— Svartsjuk! Men det är väl inte därför han är i Newyork?

— Nej. Det är för att placera sitt teaterstycke.

— Ville Belasco inte ha det?

— Nej. Och två andra ha haft det till genomläsning och skickat igen det. Nu ha Parkes det. De ämna ta det.

— Det var glädjande.

— Jarvis måste kanske stanna i staden en tid. Han känner ingen. Han avskyr städer. Jag är rädd att han lever alltför sparsamt och har det svårt. Jag tänkte be er söka upp honom — hålla ett öga på honom.

— Det vill jag visst göra, om ni inte tror att han tycker så illa om mig att han inte tillåter det.

— Åhnej. Han blev missnöjd den där dagen då vi flirtade så vilt, men jag vet att det skulle bereda honom glädje att träffa er.

— Jag hade själv gudomligt roligt den dagen.

— Det var lustigt. Vi lekte alla kurra gömma med varandra.

— Fortsätter jag min roll av uppvaktande kavaljer.

— Nej, det behövs inte. Pappa anser er redan som en vän i huset.

— Adjö med det nöjet, suckade han.

— Ni är en snäll människa och jag är glad att vi lärt känna varandra.

— Tack. Ge mig Jocelyns adress innan ni glömmer det. Åh, där ha vi professorn, sade han och stoppade på sig kortet och skyndade in i trädgården.

Resten av de båda dagarna tillbragte de som ett par goda kamrater. De spelade tennis och gjorde åkturer i omgivningarna i en gammal trilla med Bambi som körsven. Och på kvällarna, sedan professorn gått och lagt sig, sutto de ute på den månbelysta terrassen och språkade.

Romanen hade redan fått tio kapitel. Den hade gått i tre nummer av tidskriften och publiken visade ett stort och smickrande intresse för den. Strong hade med sig en hel massa brev från entusiastiska läsare.

— Det är märkligt att ni kan göra människorna så levande, då ni ändå bara är nybörjare i konsten, sade han.

— Jag har ju sagt att jag inte är annat än en fotograf. Musikern i min berättelse är Jarvis i den mest genomskinliga förklädnad. Den gamle fiolspelaren är min far och i den unga flickan blottar jag mig själv på det oblygaste sätt.

— På det mest förtjusande sätt, rättade han. Har professorn eller er man läst vad ni skrivit?

— Nej, de läsa aldrig tidskrifter. Jarvis såg anmälan av den prisbelönta berättelsen och gjorde en anmärkning över att den bar mitt namn, men jag avledde hans uppmärksamhet utan minsta svårighet.

— Jag förstår inte varför ni inte bekänner kort nu, då ni haft en så avgjord framgång.

— Nej, nej, inte ännu. Det är så roligt att ha en hemlighet. Jag vill välja tiden och stunden att överraska dem.

— Kan ni inte lova att inbjuda mig, så att jag får vara närvarande?

— Vi få väl se. Jag bjuder kanske alla grannarna på fest och kröner mitt huvud med en lagerkrans.

— Jag är säker om att ni skulle göra det på ett splitternytt sätt.

— Det bästa sättet att bli ansedd för excentrisk är just att vara sig själv. Det är så få som våga vara det.

Sista kvällen sutto de uppe tillsammans ända tills han skulle resa. Han berättade för henne om sina planer och förhoppningar i samband med tidskriften och talade om sin familj och sitt eget liv och då klockan slog tolv skildes de åt, bättre vänner än någonsin.

Sedan Strong rest skrev Bambi till Jarvis för att förbereda honom på ett besök av hennes nyförvärvade vän:

”Du minns väl Richard Strong, Marylands och de tretton systrarnas bror? Han har varit nere och häl-

sat på oss och stannade ett par dagar. Han var så besviken över att du inte var hemma, att jag gav honom din adress, så att han skulle kunna söka upp dig. Var vänlig mot honom. Jag är säker på att du kommer att tycka om honom, när du lär känna honom. Det är en bra och klok ung man. Om du skulle vilja ha något arbete i en tidskrift kan han bestämt hjälpa dig. Jag nämnde ingenting om den saken till honom i tanke att du kanske hellre själv ville tala med honom. Vi hade riktigt trevligt tillsammans. Vi promenerade, åkte, spelade tennis och pratade i det oändliga. Han såg ut att trivas och njuta av vilan och lugnet och vi å vår sida hade stort nöje av hans besök. Professorn har fattat tycke för honom.

Då du får detta har du läst upp din nya tredje akt för vederbörande. Jag känner mig viss om att hon kommer att tycka om den. Telegrafera till mig då hon bestämt sig för rollen. Jag kan inte tåligt vänta på brev. Lycka till och bästa hälsningar från oss båda.

Bambi."

P. S. Kommer du hem sedan kontraktet är undertecknat?"

Hon trippade ut på gatan i den månklara natten och lade sitt opus i brevlådan i hörnet, stolt över det taktfulla sätt varpå hon framställt mr Strongs besök. Hon tänkte med ett småleende på Jarvis' oväntade utbrott av svartsjuka. Var fanns han väl nu? Låg han och kastade sig i sin säng i det kvava rummet eller var han ute och strövade på gatorna, som han tycktes ha tagit för vana att göra sista tiden?

Hon funderade över vad det var som gjorde att somliga människor så lätt vunno framgång — hon själv till exempel genom en lycklig slump — medan andra liksom Jarvis måste sträva och arbeta, innan ödets nyckfulla gudinna krönte deras ansträngningar med seger. Berodde det allt på en ren slump? Eller låg det en plan bakom det hela? Blev hon skonad i denna inkarnation för att hon skulle kunna sträva i högsta möjliga mån i den nästa? Sonade Jarvis gångna synder? Mänskligt att se var det en gåta alltsammans.

Hon sköt ifrån sig tanken på det, släckte ljuset och kröp i säng. En silverstrimma låg utbredd på golvet som en bönmatta.

— Fru måne, lys milt över min riddare av den sorgliga skepnaden, viskade hon då hon slöt ögonen.

XVI.

Tanken på att kasta sig i vattnet och simma efter Mauretania för att hinna upp Parkes föresvävade dunkelt Jarvis, då han stapplande lämnade kaféet. Efter några sekunder kunde han åter tänka klart. Han kom ihåg att ångaren inte skulle avgå förrän kl. 11 eller så omkring och att det ännu var flera timmar dit.

Han skyndade upp på sitt rum, klädde sig omsorgsfullt, tog sitt manuskript och gick ut igen. Han föll aldrig på den tanken att han kunde telefonera. Då han kom fram fick han det beskedet att Parkes lämnat hemmet i automobil 8,30. Det var intet bud lämnat till mr Jocelyn.

Jarvis bet hårt ihop tänderna då han vände sig om. Han gick ned till kajen där ångaren låg, men det var bara en kvart kvar tills den skulle gå och det var omöjligt att få några upplysningar. Med sardoniskt lugn stod han kvar och såg båten lägga ut och majestätiskt avlägsna sig.

Under återvägen gjorde han upp vad han härnäst skulle göra. Han skulle börja sin kampanj på nytt med att gå till anfalls mot Charles Frohman. Han måste också försöka få ett betalat arbete. Hans tillgångar voro i det allra närmaste uttömda.

I Empireteatern, där alla teaterdirektörers furste regerar, fanns till och med en hiss, som förde

de besökande upp till tronrummet och dess förrum. Vid fönstret satt en ung man vid en pulpet med hyllor. Han tog emot Jarvis' manuskript, numrerade och inregistrerade det och satte upp det på en hylla.

— Hur snart blir det bedömt?

— Om sex veckor kan ni vänta svar.

— Ingen möjlighet att få träffa mr Frohman?

— Endast efter avtal. För närvarande är han i Europa.

Jarvis åkte ned i hissen igen. Det gick upp för honom, då han åter stod på gatan, att hans modlöshet delvis berodde på hunger. Han gick in på ett litet kafé och åt en smörgås och drack en kopp kaffe. Därefter gick han in i en drogaffär och slog upp adresserna till olika tidskrifter i en telefonkatalog. Och så började ronden — en lång, tröttsam, lönlös vandring.

Endast på ett ställe blev han insläppt till redaktören. Det var mr Davis i Munsey, som lät honom komma in och var hövlig mot honom, lovade att läsa vad han skickade upp, skrev ned hans adress och kom honom att känna sig som en människa igen. I de flesta fall blev han mottagen av biträden och sekreterare, som skrevo upp hans namn och adress och sade att han kunde komma igen en annan gång.

Solen gassade, gatstenarna brände, det gick runt för hans ögon, och till sist vände han åter till sitt varma sovrum, som med ens föreföll honom som en hamn.

Han kastade sig på den hårda bädden och somnade ögonblickligen. Det tycktes honom som om

evigheter gått sedan dess, då han väcktes av ett oavbrutet bultande på dörren. Tjänarinnan sade att det var en herre som ville träffa honom. Han ropade till svar att det måste vara ett misstag. Han kände ingen.

— Han frågade efter mr Jocelyn. Här är hans kort, svarade hon, öppnade dörren och kom fram till sängen med kortet.

— Richard Strong. Säg honom att jag är ute.

— Jag har redan sagt motsatsen. Han sade för resten att han såg då mr Jocelyn gick in genom porten.

— Fatalt! Var är han?

— Nere i hallen.

— Säg honom att jag kommer ner om några minuter. Bed honom vänta.

Jarvis' blick föll nu på Bambis brev, som låg oöppnat på bordet bredvid honom. Det måtte ha kommit dagen förut när han var fördjupad i sitt arbete. Han ögnade igenom det och rynkade pannan vid omnämnandet av Strongs besök. Denna del av brevet läste han om två gånger. Det rådde intet tvivel om saken. Strong hade alla utsikter att vinna henne. Han gjorde ingen hemlighet av sitt tycke för henne, och nu, då Jarvis var ur vägen, skulle hon antagligen själv komma till klarhet om att hon älskade Strong.

— Nå, det är bara att finna sig i det oundvikliga, mumlade han.

Men någon ynnest av Strong ville han inte ta emot, det var då ett som var säkert.

Tjugo minuter därefter kom han ner rakad och

klädd. Mr Strong satt i den mörka hallen och hade började mista tålamodet.

— God dag, sade Jarvis stelt. Jag beklagar att ni fått sitta och vänta i detta mörka hål.

— Hur står det till? frågade Strong hjärtligt. Er hustru var vänlig nog att ge mig er adress och jag tänkte att ni kanske skulle vilja ha godheten göra mig sällskap och äta middag ute med mig.

— Tack, jag har redan ätit, svarade Jarvis.

— Så tidigt? Nå, kom med mig i alla fall då, medan jag äter, så gå vi på en teater sedan eller ut och höra litet musik.

— Tack så mycket, men jag är upptagen.

— Åh, det var skada. Er hustru sade mig att ni var utan vänner, så jag skyndade mig att söka upp er.

— Mycket vänligt av er.

— Jag hade ofantligt angenämt nere hos er familj. Vi saknade er mycket.

— Verkligen?

— Ni är en lycklig människa. Er hustru är en av de mest förtjusande kvinnor jag träffat. Hon är enastående.

— Det gläder mig att ni finner behag i henne.

— Jag hoppas ni inte misstyckte mina ord. Det låg ingen vanvördnad i dem.

— Ni lade er beundran i dagen tydligt nog förra gången ni var nere, sade Jarvis ursinnig.

— Då ber jag er om ursäkt. Det är kanske bäst jag går nu. Adjö.

— En obelevad björn, mumlade Strong för sig själv, då han gick ut på gatan.

— Hoppas att han begrep, var Jarvis' tanke.

På kvällen avgingo två brev till Bambi med anledning av detta sammanträffande. Mr Strong skrev:

"Bästa mrs Jocelyn!

Jag har inte ord för den glädje minnet av er ljuvliga trädgård och av er själv bereder mig i denna kvava och fula stad. Jag kan inte nog tacka er och professorn för er gästfrihet och vänskap.

Jag sökte upp Jarvis i dag, som jag lovat att göra, men han lät mig mycket tydligt förstå att han varken önskade några besök av mig eller min vänskap överhuvudtaget. Jag tyckte att han såg mycket trött ut, nästan som om han haft feber. Värmen har nog tagit på honom. Det är inte min avsikt att oroa er. Jag försöker bara för min egen skull finna en förklaring på det mottagande han gav mig.

Jag motser längtansfullt de följande kapitlen i er bok. Ingen av alla de andra, som med intresse följa berättelsens gång, kan känna på samma sätt som jag. Jag tycker att jag på sätt och vis har del i den.

Mina bästa hälsningar till er far och till er själv mitt tack och en önskan om allt gott.

Er tillgivne

Richard Strong."

Jarvis skrev inte lika artigt. Han tillät sig att visa sitt missnöje:

"Kära Bambina!

Jag fick inte ditt brev med underrättelse om Strongs besök hos er och om att han skulle uppsöka

mig förrän i dag på aftonen. Han kom i egen person strax efteråt. Jag är övertygad om att det var i vänlig avsikt du skickade honom till mig, men saken är den att jag inte är i sinne att ta emot visiter och jag är rädd att jag visade din vän det väl tydligt. Men jag kan lika gärna säga ärligt ifrån att jag tyckte mycket illa om honom förra gången han var nere hos dig. Om jag också ville, skulle jag inte kunna dölja den saken. Det skulle aldrig falla mig in att be honom om arbete i hans tidskrift, som jag anser stå särdeles lågt.

Genom något missförstånd hunno icke Parkes läsa min pjäs, innan de reste. Avresan ägde rum tidigare än det var beräknat. Jag har hembjudit den till Charles Frohman. Det är den jag helst önskar skall antaga mitt stycke till spelning.

Här är utomordentligt varmt och jag har arbetat ganska hårt, så att jag är litet trött. Vill du skicka mig manuskripten till de båda skådespel jag påbörjat och som ligga på mitt skrivbord? Min hälsning till professorn och dig själv.

Hasteligen

Jarvis."

Då han avbördat sig vad som tryckte hans sinne och lagt brevet i lådan gick han ut på sin vanliga nattliga promenad. Han styrde sina steg åt folkkvarteren, som alltmera började intressera honom. Hittills hade han endast haft tanke för mänskligheten i stort sett. Dessa kvava, brännheta nätter, då han vandrade omkring nedstämd över sina egna fruktlösa försök, började han lägga märke till individen.

Han hade en känsla av att alla barn som funnos i världen lekte på dessa till trängsel fyllda gator. Han hade aldrig fäst sig vid barn förut. Nu började han se på de små lillgamla ansiktena, ja till och med att tala med somliga av barnen. De påminde honom om apor — sluga och nervösa små apor.

Han betraktade mödrarna, som kretsade omkring dem och slogo sig i språk med varandra. Han gick till och med in på en krog för att studera de manliga typerna, men lukten av öl och upphettade kroppar var olidlig och jagade bort honom fort nog. Då han gick vidare passerade han ett stort byggnadskomplex där det var mörkt i alla fönster. En flicka kom framsmygande ur den mörka portgången och gjorde sällskap med honom.

— God afton, gosse lilla, sade hon och stack handen under hans arm.

Innan hon hann fortsätta kom en polis fram till dem och fattade barskt flickan i armen.

— Nu tog jag er ändå på bar gärning. Jag har ju varnat er för att stryka omkring här, sade han i kärv ton.

— Vad är det fråga om? Vad vill ni? frågade Jarvis.

— Jag vill att hon skall följa med mig. Det är vad jag vill, det.

— Hon har ingenting ont gjort.

— Nej, för hon hann inte.

— Släpp henne. Vad beskyller ni henne för?

—Ställ er inte ovetande, min unge herre. Hon är beskylld för att ha antastat er.

— Hon är en vän till mig och hon sade bara god afton.

Polisen skrattade hånfullt och den unga flickan vände ansiktet mot Jarvis. Det var ett härjat ansikte med ett ironiskt uttryck.

— Tack skall ni ha, men det lönar inte. Han har haft ögonen på mig länge.

— Om ni häktar henne, måste ni häkta mig också.

— Jag har ingenting att anklaga er för.

—Jo, det har ni. Jag sade god afton till henne alldeles som hon till mig.

— Om ni bråkar, så ger ni mig anledning att häkta er också. Kom.

Han och flickan följdes till polishuset. Jarvis gick bredvid dem. Då de kommo fram befallde poliskonstapeln Jarvis att gå sin väg.

— Om ni nödvändigt vill bli indragen i detta så gå in andra vägen. Här föras bara de häktade in, sade han.

Jarvis gick in genom stora porten. Det var fullpackat med folk i rättssalen. Han hade svårt att få plats, men lyckades slutligen komma fram och slog sig ned på främsta bänken bakom skranket som skiljer de anklagade från publiken. Bland de senare syntes till Jarvis' fasa en mängd ungdomar, som voro där av nyfikenhet. Längst bort satt en skara dagdrivare, som hade för vana att titta in för att se vilken domare som satt i rätten. Om det var en som hade namn om sig att fälla hårda domar tillbragte de kvällen härinne i stället för att ströva omkring på gatorna.

Det ena motbjudande målet var före efter det an-

dra och Jarvis kände sig uppskakad ända in i själen vid anblicken av allt detta mänskliga elände. Det var gatans slödder med de olika lagöverträdelser de representerade som passerade revy. Helt unga flickor fördes fram. Somliga voro fräcka, andra trotsiga och åter andra togo saken lustigt. En av dem såg upp i domarens ansikte, när han fällt utslaget, och Jarvis kände att han aldrig så länge han levde kunde glömma hennes skratt. Det var i ansiktet på hela vårt avskyvärda samhälle som hon uppgav det bittra skrattet.

Flera gamla kvinnor fördes in, den ena efter den andra och domaren kallade dem alla vid namn. De voro av den typ Jarvis sett ligga och sova på bänkarna i parken.

— Nå, Annie, sade domaren till en av dem, du har inte varit här på länge. Hur kommer det sig att det hände den här gången?

— Jag hade gått och gått hela dagen. Jag måtte ha somnat i porten.

— Du har varit hygglig länge nu. Du skall slippa undan med en dollars böter.

— Åh, tack, herr domare.

Hon fördes bort och Jarvis kände sig sjuk vid blotta tanken på hennes olyckliga tillstånd.

Nu fördes hans flicka in och nu först såg han riktigt hur hon såg ut. Ett smalt, härjat ansikte, inramat av rött, lockigt hår. Ett par ögon som på en fågel. Den magra, gängliga gestalten var klädd i en åtsittande svart sidendräkt med en röd krage. Hon upptäckte honom strax och gav honom ett leende.

Poliskonstapeln anmälde fallet. Domaren såg på flickan.

— Har ni något att säga till ert försvar?

Hon skakade på huvudet med en trött åtbörd. Innan han hann tänka hade Jarvis rest sig upp.

— Det har jag. Jag är den som det påstås att hon antastade.

— Tyst i salen, sade domaren i sträng ton.

— Hon sade inte ett ord till mig mer än god afton, ropade Jarvis.

— Var det den där herrn? frågade domaren poliskonstapeln.

— Ja. Och han har hållit ett fasligt väsen och ville bli häktad han också.

— Om ni har något vittnesmål att avlägga i saken, så kom innanför skranket och avlägg eden först.

Jarvis hoppade över skranket och avlade eden.

— Säg nu vad flickan sade.

— God afton, gosse lilla, var allt vad hon sade.

Ett fnitter hördes bland publiken.

— Och sedan?

— Sedan häktade konstapeln henne. Jag sade honom att vi bara hade hälsat på varandra och anhöll att också bli häktad.

— Det är inte första gången flickan är här. Hon är känd.

— Var äro hennes medbrottslingar då? frågade Jarvis.

— Den sidan av saken ha vi inte att göra med.

— Och varför inte? För att ett brott skall kunna begås fordras både den som antastar och den anta-

stade. Vad är det för lagar som driva kvinnorna till sådant och som sedan förfölja dem?

— Här är varken rätta platsen eller tiden att diskutera den saken. Målet upptas ej. Vi ha inte tillfälle att öda bort tiden på fall, där inga vittnen finnas, Flynn, sade han kallt till detektiven.

Flickan nickade till Jarvis och vinkade åt honom, men i stället för att följa henne, återvände han till sin plats. Han ville höra på förhandlingarna ända till slutet.

På en vink av domaren kom en lång, vacker, gråhårig kvinna fram till honom. Jarvis lade märke till att hon hade en hög panna, ett gott leende och ett par kloka ögon. Hon såg glad och snäll ut.

— Vem är det? frågade Jarvis sin granne.

— Hon är anställd vid polisen för att ta hand om dem som kvarhållas för att genomgå provtid.

Jarvis betraktade henne med livligt intresse. Han hörde att hon svarade med låg röst på domarens frågor om flickan. Ingen i salen kunde höra vad hon sade, hur mycket de än sträckte på halsarna. Han såg hennes lugna leende, då hon vände sig till flickan och förde henne med sig till sin egen avdelning, och han beslöt att försöka få tala med denna kvinna, innan han gick.

Ännu flera mål voro före. Jarvis tyckte att de voro oändliga, att de varken hade början eller slut. Han tyckte att det var som en enda lång rad, som måste ringla sig genom tiderna, år efter år. Runtom i staden lågo människorna och sovo fridfullt i sina bäddar. Detta angick dem ej. Och han var inte bättre än de med sin predikan om broderskap. Vad

samhället behövde var en kirurg, som kunde skära bort denna varböld, som förtärde dess ungdom och förtog dess kraft.

Jarvis väcktes upp ur sina tankar av ett gällt anskri. Det var en flicka som dömts till en tids vistelse på Bedford. Hon grät och bad och försökte kasta sig för domarens fötter, men poliskonstapeln släpade ut henne. Hon var den sista i raden. Jarvis lutade sig fram mot skranket och frågade den kvinnliga konstapeln om han fick tala med henne.

— Kanske ni vill följa mig, då jag går hem? föreslog hon och han samtyckte tacksamt.

Efter några sekunder kom hon tillbaka, färdig att gå. Hon betraktade forskande denne högreste, allvarlige unge man, som så oväntat uppträtt inför rätten.

— Mitt namn är Jarvis Jocelyn, började han. Det är så mycket jag skulle vilja fråga er om.

— Jag skall gärna ge er alla de upplysningar jag kan lämna, svarade hon lugnt.

— Har ni hållit på länge med detta arbete?

— Elva år.

— Gode Gud, hur kan ni vara så lugn? Hur kan ni se så hoppfull ut?

— Därför att jag är hoppfull. Jag har aldrig förlorat hoppet fast jag varit med om tusentals fall. I och med detsamma jag det gör, kan jag inte arbeta längre.

— Ni är underbar, utropade han.

— Nej, jag är bara förståndig. Jag väntar mig inte det omöjliga. Jag är glad för varje tum mark

jag vinner. Jag begär inte mycket. Om en flicka av tjugu kan räddas...

— Men varför behöver det alls existera? avbröt Jarvis henne.

— Varför behöver sjukdom existera? Varför behöver det finnas olycka, krig, penninglystnad som en dag kommer att vålla vår undergång? Vi veta bara att allt detta finns till. Vår plikt är att göra vad vi kunna för att hjälpa.

— En på tjugu, upprepade han. Vad blir av alla de andra?

— Jag sade att jag var glad om en på tjugu kunde räddas. Ibland är det många fler som sluta bra. Bedford är till stor nytta. De gifta sig, de förbli ordentliga eller också — dö de snart.

— Berätta mig litet om Bedford.

Hon beskrev för honom det arbete som utfördes på denna lantgård, som är en heder för Newyork. Hon berättade för honom hur man vädjade till flickornas hederskänsla och om många andra medel som användes för att väcka lust för ett annat liv.

— Kan ni skaffa dem platser ute i världen sedan?

— Ja då. Jag behöver bara be en arbetsgivare, så tar han dem. Då jag behöver pengar, flyta de in. En mängd av mina flickor ha fått platser i butiker och föra ett hederligt, arbetsamt liv.

— Varifrån komma pengarna?

— De komma som gåvor. Det är en av orsakerna till att jag ser så ljust på mitt arbete — intresset för räddningsarbetet är mycket stort och spritt i vida kretsar.

— Men de gamla?

Hon suckade.

— Ja, det är hemskt. Och det finns en hel del av dem i Newyork. Alla hem äro överfulla.

— Vart ta de vägen?

— Många av dem kasta sig i sjön till sist.

— Menar ni att vi betala lagens maskineri, för att det skall låta alla dessa mål mot lösdrivare komma före år efter år och att vi inte förse oss med institutioner, där dessa stackare kunna finna en tillflykt?

— Ja, tyvärr.

— Hur kunna vi låta sådant passera? frågade Jarvis i lidelsefull ton.

— Jag brukade tänka och känna som ni i början. Jag brukade känna mig sjuk vid tanken på det, men jag har lärt mig inse att det arbetas på att få bättre förhållanden, att en ny anda börjar att gripa omkring sig i samhället. Kvinnor ur de högre klasserna komma och höra på våra kvällsförhör, deltaga i strävandet för arbeterskornas förbättrade villkor och kvinnorna ha alltid svårare att följa med tidens nya strömningar. Fäll inte modet, tillade hon småleende, då hon stannade utanför sin port.

— Får jag komma och hälsa på er någon gång? Är ni någonsin ledig? Eller är det för mycket begärt?

— Nej. Kom om söndag på eftermiddagen, om ni vill.

Hon räckte honom handen och han tryckte den varmt.

— Ni är storartad, sade han okonstlat som en pojke och hon skrattade åt honom.

— Vi behöva unga entusiaster som ni, sade hon.

På hemvägen gjorde Jarvis klart för sig att han varit på orätt spår ända hittills. Han hade försökt draga upp folk. Det var nog bra, men då måste han också skjuta på underifrån. Världen behövde idealister, men inte av den gamla sorten som var blind för verkligheten och som predikade i sin okunnighet. Denna kvinna som ägnade sig åt ett räddningsarbete var en sådan idealist som tiden behövde. Hon verkade i samma anda som Kristus.

Han skulle avsluta sina uppenbarelsestycken, som han kallade dem, emedan han trodde på dem. Men under tiden skulle han lära känna det liv människorna föra i de stora städerna, så att han skulle kunna skriva ett drama så sant, så levande att man skulle tycka sig höra livets hjärta klappa i det. Den natten var en vändpunkt i Jarvis' liv.

XVII.

Bambina Parkhurst var inte snabb till vrede, men då hon läste de båda breven från Newyork, blev hon mäkta uppbragt på Jarvis. Det var påtagligt att han visat sig utomordentligt ohövlig mot mr Strong och lika påtagligt var det att mr Strong känt sig utomordentligt förnärmad. Hon var så ond på honom att då hon satte sig ned vid sitt skrivbord för att arbeta på ett nytt kapitel, fick hon inte minsta ingivelse. Hon utmålade om och om igen för sig den scen, varvid den snälle mr Strong gjort sig besvär för hennes skull och varit vänlig och hur Jarvis, stel och obelevad, stött bort honom. Hon beslöt att inte som vanligt skriva till honom varje dag, utan vänta tills hennes vrede lagt sig. All tanke på arbete uppgav hon för denna dag och gick ned till Ardelia.

— Ardelia, jag är så rasande att jag inte kan ta mig till något annat än att hjälpa dig i köket. Är det någon frukt som skall rensas? Det skulle passa för min sinnesstämning.

— Bevare oss, miss Bambi, hon är väl inte ond på mig?

— Nej, på karlarna.

— På karlarna? Vad har professorn gjort? Har han glömt nå'nting?

— Det är inte professorn. Det är hela könet.

— Inte skall miss Bambi fläcka ner sina händer, bara för att hon är ond på könet.

— Jag måste svalka mitt blod med en våldsgärning, Ardelia. Jag vill slita kvistarna av bär, peta kärnorna ur körsbär och skala persikor.

— Hjärtandes, det låter verkligen vildsint. Var så god då, men inte för det behövs. Jag har alltid hunnit med mina sysslor utan hjälp förut.

— Jag vet att du inte behöver mig, Ardelia, men jag behöver dig.

— Ja, kära barn, här ä' de första korgarna med körsbär att börja med då.

— Korgar? Bevara oss väl. Har du användning för så mycket?

— Ja, och mer till. Körsbär är vad professorn tycker bäst om.

Bambi hade snart fått på sig ett stort förkläde och satt på gården utanför köksdörren med ett bord bredvid sig, omgiven av fruktkorgar, tallrikar och fat. Ardelia stod bredvid och räckte fram sakerna tills hon kommit i gång.

— Skynda på därinne och kom ut till mig, Ardelia, ropade Bambi efter en liten stund. Jag vill att du skall prata med mig, så att jag inte hinner tänka.

— Jag kommer så småningom.

Bambi höll upp ett stort, rött körsbär, kallade det Jarvis, ryckte loss det från sin stjälk, skar ut hjärtat och stoppade det till sist i munnen och tuggade ilsket sönder det. Sedan kände hon sig lättad. Det var en sval och ljuvlig morgon. Vinden lekte i almarnas lövverk och stockrosorna nickade. Det var inte möjligt att hålla vreden vid liv en dag som den-

na, då fåglarna sjöngo, blommorna doftade och insekterna surrade i sommarens frid.

Efter en stund kom Ardelia ut och slog sig ned bredvid Bambi. Hennes lugna, långsamma rörelser och välvilliga leende verkade också befriande på upphetsade nerver.

— Det är vackert härute, eller hur?

— Ja.

— Mr Jarvis skulle nog gärna vara hemma och sitta bredvid er och rensa körsbär, han.

— Jarvis har aldrig gjort något så pass nyttigt i hela sitt liv. Och vad beträffar att sitta bredvid mig rå roar det honom inte alls.

— Ni ä' då sannerligen det kallaste par jag någonsin sett. Ni smeks och kysses aldrig, vad jag har kunnat se.

— Nej, Gud bevare oss väl, Ardelia.

— Om jag vore gift med en så vacker karl som mr Jarvis skulle jag smeka honom jämt.

— Och om han inte tillät det?

— Inbilla mig inte att det finns en enda karl i världen, som inte skulle vara förtjust om ni var kär i honom, miss Bambi. Se bara på den där mr Strong, som jämt är här.

— Vad är det med honom? frågade Bambi förvånad.

— Jag har minsann sett hur han tittar på er.

— Dumheter. Han måste väl se på mig, då han talar med mig.

— Han behöver rakt ingenting säga, det ä' ögonspråk, så det förslår.

— Sådana romaner du gör upp!

— Hör på, barn, de här körsbären ska läggas in. Det är inte meningen att de ska ätas upp. Ni äter två, när ni lägger ett i fatet.

Bambi gjorde en grimas åt henne.

— Vad är din tanke om karlarna, Ardelia?

— Jag tycker att di ä' bra, om di håller sig på sin plats.

— Var är deras plats då?

— I hundgården, sade Ardelia, skakande av skratt. Alla utom professorn och mr Jarvis, tillade hon.

— Du tycker alltså att de äro av ett lägre slag?

— Ja, det är säkert det.

— Är det därför du inte tar Johnson, som uppvaktar dig så livligt?

— Lita på det. Jag tänker inte ge mig till att laga mat och hålla snyggt åt någon som inte begriper sig på vad man gör för'en. Ånej, jag har det bra som jag har det, jag. Jag tänker inte göra några expe'ment med giftermål, inte.

— Jag tror du har rätt för egen del. Men för min del vet jag att, fast jag är rasande i dag, så ångrar jag inte en sekund mitt "expe'ment".

Under fredligt samtal som detta tillbragte de morgonen. Bambis hjälp med körsbären var kanske mindre värdefull, men då hon slutat kände hon sig lugnad.

— Ardelia, jag tackar dig för en dosis lugn, sade hon och lade vänligt handen på den tillgivna tjänarinnans breda axel.

— Hjärtandes, barn, ni var söt som höll mig sällskap, svarade Ardelia och klappade henne på handen.

Efter några dagar fick Bambi ett bedjande brev från Jarvis:

"Är du sjuk? Har något hänt? Eller är det bara för att du är trött på mig, som du inte skriver? Dina brev äro den enda omväxlingen i mina enformiga dagar."

Detta gav henne tillfälle att säga vad hon hade på hjärtat.

"Du tycks inte inse, min käre Jarvis, att du sårat mig, då du var ohövlig mot mr Strong, som är min vän och som på min begäran uppsökte dig. Jag tänker att du inte gjorde ett bättre intryck på honom än han på dig första gången ni sågo varandra, och det var av artighet mot mig som han gjorde dig ett besök. Jag anser att du är skyldig både honom och mig en avbön."

En vecka förflöt utan svar. Till sist kom det och det var karaktäristiskt:

"Goda Bambi.

Jag innesluter en avskrift av ett brev till Strong vari jag ber honom om ursäkt. Jag tycker inte om honom, men jag har gjort avbön. Jag ber också dig om ursäkt. Var snäll och skriv igen. Jag har svårt att undvara dina brev."

Hon funderade rätt mycket över dessa rader. Att Jarvis gick igenom en ny och svår fas insåg hon. Men det var så olikt honom att på detta sätt vädja till henne och öppet säga att han kände behov av att

få brev från henne, att hon måste läsa om det flera gånger för att kunna tro att det var sant.

Hon skrev strax ett vänligt svar och slutade med följande rader:

”Kan du inte komma hem och vila dig några dagar och resa tillbaka då du får Frohmans svar? Vi skulle alla bli glada, om du gjorde det, i synnerhet professorn och Ardelia.”

Han svarade att det var omöjligt för honom att komma nu. Kanske längre fram. Men han var tacksam för att hon föreslagit det. Han omnämnde aldrig på vad sätt han existerade och hon frågade aldrig. Professorns check returnerade han och sade att han inte behövde den. Sommaren förgick och han talade fortfarande inte ett ord om att komma hem.

— Oj, ett så digert brev från Jarvis! Frohman måtte ha antagit hans stycke till uppförande, utropade Bambi en morgon i september.

Hon öppnade det tjocka konvolutet.

— Det är dikter, tillade hon. ”Sånger om gatan”. Om han slagit sig på poesi igen, är jag rädd han är förlorad.

Hon började ögna igenom dem.

— Min vän, jag har bett dig att få kaffe två gånger.

— De äro kraftigt skrivna, men hemska. Tänk att Jarvis har ögon för sådant!

— Kaffe, upprepade professorn.

— Ja, ja. Du måste läsa det här. Det skrämmer mig. Jag undrar vad som hänt Jarvis.

— Har han bekymmer?

— Nej, det säger han ingenting om, men det är ett nytt tonfall i detta.

— Kaffe, upprepade professorn om igen tåligt.

— För Guds skull, pappa, sitt inte och ropa på kaffe. Du är så irriterande i dag.

— Det är jag alltid tills jag fått mitt kaffe.

Hela dagen sysslade Bambis tankar med Jarvis' "Sånger om gatan". Det var inte dikterna i sig själva, ehuru de voro nog så realistiska på sina ställen, som förbryllade henne. Det var den nya sinnesstämning hos Jarvis, som kom honom att se och förstå mänskligt lidande. Hon hade en nästan oemotståndlig längtan att få taga nästa tåg och fara till honom. Skulle han väl bli glad att få se henne? För första gången längtade hon ivrigt efter honom. Men denna impuls gick över. Av veckorna blev månader. Hon arbetade flitigt på sin bok. Varje ord i den älskade hon. Ibland undrade hon, vad det skulle bli av henne, då hon inte längre hade detta arbete att syssla med, medan Jarvis skapade sig en framtid. Ty i sitt sinne tänkte hon alltid på sig själv och sitt författarskap som på en bisak utan betydelse. Jarvis' livsverk var det verkligt viktiga.

Han talade utförligt i sina brev om de nya skådespel han arbetade på och frågade henne till råds liksom vid "Framgång". Hon ägnade allvarligt sina tankar och sin uppmärksamhet åt hans frågor och han visade sig uppskatta hennes omdöme lika högt som förut.

Två månader hade nu gått utan svar från Frohman. Han skrev att han tittade in på kansliet var-

annan dag men att han aldrig kunde få något besked. Han fick alltid till svar att stycket var inlämnat till genomläsning, men att allt måste gå i tur och ordning.

Då han avslutat ”En vision” erbjöd han den till Winthrop Ames, som hade Lilla teatern.

”Jag ställer stora förhoppningar på den mannen. Jag har aldrig sett honom, men han ger bra saker och till min förvåning blev jag mottagen av en intelligent och hövlig sekreterare, som lovade att mitt stycke skulle tagas under övervägande mycket snart. Det lovar ju gott.”

Som svar på hennes enträgna uppmaning att han skulle komma hem till julen, svarade han att han avlagt ett löfte att inte återvända till henne förrän han antingen haft en definitiv framgång eller hopplöst misslyckats i alla sina ansträngningar. ”Om du visste hur svårt det är att stå fast vid det beslutet, skulle du ha medlidande med mig och inte be mig komma”, tillade han.

Litet pikerad och ändå stolt över honom berättade hon för professorn vad han skrivit och började fundera ut en plan för hur berget skulle kunna gå till Muhammed, om Muhammed inte ville gå till berget, då helgen närmade sig.

XVIII.

Jarvis hade på allvar skrivit in sig i livets skola och han fick börja i första klassen. Först skrev han en serie artiklar över dramatikens utveckling och med dem gick han till M u n s e y's byrå och erbjöd mr Davis dem.

— Har ni tänkt er att dessa artiklar skulle gå i vår tidskrift?

— Ja, jag tänkte att de möjligen...

— Har ni läst något nummer av den?

— Nej, jag tror inte det.

— Om det är er avsikt att skriva för olika tidskrifter, skulle det nog löna sig att ni först såge efter i vad stil de gå, min unge vän. Det här försöket är ungefär som om ni gick till en affärsman, som handlar med socker, och bjöd ut kol till honom. Det ni skrivit lämpar sig för A t l a n t i c M o n t h l y eller någon litterär tidskrift.

— Är inte er tidskrift litterär då?

— Inte i den bemärkelsen. Vi ge ut ett dussin tidskrifter, men vad ni bjuder mig passar inte i någon av dem. De innehålla förströelselitteratur — vi införa inga lärorika saker.

— Jag förstår. Jag får tacka för er vänlighet. Jag skall försöka på T h e A t l a n t i c.

— Kom upp med några lätta, underhållande skisser med kläm i, så ska vi ta dem.

— Tack. Jag är rädd att jag inte går i den stilen.

Jarvis gick direkt till ett bibliotek och studerade vad som förekom i vecko- och månadspublikationer och gjorde anteckningar däröver.

Under de följande dagarna arbetade han oavbrutet hela dagen och en del av natten på saker som han trodde kunde lämpa sig för någon av dessa tidskrifter. Sedan försökte han placera dem. The Atlantic ville inte ha artiklarna om dramatik och ingen annan heller. Det övriga han skrivit tycktes också vara onjutbart för allmänheten. Han sparade in postporto genom att själv lämna upp sina manuskript och kom tillbaka efter tio dagar ungefär. Han fick regelbundet ta tillbaka sina artiklar.

Nu hyrde han ett billigare rum och inskränkte sina måltider till en om dagen. Till sist erbjöd sig ett tillfälle för honom att recensera fyra böcker för en bilaga till en tidning. I tro att lyckan nu vänt sig skrev han de mest förkrossande recensioner och nedgjorde fullständigt tre av böckerna, varefter redaktören betalade honom hälften av den överenskomna summan och strax avskedade honom.

Den vecka då det var som allra bedrövligast för honom fick han bud efter sig från en gammal droskkusk, vars bekantskap han gjort under ett av sina nattliga strövtåg. Då han kom till den uppgivna adressen fann han den gamle mannen sängliggande i reumatisk värk. Han ville att Jarvis skulle övertaga hans droska mot en viss procent av inkomsten, tills han kunde komma upp igen om en vecka eller så. Jarvis hade att välja på detta eller att tillbringa nätterna under bar himmel. Han antog alltså anbudet.

Gamle Hicks lånade honom en urblekt blå rock och en hög hatt. Han spände för den magra, gamla hästen, klev upp på kuskbocken efter att ha erhållit noggranna föreskrifter om trafikregler och började utöva sitt nya yrke. Han fann det roligt. Han körde för damer, som gingo i butiker, för sköterskor med småttingar, som skulle göra en promenad i vagn i parken. Han märkte inte ens att hans utseende och sätt kommo många av hans passagerare att förundrade stirra på honom. Då en dam med hög röst sade till sitt sällskap: Se bara, en så grann företeelse! drömde han inte om att det var honom hon menade.

Fjärde dagen han agerade droskkusk fick han bud från mr Frohman att han skulle infinna sig på teaterkansliet klockan elva dagen därpå. Han visste inte hur han skulle göra. Gamle Hicks hade ingenting annat att leva på än vad Jarvis kom hem med på kvällarna, och ingendera av dem hade råd att låta droskan stå inne en hel dag. Han beslöt därför att hålla med droskan utanför teatern på utsatt tid och att draga ifrån den förspillda tiden på sin dagsvinst. På slaget elva infann han sig utanför Empire Theatre och steg ner från kuskbocken. Han gav en pojke en slant för att hålla hästen, fast ingenting annat än en väldig rad svordomar skulle ha förmått sätta den stackars kraken i rörelse.

Vaktmästaren mönstrade den slitna blå rocken, den höga hatten och de nötta handskarna, då Jarvis visade fram sitt brev.

— Karaktärsroll, flinade han, men då han kastat en blick i brevet förändrades hans ansiktsuttryck.

Ursäkta, sade han. Jag skall strax höra efter om mr Frohman är ledig.

Han kom genast tillbaka och förde in Jarvis.

— Rakt fram innanför kontoret, sade han med viktig min.

Ett skrivbiträde tog hand om vår hjälte vid bortre dörren och anmälde högtidligt:

— Mr Jarvis Jocelyn, mr Frohman.

Jarvis steg in i ett stort rum och de båda männens blickar korsades. Vad mr Frohman såg var en lång, ståtlig ung man med högburet huvud och obesvärad, orädd hållning, oväntat nog utstyrd i en illa medfaren kuskkostym. Vad Jarvis såg var en liten fet man med runt ansikte, skarpa, glittrande ögon och en intelligent mun. Uttrycket i detta ansikte var humoristiskt och välvilligt.

— Är ni Jarvis Jocelyn? frågade mr Frohman, då Jarvis kom fram till honom.

— Ja.

— Ni har skrivit en pjäs som ni kallar ”Framgång”.

— Ja.

— Jag har läst den.

— Det var bra.

— Ja, men pjäsen är inte bra, avbröt Frohman. Den är mycket dålig, men den har sina goda poänger och det finns en karaktär som är bra gjord.

— Ni menar hjältinnan?

— Visst inte. Hon är ett träbeläte som ni använt för att få fram era idéer. Jag menar hennes man.

— Men han är utan all betydelse, invände Jarvis.

— Det är tack vare honom ni är hitkallad. Jag

skulle aldrig ha gjort mig besvär med er pjäs eller med er själv, om det inte varit för den karaktärens skull. Det är en ny typ.

— Ni vill att jag skall låta honom spela en större roll i stycket?

— Mitt råd är att ni kastar den här pjäsen i papperskorgen och skriver en ny med honom till huvudfigur.

— Vill ni uppföra den, om jag gör det?

— Antagligen inte, men jag skall läsa igenom den. Vad har ni skrivit för resten?

— Jag har avslutat två stycken. Det ena har jag kallat ”En vision” — det handlar om människornas brödraskap — det andra heter ”Fred” och är baserat på fredstanken.

— Varför skriver ni inte om verkligheten? Ingen är road av dramatiserade tidsströmningar. Publiken vill se levande människor. Den vill se saker som tilltala känslan. Ni kan inte begära att abstrakta idéer proklamerade på scenen ska hålla dem i spänning.

— Men det är min mening att publiken skall undervisas.

— Ja, jag kan det där. Ni ungdomar komma alla till mig med era idéer om att människorna ska ha något upplyftande till livs. De ska höjas. Gärna för mig. Lär dem vad ni vill, men lär er först själv ert eget yrke så grundligt, att de ingen aning ha om att ni vill undervisa dem. Det är vad den producerande konstnären skall kunna, om han verkligen är en konstnär. Vad har ni för sysselsättning då ni inte skriver dramatik?

— För närvarande är jag droskkusk, svarade Jarvis okonstlat.

— Är det möjligt? Hur kommer det sig?

— Jag var utan pengar och då åtog jag mig att vikariera för en vän till mig, som är sjuk.

— Jag måtte säga! Hur länge har ni hållit på med det?

— Det här är femte dagen.

— Gå affärerna bra? frågade Frohman med en glimt i ögat.

Jarvis smålog allvarligt.

— Jag har önskat att det skulle regna, medgav han.

— När skriver ni då?

— Om nätterna nu. Men det är bara tillfälligt jag har det ställt så här.

— Vad tycker ni om mitt förslag om att skriva en ny pjäs?

— Förslaget är nog gott, om ni bara ville ha den, då jag skrivit den.

— Hur länge har ni hållit på med ert författarskap?

— Tre år.

— Hur länge tror ni att det tog för mig att lära mig mitt yrke.

— Jag vet inte.

— Snarare tre gånger tio år än tre år och jag är inte fullärd teaterdirektör ännu. Ni författare vilja aldrig lära er ert yrke som andra människor. Ni hålla tal om inspiration och om mänsklighetens upplysning och sådant där, och på sex månader vilja ni att det skall vara gjort. Gå ni hem och utarbeta mitt

förslag och kom tillbaka när pjäsen är färdig. Då kan det vara tids nog att tala om ifall jag skall ta den eller inte.

Jarvis steg upp.

— Jag får tacka er. Jag skall göra som ni säger.

Mr Frohman räckte honom handen.

— Lycka till. Jag skall önska oss regn jag också.

— Tack. God morgon.

Utan spår av förlägenhet över den roll, vari han uppträdde, lämnade Jarvis lugn och obesvärad mr Frohman, som såg efter honom med humor i blicken.

Återstoden av dagen körde den långe, blonde droskkusken ofta nog till annan adress än den han blivit anvisad.

— Ni måtte vara berusad, kusk, sade uppbragt en dam som han körde för och steg ur droskan för att betala honom.

Han tog av sig hatten och gjorde en vårdslös bugning.

— Ja, av mina egna tankar, min nådiga.

Hon stod kvar och stirrade efter honom med öppen mun, då han körde vidare.

Under dessa dagar på kuskbocken lärde han sig att inte bara försjunka i sina tankar. Han tvang sig att fästa sin uppmärksamhet på människorna, på gatorna, på dem han körde för, på hela panoramat som var så olikt det han studerat nattetid. Han tänkte på vad Bambi sagt om att han aldrig skulle lyckas åstadkomma något riktigt stort förrän han lärt sig att inte blunda för någon tavla. Jämt erinrade han sig något som hon sagt, ett ord framkastat

då och då under deras vistelse i Newyork. Han längtade efter att få höra henne tala igen på det livliga sätt, som utmärkte henne och med den precision, varmed hon alltid träffade kärnan i varje sak. Han kunde inte längre fatta att det funnits en tid då han bara tyckt att det var naturligt och i sin ordning att hon skulle vara till hands. Och han upphörde aldrig att grubbla på varför hon gift sig med honom.

Han höll sitt löfte att gå och hälsa på sin kvinnliga vän i polisen och de blevo snart förtroliga vänner. Han beundrade henne mycket och drog nytta av hennes klokhet och världserfarenhet. Han bjöd henne på en åktur i sin droska och en eftermiddag körde han för henne i ett par timmar. De konverserade livligt och hade mycket roligt, fast han fick sitta omvänd halva tiden, och de passerande skrattade ofta åt dem.

Efter två veckor var Hicks på benen igen och återtog sin plats på kuskbocken, men vänskapen mellan honom och Jarvis höll i sig och den var fruktbärande för Jarvis, ty Hicks var en gammal humorist som inte gått blind genom livet. Också av honom lärde den unge världsförbättraren ganska mycket.

Dagen efter sedan Jarvis blivit fri från sin befattning som droskkusk gick han till Lilla teatern för att få svar om ”En vision”. Sekreteraren sade att mr Ames sagt att han själv ville tala med mr Jocelyn. Mr Ames var en bildad och behaglig man med ett belevat sätt.

— Er pjäs har intresserat mig, mr Jocelyn. Jag kan inte uppföra den på min teater, men jag vill höra vad ni annars skrivit.

— Ett stycke om kvinnofrågan och ett om världsfred.

— Båda i allvarlig stil?

— Naturligtvis. Varför fråga alla teaterdirektörer om det?

— Antagligen därför att det är så gott om allvarliga stycken och så ont om bra komedier.

— Jag trodde att ni alltid gav allvarliga stycken på er teater.

— Jag är tvungen. Men jag letar alltid efter goda komedier. Jag skulle vilja läsa era andra stycken.

Jarvis tillbragte en angenäm halvtimme under samtal om konst och litteratur, och mr Ames' mottagningsrum föreföll honom som en oas i öknen. Då han lämnade den fint bildade mannen kände han sig på ett oförklarligt sätt upplivad.

Vid hemkomsten fann han ett kort från Strong som returnerats från hans föregående adress. Mr Strong besvarade mycket vänligt det brev, vari han bett om ursäkt, och föreslog att de skulle äta middag tillsammans på aftonen. Om Jarvis var upptagen skulle han telefonera så att de kunde komma överens om en annan dag. Jarvis satt och såg på kortet med rynkade ögonbryn i tio minuter.

— Så gott jag går och har det överstökat, mumlade han misslynt.

Han telefonerade ja till Strong och bad att de skulle få träffas på restaurangen. Han ville inte att Strong skulle veta vart han flyttat. Sin kamp och sin fattigdom ville han ha för sig själv.

Samtalet gick litet trögt i början, ehuru de båda föresatt sig att för Bambis skull övervinna den öm-

sesidiga motvilja de väckte hos varandra. Men efter en stund kommo de in på litteratur och ämnen som intresserade dem båda och snart vek misstämningen.

— Vad tycker ni om Newyork? Jag minns att ni sade att ni avskydde städer.

— Det gör jag fortfarande, men jag börjar se allting från en ny synpunkt.

— Städer äro lärorika.

— Ja, det är sant.

— Hur må mrs Jocelyn och professorn?

— Tack, bra.

— Det är rätt länge sedan ni var hemma?

— Ja.

— Jag hade brev från mrs Jocelyn häromdagen.

— Hade ni det?

— Skulle ni vilja låta mig läsa era ”Sånger om gatan”? Hon skrev om dem.

— Skrev hon om dem till er?

— Ja, hon hade mycket hög tanke om dem. Hon sade att hon inte alls visste vilka planer ni hade angående publicerandet av dem, men att dikterna voro utmärkta och bilderna sanna.

— Det gläder mig att hon tyckte om dem.

— Skulle ni vilja låta mig få dem till vår tidskrift, om de befinnas lämpliga?

— Ni kan ju läsa dem, om ni vill, men jag tror inte att de passa. De komma att verka som ett öppet sår. Jag har bara visat dem för en förläggare och han sade att det varken var prosa eller poesi och att han för resten inte tyckte om dem.

— Skicka mig dem på posten. Eller kom ändå hellre upp med dem själv.

Jarvis drog upp ett kuvert ur bröstfickan och sköt det tvärs över bordet till Strong.

— Ni kan se igenom dem strax, sade han.

Strong höjde lätt på ögonbrynen, men tog kuvertet och började läsa de lösa pappersbladen. Medan hans värd var upptagen härmed, rökte Jarvis en god cigarr, den första på många månader, och njöt av den. Han brydde sig inte om ifall Strong tyckte om hans dikter eller ej. Plötsligt såg Strong upp.

— Jag tar dem. Vad vill ni ha för dem?

— Åh, det vet jag inte. Vad vill ni ge?

— Tvåhundra dollar. Är det tillräckligt?

— Fullkomligt.

— Jag skall skicka er en check i morgon bittida. Ni har varit läraktig, mr Jocelyn. Det här är bra saker.

— Jag sade er ju att jag börjat se livet på ett annat sätt.

De skildes på kvällen med en hemlig känsla av att de skulle ha tyckt om varandra under andra omständigheter och kommo överens om att träffas snart igen. Jarvis var lycksalig över det guldägg tuppen värpt åt honom och hade inte tanke för mer än en sak: att han kunde resa hem till Bambi. Han var bara ledsen över att det var tack vare Strong.

XIX.

En dag i början av december skrev Bambi sista raderna på sin bok. I stället för att känna sig stolt och lycklig, som hon trott, var det med en saknadens suck hon lade från sin pennan. Hon kände sig som en mor, som skickar ut sitt barn i världen, sedan hon lagt sista handen vid dess uppfostran. Aldrig mer skulle hon känna som nu. Om också detta förstlingsarbete en gång skulle komma att förefalla henne aldrig så omoget och ofullgånget, skulle hon i alla fall aldrig arbeta på något annat med samma glädje, samma spänning, som gjort hennes förstfödde så kär för henne. Och därtill kom nöjet att ha en egen bankräkning, den frihet detta medförde. Hon kunde skaffa sig vackra saker. Hon kunde ge bort presenter till dem hon höll av. Och det allra bästa var att hon kunde lägga av en summa som hon kallade "hemmets fond" och som skulle användas till att bilda det hem Jarvis och hon en dag skulle träda in i. Hon hade vunnit oberoende och det var en härlig sak.

Mr Strong hade hand om romanens publicerande i bokform. Den skulle komma ut till julen samtidigt med de sista kapitlen i tidskriften. Han hade redan bett henne om en ny roman för nästa år.

Det föreföll ofattligt att så mycket kunde ha inträffat på de tio månader hon varit gift med Jarvis. Hon hade hotat de sina med att hon skulle välja en

levnadsbana och nu hade hon redan hunnit ett gott stycke på den och de hade ingen aning därom .

Medan hon satt och lade in slutet av manuskriptet, en hel hög av ark, kom Ardelia plötsligt inrusande.

— Mr Strong är här.

— Vem?

— Mr Strong.

— Mr Strong? Han har inte skrivit att han skulle komma. Jag väntade honom inte.

— Det kan jag inte hjälpa. Han sitter i biblioteket.

— Bevare mig väl! Säg att jag kommer strax. Nej, vänta, hjälp mig först att knäppa min grå klädning i ryggen.

— Jag tycker miss Bambi är bra som hon är.

— Nej, nej, inte för den som bor i en storstad, Ardelia. Han är van vid att se folk i riktiga kläder.

— Jag önskar han ville stanna där han bor.

— Vad är det för fel på mr Strong? Jag trodde du tyckte om honom.

— Han kommer hit för ofta för min smak.

— Du dumma gås, vi ha affärer tillsammans. Skynda dig nu och säg att jag kommer om en minut.

Ardelia lunkade ut med starkt missnöje skrivet i sina drag.

Richard Strong vände sig om från stockvedsbrasan vid ljudet av Bambis steg, då hon kom springande utför trappan. Den mjuka klädningen omslöt tätt den smärta gestalten och mot den dämpade askgrå färgen framstod den klara hyn mer strålande än nå-

gonsin. Kinderna voro skära och ögonen tindrade av glädje. Hon räckte honom hjärtligt båda händerna.

— Välkommen! sade hon småleende.

— Är ni inte förvånad?

— Jag är glad. Varför skulle jag vara förvånad?

— Det är något som aldrig hänt förr att jag reser ur staden helt oförberett för att fara och hälsa på en ung dam. Jag tycker att alla andra måste finna det lika förvånansvärt som jag själv.

— Den unga damen satt just och tänkte på er. Kanske det var därför hon inte blev så förvånad.

— Verkligen? sade han med ett så varmt tonfall att hon rodnade litet.

— Ja, jag slutade min bok i dag och jag satt och tänkte över allt som hänt detta sista år. Ni har spelat en så stor roll i mitt liv. Jag undrar om jag någonsin sagt er hur oändligt tacksam jag är mot er?

Han såg ned på henne där hon sjunkit ner i soffan med de många kuddarna omkring sig.

— Jag anser att ni inte behöver säga det, svarade han till sist. För mig ligger det en stor belöning i glädjen att ha fått lära känna er.

— Tack. Ni är en sann vän, avbröt hon honom med en känsla av att samtalet började bli alltför personligt.

— Har ni inte ännu berättat er hemlighet för era anhöriga?

— Nej. Då boken kommer ut skall jag ge dem var sitt exemplar och springa och gömma mig medan de läsa den.

— Vet ni varför jag kommit i dag? frågade han småleende.

— Nej, det har jag ingen aning om.

— Gissa!

— Jag kan inte. Jag har aldrig kunnat tyda gåtor.

Han tog upp ett brev ur fickan och räckte henne det.

Hon nickade och öppnade det.

"Mr Richard Strong, Newyork.

Min bäste mr Strong!

Jag har med stort intresse läst en roman 'Francesca', som ni publicerat i er tidskrift. Jag känner på mig att det kunde bli en förträfflig komedi av uppränningen i denna berättelse och skriver för att fråga om jag skulle kunna få förvärva rättigheten att låta dramatisera den. Som författaren är anonym ber jag er sätta mig i förbindelse med honom.

Tacksam för benäget svar så fort som möjligt har jag äran teckna.

Högaktningsfullt
Charles Frohman
Empire Theatre, Newyork."

— Drömmer jag? Menar han min roman?

Strong smålog åt henne.

— Ja, det gör han. Jag kommer ner för att tala med er och höra vad ni vill att jag skall göra.

— Vad är er egen tanke om saken?

— Jag anser att det är en briljant idé. Det kommer att bli en utmärkt reklam för boken dessutom. Och boken blir en reklam för teaterpjäsen. Och båda bli en reklam för er själv.

— Det är som en saga, sade Bambi. Tror ni att han låter mig skriva pjäsen också?

— Jag vet inte. Skulle ni vilja göra det? Tror ni att ni kan?

— Ja, det tror jag. Jag har lärt mycket genom ... Hon avbröt sig plötsligt och såg på honom. Jarvis måste förstås göra det. Att jag inte strax tänkte på det!

— Mr Frohman vill säkerligen välja författare, såvida ni inte själv önskar dramatisera ert verk.

— Men varför skulle han inte kunna låta Jarvis göra det?

— Jarvis är fullständigt okänd, ser ni, och har hittills inte haft någon framgång med sina stycken. Ni får inte begära att mr Frohman skall anförtro uppdraget åt en nybörjare.

Hon såg förtrytsamt på honom. Så han talade om Jarvis!

— Men jag är också nybörjare och ändå tror ni att han skulle låta mig få göra det.

— Ursäkta, ni är ingen okänd nybörjare. Ni är författare till en av säsongens mest uppmärksammade romaner. Ert namn på affischen skulle göra sig utmärkt.

— Allt vad jag kan som dramaturg har jag lärt av Jarvis, invände hon.

— Jag är inte här för att diskutera Jarvis' skicklighet eller förmåga, vet ni vad. Vill ni att jag skall säga Frohman vem ni är eller vill ni komma till staden och tala med honom själv?

— Jag tycker det vore roligt att få tala med honom. Åh! så bedårande det här är! utropade hon.

Det är roligt att åstadkomma något och att bli en bemärkt personlighet. Inte sant?

— Jag vet inte. Jag har aldrig prövat på hur det känns.

— Ni! Så ni talar. Ni som är så framstående säga något sådant till mig! Vad skulle jag vara, om ni inte funnits?

— Mycket älskvärt sagt av er, men en fullständigt falsk uppfattning.

— Visst inte. Om ni inte råkat tycka om den första lilla skiss jag råkade skriva, skulle vi inte sitta här och tala om mitt första skådespel, som mr Frohman råkar vilja ha. Ni är huvudpersonen.

Mr Strong lutade sig ner över henne och hon kände hans andedräkt.

— Francesca, om jag vore det i ert liv också! sade han lidelsefullt.

Hon såg upp förskräckt och överraskad.

— Så får ni inte säga, sade hon sakta.

Han rätade genast upp sig.

— Förlåt! Ni har rätt. Jag glömde mig.

Han gick ett slag över golvet och då han kom tillbaka till skinnmattan framför eldstaden talade han med sin vanliga lugna röst.

— Skall jag göra upp med mr Frohman att ni kommer till honom en dag då?

— Om ni vill vara så snäll, sade hon tacksamt.

— När kommer ni till Newyork?

— Vilken dag som helst som passar mr Frohman. Ju förr dess bättre.

— Då är allt klart. Han såg på sin klocka. Jag måste återvända med 5.40-tåget.

— Åh, visst stannar ni väl över middagen och kvällen?

— Nej tack, jag måste resa.

— Men professorn kommer aldrig att förlåta mig om jag låter er fara.

— Ni får be honom ursäkta mig. Jag måste verkligen fara.

Hon steg upp och räckte honom handen.

— Det var så vänligt av er att komma ner enkom för att bereda mig denna glädje att inga ord kunna uttrycka vad jag känner.

— Jag trodde vi hade kommit överens om att inte tacka varandra.

— Ni har aldrig någon anledning att tacka mig, sade hon med ett litet beklagande leende.

— Inte? Ni vet nog inte...

Hon avbröt honom nervöst:

— Vänner emellan behövs inga tacksägelser, det har ni rätt i.

— Kan jag stå er till tjänst på något sätt genom att följa er till mr Frohman?

— Nej tack. Det gör nog Jarvis.

— Ja visst. Jag hade glömt bort Jarvis en stund.

— Jag telefonerar till er då jag kommer till staden.

— Tack.

Han tog hennes hand och behöll den i sin.

— Förlåt mig då jag faller ur min roll av vän. Mist inte förtroendet till mig.

— Nej, Richard, det gör jag inte.

— Tack. Får jag kalla er Francesca?

— Gärna. Ingen kallar mig någonsin för Francesca.

— Det är just därför jag väljer det. Farväl. Hälsa er far.

— Farväl. Jag är jublande glad över vad ni kommit för att säga mig.

— Det är jag också över allt som kan bereda er lycka.

Sedan han gått sjönk hon ned i soffan igen, ett rov för nya känslor och tankar. Att Richard Strong fattat kärlek till henne under dessa månader av förtroligt samtal om hennes arbete kom som en lika stor överraskning för henne som det häpnadsväckande brevet från mr Frohman. I hennes egna tankar hade inte minsta känslosamhet förekommit. Hon genomgick i tankarna deras vänskapsförhållande steg för steg hur det utvecklat sig, frågande sig om hon hade sig själv att skylla för hans utbrott. Det var bara första gången han varit hos dem som hon koketterat för honom och det hade ju endast varit på lek. Han kunde omöjligt ha missförstått henne då, för hon hade ju tydligt förklarat saken för honom. Hon rannsakade sig själv, men kunde inte inse att hon hade något att förebrå sig.

Först då hon frikänt sig från all skuld kunde hon hängiva sig åt tanken på det glada meddelande hon fått. Med hakan i handen satt hon framför brasan och tänkte ut sina planer. Hon och Jarvis skulle dramatisera boken tillsammans, tillsammans skulle de vara med om repetitionerna på scenen, tillsammans skulle de ta emot applåderna för öppen ridå efter premiären. Hon tänkte ut vilken toalett hon skulle bä-

ra. Framtiden låg i rosenrött. Hon tog inte en sekund med i beräkningen att det kunde bli ett fiasko. Jarvis skulle i ett slag göra sig ett namn som framstående dramaturg. Vid tanken på att hon äntligen skulle kunna bereda honom ett tillfälle att utmärka sig blev hon röd om kinderna och smålog, fast hennes ögon fuktades.

Sedan började hon fundera på hur hon skulle berätta sin hemlighet för Jarvis — hur den börjat och vart den fört. Plötsligt vaknade en ny tanke hos henne. Tänk om Jarvis skulle vägra att göra sig ett namn tack vare hennes beskydd? Han skulle naturligtvis glädjas och känna sig stolt å hennes vägnar för den framgång hon vunnit, men kanske att han inte skulle tycka om att taga emot sin första beställning genom henne. Med rynkad panna grubblade hon en stund över detta. Ju mer hon tänkte på saken, dess mer övertygad kände hon sig om att han i sitt innersta hjärta skulle känna det, som om han endast bidrog till att befrämja hennes framgång, inte sin egen, också om han gick in på ett samarbete och visade sig tacksam. Hon satt länge och funderade och till sist nickade hon skrattande och klappade förtjust i händerna.

— Ja, ja, det är rätta sättet, sade hon.

I detsamma kom professorn in.

— Är det en besvärjelseformel, mitt barn?

— Ja, jag uppsänder ett tack till gudarna.

— För vad?

— För att den otroligaste lycka i världen fallit på min lott.

— I vad form, om jag får fråga?

— Se på mig, befallde hon.

Han fäste sin skumma blick på henne.

— Jag ser.

— Se vad jag är vacker.

— Du ser inte illa ut.

— Inte illa ut! Jag är nästan en skönhet. Se vilken distingerad och förtjusande far jag har.

— Åh, kära barn!

— Se vilken make gudarna skänkt mig.

— Ja, din fjärran vistande make.

— Se på Ardelia. Har man någonsin hört talas om en sådan kokerska? Och tänk på hur begåvad jag är.

— Det håller jag med dig om.

— Och förutom allt detta har jag en hemlighet som är så hänförande att den knappt kan vara sann.

— Ämnar du berätta mig din hemlighet?

— Ja, då tiden är inne.

Hon fattade honom i båda händerna och virvlade runt med honom.

— Professor, professor, du borde vara mycket lycklig över att ha mig till anförvant.

— Bambina, var stilla. Jag tycker inte om att snurra runt som en uppdragen maskin.

— Jag har tydligen inte ärvt min danstalang av dig, gamle tungus. Sätt dig ned, så skall jag uppföra en glädjedans för dig.

Hon körde ner honom i soffan och började svänga runt i en fantastisk dans framför elden, vars fladdrande sken belyste den smidiga, lätta gestalten. Till och med professorn greps av beundran. En ursprunglig lyckokänsla tog sig uttryck i varje steg, i

varje rörelse, i varje linje. Det var ingen bachanal utan snarare som om en dryad dansat i skogen. Till sist stod hon stilla med armarna lyftade i jublande hänförelse. Och så sjönk hon ned bredvid honom.

— Mitt barn! utropade han. Det var högst sällsamt. Var har du lärt dig det?

— För århundraden tillbaka, medan jag levde i ett träd.

— Det måtte vara en glad hemlighet, eftersom den kommer dig att dansa så där.

— Ja, sade hon och smög sig intill honom och lutade huvudet mot hans axel, det är den gladaste, lyckligaste, mest bedårande hemlighet i världen. Om jag inte håller handen för munnen, så undslipper den mig.

— Har Jarvis reda på den?

— Varken du eller han eller någon annan har reda på den, sade hon skrattande. Det kommer att bli den roligaste stunden i mitt liv, när jag överraskar er med den.

— När blir det?

— Nyfikenhet är en matematikers fördärv, förklarade hon.

Och inte ett ord mer kunde han få ur henne. Hon höll bara skrattande handen för munnen.

XX.

»Frohman väntar er kl. 3 tisdag e. m.", lydde Strongs telegram, som anlände måndag morgon.

— Hurra! ropade Bambi och rusade ut i köket för att meddela Ardelia den glädjande nyheten, eftersom professorn inte var hemma.

— Till Newyork? För att hälsa på mr Jarvis?

— Ja, visst träffar jag honom.

— Och tar honom med hem, hoppas jag?

— Jag reser med det första tåget i morgon bittida.

— Jag skall steka en kyckling och baka litet småbröd och skicka med.

— Nej, hör nu, Ardelia, jag tänker inte belamra mig med några matsäckskorgar. Jarvis kan köpa sig mat i Newyork.

— Han skrev att ingen kan laga mat där.

— Ja, den får duga i alla fall än en tid. Jag har min resväska att bära.

— Det är rakt onaturligt att inte ha mer känsla för gossen! brummade Ardelia.

Då professorn fick höra att Bambi skulle resa bort lade han en viss förvåning i dagen.

— Har du pengar till resan? Jag är alldeles utan för tillfället. Jag hade ett meddelande från banken i går att jag överskridit mitt konto.

— Om igen? Käre professor, vad är man matematiker för, då man alltid tar ut mer än man har?

— Felet är att jag glömmer att hålla reda på mitt bankkonto. Jag tar ut pengar så länge tills de säga ifrån att det inte finns mer. Du träffar väl Jarvis?

— Ja.

— Du säger att du har ett ärende till staden?

— Ja.

— Angående din hemlighet?

— Ja.

— Kommer den snart att bli uppdagad?

Hon nickade.

— Lycka till, min lilla vän.

— Tack, herr professor.

Hon reste med det tidigaste morgontåget dagen därpå i strålande humör och klädd i sin vackraste promenaddräkt och klädsammaste huvudbonad.

— Inte ens den stenhårdaste teaterdirektör kan förbli okänslig inför den här hatten, var hennes anmärkning, då hon satte på sig den framför spegeln. Hon visste inte alls om hon skulle gå direkt till Jarvis och överraska honom eller om hon skulle vänta tills hon träffat Frohman. Till sist bestämde hon sig för att fara direkt till Jarvis — hon kunde inte vänta till klockan fyra — men att inte berätta för honom vart hon skulle gå sedan.

Det var en klar, kall vinterdag, mycket olik den vårdag då hon och Jarvis tillsammans åkt in i staden, men hon tyckte om den också nu.

Hon tog en bil och chauffören såg på henne då hon gav honom Jarvis' adress. Den lilla eleganta damen såg inte ut som om hon kunde ha något ärende i den trakten, men han antog att hon hörde till

någon välgörenhetsförening och skulle uppsöka några fattiga.

Först lade Bambi inte märke till vart hon for, så lycklig var hon att vara i den stora metropolen igen.

— Jag vet att du är målad och sminkad, men du är så vacker, kära stad, sade hon småleende då hon for genom gatorna allt djupare in i de kvarter, där hon känt sig så illamående vid anblicken av all smuts och nöd. Chauffören stannade utanför ett gammaldags hus med smutsiga fönster och gardiner. Det såg ut som en boning för den mindre bemedlade medelklassen, medan de omgivande husen tydligen beboddes av idel arbetsfolk och fattiga. Då vagnsdörren öppnades såg Bambi upp mot husets fönsterrader.

— Nej, här kan det inte vara, utropade hon.

— Det var det här numret jag skulle köra till.

— Vänta, sade hon.

Hon sprang uppför den nötta trappan och ringde på porten, förskräckt i djupet av sitt hjärta. Till sist visade sig ett smutsigt huvud i ett fönster en trappa upp.

— Vad vill ni? frågade en röst.

— Bor mr Jarvis Jocelyn här? frågade hon.

— Tre trappor upp åt gården, svarade rösten och fönstret slogs igen.

— Vänta, ropade hon om igen till chauffören.

Med tårar i ögonen började hon sträva uppför tre mörka, smutsiga trappor.

— Min stackars älskling, min stackars älskling, sade hon om och om igen för sig själv.

Hon knackade på dörren till rummet åt gården tre

trappor upp. Ingen svarade. Då öppnade hon dörren och steg in. Ett litet vindsfönster, en säng, en stol, ett tvättbord och ett annat bord, tillfälligt insatt och överlastat med högar av manuskript. Rummet gjorde ett renligare intryck än man kunnat vänta av den rysliga entrén. Men ack, vilken bedrövlig hemort för en drömmare? Bambi lutade snyftande huvudet mot dörrposten. Att han bragts till något sådant, att han aldrig berättat för dem hur han hade det, att han vägrat att ta emot professorns pengar och valt fattigdom! Det grep henne djupt på samma gång som hon kände sig outsägligt stolt över honom. Om han hade kraft till en sådan strid kunde ingenting övervinna honom. Hon spratt till då hon hörde steg utanför, rädd att det kunde vara han.

Plötsligt insåg hon att han kanske inte skulle vilja att ens hon fick se detta, att han inte skulle vilja att hon fick veta i vilket uselt kyffe han dvaldes under denna kampens tid. Hon gick fram till den smala bädden och lade sakta handen på den plats där hans kind skulle vila.

— Jarvis, min älskade, viskade hon.

Och så gick hon ned för den rangliga trappan och steg åter upp i den väntande bilen. Hon kände sig både andligt och fysiskt sjuk vid tanken på vad hans strid verkligen innebar. Allt det moderliga i hennes natur vällde upp vid anblicken av denna eländiga omgivning, som måste vara en oändlig pina för en känslig natur.

Han kunde ha kommit hem till de soliga, luftiga rum han bebodde i hemmet, men han hade föredragit att stanna, att tillkämpa sig en seger. Mycket

som hon inte förstått förut blev nu klart för henne. Hon undrade om Richard Strong hade funnit honom där. Undra på att Jarvis hade visat av sin gäst, då han blivit överrumplad på en plats som denna!

— Å, varför har du inte låtit mig veta det, så att jag fått hjälpa dig? upprepade hon.

Hon lät chauffören köra henne runt i parken flera gånger. Hon måste återvinna jämvikten här i naturens stillhet. Vid minsta anledning kände hon att hon vore i stånd att brista ut i hysterisk gråt. Mer än någonsin måste hon nu vara herre över sig själv. Det gällde att intaga den mäktige teaterdirektören och att få honom att gå in på det förslag hon tänkte framställa. Hon svepte boan tätare om sig, slöt ögonen och försökte slippa se för sig det usla, torftiga rum där hennes Jarvis så dyrt köpte sin framgång i livet. Hon kunde se honom med trötta steg komma upp för de smutsiga trapporna och stiga in i sin cell. Om och om igen drog denna syn förbi henne som en film, som ständigt kom igen.

En kvart före tre sade hon åt chauffören att köra till Empire Theatre. Äntligen klarnade hans drag. Aktris, förstås. Hade antagligen varit i fattigkvarteret och hört efter sin drinkare till man. Han stannade utanför teatern, begärde en orimlig taxa och stod uppsträckt i väntan på betalningen. Hon var för nervös att lägga märke till beloppet och betalade honom tankspridd.

Hon visades först in i ett väntrum och fick sitta där en kvart, innan det kom svar att mr Frohman var upptagen och bad henne vänta, om hon kunde.

— Jag skall vänta, men jag var hitstämd klockan tre, sade hon.

Den högtidlige vaktmästaren såg på henne, som om hon begått majestätsbrott. Efter ytterligare en kvart fördes hon in i ett förrum, där hon överantvardades till en sekreterare, för vilken hon fick förklara sitt ärende. En stund därefter kom bud från mr Frohman, att han var ledig om tio minuter. Nu visades hon in i ett litet rum utanför själva helgedomen. Tjugu minuter förrunno och äntligen kom en gosse in till henne.

— Nu är mr Frohman färdig att ta emot, förklarade han högtidligt.

Bambi hade svårt att inte svara :"Tack, S:t Petrus" och följde den viktige unge mannen. En sekund kände hon sig stel av rädsla och sedan gick hon med förtvivlans mod tvärs över golvet i det långa rummet fram till bordet, vid vilket mr Frohman satt och såg på henne.

— Ursäkta att ni fick vänta, sade han.

Bambi fäste sina klara ögon på honom och smålog förtroendefullt.

— Det känns som om jag kommit in i himmelriket och skulle få ett kort samtal med vår Herre själv.

Mr Frohman brast i skratt.

— Sitt ned, så få vi se hur ni tycker att det är häruppe.

— Tack, sade hon och sjönk ned i länstolen bredvid skrivbordet.

— Så det är ni som skrivit "Francesca"?

— Ja.

— Ni ser bra ung ut för att känna så pass väl till livet.

— Å, jag är gammal vad erfarenhet beträffar, förklarade hon tvärsäkert.

Han såg om igen forskande på det unga ansiktet och skrattade om igen.

— Ni ser inte ut för det. Jag tror att det kan göras en teaterpjäs av er bok.

— Det tror jag också.

— Har ni skrivit något för teatern?

— Nej, men jag har hjälpt till att göra det. Jag har satt mig rätt bra in i dramatik, förklarade hon.

— Har ni det? Ha några av de stycken ni varit med om att fabricera blivit uppförda?

— Det var inte snällt frågat, invände hon. Om de varit det, skulle jag nog ha skrutit med det.

— En skicklig dramaturg skulle kunna använda uppränningen i er bok och göra en bra komedi av den.

— Kunna Richard Bennet, Marguerite Clarke och Albert Bruning få spela huvudrollerna?

— Åhå, ni tycks ha tänkt ut allt i detalj?

Hon nickade.

— Och jag vet en person som är som skapad för att utföra dramatiseringen.

— Gör ni? Jag också. Vem är e r kandidat?

— Jarvis Jocelyn.

— Vem är det?

— En ung dramaturg. Han har inte haft några stycken uppförda ännu, men han är mycket fyndig och skicklig och jag vill så gärna att han skall få uppdraget.

— Jarvis Jocelyn... jag tycker att namnet är

mig bekant. Å, ni heter själv Jocelyn, tillade han. Är det en släkting?

— Det är min — min man.

— Er man? Så ni är gift? kom det i förvånad ton.

— Ja, om ni tillåter skall jag redogöra för vissa fakta om oss.

— Gör det. Jag begriper inte, men jag har bestämt hört hans namn.

— Han har erbjudit er ett stycke — ”Framgång”.

— Vad för något? Droskkusken? Är ni gift med droskkusken?

— Droskkusken?

— Han presenterade sig hos mig med sitt drama, klädd i kuskrock och kuskhatt. Han sade att han vikarierade för en god vän och samtidigt skaffade sig en tillfällig inkomst. Lång, blond, vacker ung man. Jag minns att jag tyckte om honom.

Förvåning och smärta lästes i hennes ansikte. Med ens förstod hon — och teaterdirektören kände att han förrått en hemlighet och att den vållat henne sorg. Men hon undertryckte hastigt sin känsla och svarade honom.

— Ja, det var Jarvis. Vi gifte oss i våras och båda ville vi skapa oss en framtid. Jag arbetade i tysthet och av en lycklig slump hade jag framgång. Men Jarvis (hennes ögon fylldes av tårar) — ni har ingen aning om hur svårt det är att bli en känd dramaturg. Då man en gång slagit igenom går det av sig självt, men innan man kommit därhän får man lida mycket.

— Jag vet, sade han och nickade. Och nu vill ni ge er Jarvis tillfälle att "slå igenom"?

— Jag har aldrig i mitt liv önskat något så varmt som det.

— Jaså, jaså, sade han, förvånad över det allvar varmed hon talat.

— Jag vill att ni skall skicka efter honom, ge honom uppdraget och aldrig nämna mitt namn.

— Varför det?

— Jag vill inte att han skall veta att jag haft med saken att göra.

— Vet han inte att ni skrivit boken?

— Nej.

— Och ni säger att ni är gift med honom?

Hon nickade.

— På min ära, ni är ett besynnerligt par. Är ni Francesca och är han musikern i er berättelse?

— Ja, vi ha stått modell för dem till en del.

Han skrattade.

— Goda, snälla mr Frohman, gör som jag ber er.

— Jag rådde er man att försöka sig på att skriva en komedi. Han skulle nog kunna skriva den här, om vi kunde lägga sordin på honom. Han predikade bara så förfärligt.

— Han är ung, svarade hon i beskyddande ton.

Mr Frohman undertryckte ett leende.

— Kommer han inte att känna igen sig själv och er i romanen?

— Det tror jag inte. Han har ingen skarp iakttagelseförmåga och han misstänker mig inte alls.

— Ni kommer kanske att få samarbeta med honom.

— Alldeles säkert. Han vädjar alltid till mig. Vi ska skriva stycket tillsammans. Han får bara inte veta vem författaren är.

— Ni måste komma till repetitionerna.

— Jag skall komma som hustru till dramaturgen eller som medarbetare.

— Ni tycks sannerligen ha tänkt ut allting?

— Ja.

— Det låter för min öron som en sammansvärjning i en fars. Ge mig era order igen. Ni vill att jag skall skicka efter honom, ge honom i uppdrag att göra en komedi av ämnet för boken —

Hon smålog och nickade.

— Om han frågar mig vem författaren är?

— Ni kan ju säga att hon vill bevara sin anonymitet.

— Vad är det mer jag skall göra?

— Ingenting mer.

— Om det är så här ni tänker er ett kort samtal med vår Herre, tar ni åtminstone igen skadan genom att diktera för honom vad han skall göra.

Bambis skratt klingade silverklart.

— Men ni gör det i alla fall?

— Jag skall börja med att skicka efter kusken.

Hon reste sig upp och räckte honom handen.

— Jag är så glad att ni är så här, sade hon. Det blir förtjusande att få arbeta under er.

— Tack för komplimangen. Det gläder mig att ni tittade in. Ni får väl snart höra av någondera av oss. Farväl.

— Farväl och tack, herr Gud.

Han skrattade hjärtligt och då hon gått satt han

i flera minuter och tänkte på henne och hennes förslag. Han erinrade sig hur okonstlad och frimodig Jarvis varit i sin roll som droskkusk. Och så ringde han på sin sekreterare och bad att få Jarvis' adress.

Bambi var i sjunde himlen. Hon hade vunnit sitt mål. Hon hade förskaffat Jarvis ett tillfälle att utmärka sig. Hon gjorde upp alltsammans för sig — ankomsten av Frohmans brev, Jarvis' glädje över uppdraget, hur han skulle skriva och meddela henne det. Hon skrattade högt så att flera personer vände sig om och sågo efter henne och en herre saktade farten och höll jämna steg med henne.

Hon gick in på ett tea-room för att dricka te, lugna sig och tänka ut vad hon skulle göra härnäst. Skulle hon stanna över natten, skriva och stämma möte med Jarvis dagen därpå, eller skulle hon fara hem med kvällståget och inte försöka träffa honom alls? Kunde hon stå ut med att se fattigdom och nedslagenhet återspeglade i hans ansikte? Eftersom han varit så utblottad att han varit tvungen att uppträda som droskkusk, kunde hon ju utsätta sig för att möta honom på gatan. Nej, hon skulle fara hem redan i kväll och låta Jarvis komma till henne och berätta om den seger han vunnit.

Vid frukostbordet överraskade hon professorn morgonen därpå.

— God morgon, ropade hon.

— Bambi! Vi väntade dig inte hem så snart.

— Jag hann uträtta mitt ärende och då for jag hem.

— Och Jarvis?

— Åh, han mår bra.

— Blev han förvånad då han fick se dig?

— Ja, mycket.

— Går det bra för honom?

— Det går långsamt, men det går.

— Om han kan lära sig att bli praktisk —

— Han håller på som bäst att lära sig det, sade Bambi litet kort.

— När kommer han hem?

— Det sade han inte.

— Och ingen har velat uppföra hans pjäser ännu?

— Nej, inte ännu.

— Det förvånar mig inte. Den där kvinnan, du vet, i det stycke han läste upp för oss —

— Tala inte om henne förrän jag ätit frukost.

Han såg häpen på henne. Det var så sällan hon blev irriterad. Hon ringde på Ardelia.

— Nej, se miss Bambi! Inte hörde jag att — — —

— Jo, här är jag och mycket hungrig till på köpet.

— Hur är det med mr Jarvis?

— Bra. Ge mig mat, Ardelia, jag är utsvulten.

— Var du nöjd med resultatet av din färd? frågade hennes far.

— Ja, mycket.

Hon tycktes särskilt ohågad att konversera, varför hennes far lät henne vara i fred med sina egna funderingar, under det hon åt. Men på väg ut klappade han henne på huvudet.

— Vi äro glada att ha dig hemma igen, min flicka.

Hon reste sig upp och pressade tyst sina läppar mot hans kind.

XXI.

— Gud är god och allt är som det skall vara i denna härliga värld, sjöng Bambi glatt dagen därpå.

Hon skrev till mr Strong och berättade för honom om sitt samtal med mr Frohman och det lyckliga resultatet därav. Det beredde henne en viss tillfredsställelse att kunna säga att mr Frohman varit villig att anförtro uppdraget åt Jarvis. Hon förklarade att hon varit tvungen att resa hem samma kväll, varför hon måst försaka nöjet att få träffa honom. Och till sist bad hon honom skicka mr Frohman ett inbundet exemplar av boken samma dag den kom ut.

Hon tillade att hon var glad som en lärka, men det var överflödigt. Det hördes på tonen och Strong klappade brevet, då han läst det, som om det varit en del av avsändaren själv.

Då hon skickat av brevet gick hon upp i Jarvis' bostad, som hon kallade översta våningen. Hon gick omkring däruppe och jämförde den med det fängelse varest han nu dvaldes. I dag skulle han skriva eller telegrafera, om han träffat Frohman.

Hon började arbeta på teaterstycket uppe i Jarvis' skrivrum. Hon gjorde upp konturerna till intrigen, satte märke för scener i boken som hon fann livliga, dialoger som kunde göra sig. Hon gjorde upp interiörer för de olika akterna och vad Francesca skulle

bära för toaletter. Och litet emellanåt, mitt i detta arbete, som roade henne obeskrivligt, försjönk hon i drömmar om den tid som låg framför henne med Jarvis hemma och de båda i samarbete igen.

Så fort det ringde höll hon upp och lyssnade efter Ardelias tunga steg i trapporna, men förmiddagen och halva eftermiddagen gingo utan vare sig telegram eller ilbrev. Hon gick själv till sist på posten i hopp att få underrättelser med sista tåget, men förgäves.

Dagen därpå hade hon endast några rader från Strong, som lyckönskade henne på det varmaste och förutsade en vacker framtid för familjen Jocelyn. Hon kunde ingenting ta sig för, väntade bara på brevbäraren och vågade inte lämna huset av rädsla att gå om honom på vägen. Hon blev till sist så nervös att hon grälade på Ardelia och var snäsig mot professorn. Hela natten låg hon och kastade sig av och an i bädden. Något hade hänt. Frohman hade ångrat sig eller Jarvis hade avsagt sig anbudet. Hon hade hela tiden vetat att det var för lyckligt för att kunna vara sant. Hennes tankar snurrade runt som en ekorre i en roterande bur och hon gjorde redan upp att resa tillbaka till staden och tala en gång till med Frohman.

Tidigt på morgonen var hon nere i trädgården och gick av och an mellan de frostbitna rabatterna. Här fann professorn henne litet senare.

— Redan uppe, Bambi mia? sade han förvånad.

— God morgon, herr Vater.

— Hur kommer det sig att du är en sådan morgonfågel i dag?

— Mina bedrövliga tankar. Åh, pappa, det är något på tok med hemligheten.

— Så synd, mitt barn.

— Om det inte blir uppklarat i dag måste jag fara tillbaka till Newyork och se vad jag kan göra åt saken.

— Sömn och aptit lida ofta av hemligheter. Är det inte bäst att du anförtror dig till mig?

— Om inte allt blir gott och väl i dag, skall jag göra det.

— Det är bra.

Hon höll honom sällskap medan han tog sin morgonpromenad och då slutligen brevbäraren kom inom synhåll sprang hon emot honom. Han var en gammal vän. Så länge hon kunde minnas hade han beklätt den syssla han innehade.

— God morgon, miss Bambi, så morgontidig? ropade han.

— Jag kunde inte sova för mitt dåliga samvete. Om ni inte ger mig ett brev, Ben, skriker jag.

— Var så god.

— Menar ni —?

Han skrattade åt hennes nedstämda ansiktsuttryck och räckte henne brevet. Det bar Empire Theatres stämpel i ena hörnet. Hon gav Ben en slängkyss.

— Visste jag inte det! Ni kunde inte vara så grym.

— Jag är en riktig Cupido, jag. Vad skulle flickorna i staden göra utan mig? sade han skrattande och gick vidare.

Bambi bröt sitt brev och läste det:

”Min bästa mrs Jocelyn!

Det är mig ett nöje att säga er att mr Jarvis Jocelyn nästan lovat att åtaga sig uppdraget. Jag tror nog att han anser sig stå över en sådan sak, men han har på vissa villkor gått in på att nedlåta sig till ett försök. Han tog med sig de olika numren av den tidskrift, vari er berättelse går, och skall ge mig svar i dag. Som jag är övertygad om att det blir jakande, kunna vi anse saken uppgjord.

I hopp att ni är nöjd med resultatet

högaktningsfullt

Charles Frohman.”

”P. S. Jag sade honom att jag fått den uppfattningen att författarinnan är olyckligt gift och vill förbli okänd.”

Professorn såg upp då Bambi piruetterade runt rabatterna viftande med ett vitt pappersark.

— Brevet som jag längtade efter har kommit, jublade hon och tog ett par balettsteg över en blomstergrupp.

— Min vän, de där dansstegen äro litet vågade för en ung dam.

— Blommorna äro döda, så de kunna inte känna sig chockerade. Det går bra med hemligheten. Å, vad jag är lycklig, vad jag är lycklig! sjöng hon och flög omkring som en virvelvind.

— Om du fortfarande har tankar på att välja dig en levnadsbana, varför blir du inte då en dansande dervisch? utropade hennes far.

Hon tvärstannade och vände sig mot honom.

— En levnadsbana, säger du? För en sådan liten dumsnut som mig?

— Jag har aldrig sagt att du är dum, invände professorn.

— Nej, det hoppas jag för din egen skull. Jag är det smartaste barn du någonsin haft, svarade hon och försvann in.

Hela dagen väntade hon på brev från Jarvis och det kom inte något. Hon kunde ha gråtit, så besviken kände hon sig. Kunde det vara möjligt att han varit nog vansinnig att avsäga sig uppdraget, sedan han läst berättelsen? Eller trodde han att hans framgång var henne likgiltig? Då hon gick till sängs på kvällen var hon besluten att skriva till honom följande morgon.

På morgonen kom emellertid ett nytt brev från Empire Theatre. Det innehöll ett par rader från mr Frohman som sade att mr Jocelyn åtagit sig saken, och ett annat brev inneslutet, vilket visade sig vara från Jarvis:

”Författaren av ’Francesca’. Adr. mr Frohman,
Empire Theatre, Newyork.

”Min bästa fru!

Mr Charles Frohman har lämnat mig er roman ’Francesca’ att läsa och föreslagit mig att göra en bearbetning av den för scenen. Ni är naturligtvis underrättad om hans avsikter. Jag har samtyckt till att utföra dramatiseringen på villkor att både ni och han tillåta mig att fritt följa min egen uppfattning utan att lägga hämsko på mig genom att komma med några förslag och önskningar. Då jag först på egen

hand gjort vad jag kunnat skall jag sedan försöka rätta mig efter de önskningar ni kan ha vid utarbetandet.

Jag finner berättelsen mycket intagande och karaktärerna intressanta. Musikern förefaller mig något fantastisk, men antagligen existerar det sådana män. Den unga flickan, Francesca, är förtjusande och den gamle violinisten en vacker studie.

Jag lyckönskar er till ert verk och hoppas att jag måtte kunna åstadkomma en dramatisering av romanen som motsvarar dess goda egenskaper som bok.

Med största högaktning förbindligast

Jarvis Jocelyn."

Bambi småskrattade belåtet under läsningen och smekte brevet, som lovprisade henne. Jarvis hade i alla händelser icke blivit sårad i sin värdighet. Han bad helt lugnt författarinnan att inte blanda sig i arbetet på hennes eget verk!

Hon flög till skrivmaskinen för att besvara brevet:

"Mr Jarvis Jocelyn. Adr. mr Charles Frohman.
Empire Theatre, Newyork.

"Min bäste mr Jocelyn!

Som svar på ert brev angående dramatiseringen av min roman 'Francesca' vill jag genast säga att ni har fria händer vid omarbetandet, eftersom ni tycks lägga särskild vikt därvid. Mr Frohman har berättat mig om er och era arbeten och det skulle vara mig en glädje, om min roman kunde skänka er ett tillfälle att utmärka er som dramaturg.

Det gläder mig att ni tycker om min berättelse. Vet ni att det är mitt förstlingsarbete? Vad ni säger om musikern intresserar mig, ty det är en karaktärsstudie efter verkligheten — en intim vän till mig.

I hopp att vårt samarbete måtte bringa oss båda lycka och framgång

tecknar jag förbindligast

Författarinnan."

"P. S. Av personliga orsaker föredrar jag att förbli okänd. Ni kan alltid nå mig genom mr Frohmans förmedling. Ni får förlåta att mina brev äro maskinskrivna."

Dagen därpå kom brev från Jarvis:

"Kära Bambi!

Under tre dagar har jag motstått frestelsen att skriva till dig för att meddela dig en glädjande nyhet, men efter alla mina missräkningar har jag blivit en Thomas och ville först vara riktigt säker på min sak. För att börja från början var jag uppfylld av det djupaste självförakt i förra veckan, för att jag inte lyckades slå igenom, hur jag än bar mig åt. Det är oförlåtligt att misslyckas i allt, då man inte är en tok, och det är jag inte. Då därför mr Frohman skickade bud efter mig, återfick jag till en del min självaktning. Han tycks ha erinrat sig mitt föregående besök och då han beslöt att låta dramatisera en omtyckt roman, som heter 'Francesca', tänkte han strax på mig.

Detta är naturligtvis inte det slags skådespel jag önskar få skriva, och jag svarade också att jag ville

läsa boken först, innan jag bestämde mig. Följden blev emellertid att jag antog anbudet. Författarinnan har lovat att låta mig arbeta på egen hand utan inblandning. Hon tycks vara en tilltalande personlighet, men av någon anledning vill hon förbli okänd. Frohman antydde olyckliga äktenskapsförhållanden. Hennes privata angelägenheter äro mig för resten likgiltiga.

Hon har skrivit en bra bok. Den är verkligen intagande. Hjältinnan, som egendomligt nog heter Francesca, påminner ibland om dig, ehuru hon är mera praktiskt anlagd. Hjälten, en musiker, är en idealiserad galning. Den bästa karaktären är en gammal violinist. Boken har stoff i sig till ett bra skådespel. Ju mer jag tänker mig in i den, dess mer övertygad känner jag mig därom.

Skulle du vilja hjälpa mig med den? Vi skulle kunna uppträda som firma på affischerna. Jag har under dessa sista månader, medan jag arbetat ensam, lärt mig inse i hur hög grad jag har dig att tacka för att jag gått framåt i mitt arbete. Du har öppnat mina ögon för så mycket mänskligt i livet. Det är många strängar som satts i dallring från den dag då du följde din vansinniga ingivelse att gifta dig med en svärmare, oduglig för livet.

Jag ber om min hälsning till professorn.

Din Jarvis."

Bambi gick strax och telegraferade till honom:

"Lyckönskningar. Visst vill jag hjälpa till. Kom hem.

Bambi."

Han svarade i brev att han ansåg det bäst att stanna tills mr Frohman och författarinnan förklarat sig nöjda med konturerna till stycket. Sedan skulle han med glädje komma hem. Han gladde sig åt att åter få sitta i sitt kära arbetsrum. Om en eller ett par dagar skulle han framlägga scenutkastet för vederbörande.

Nu började en rolig tid för Bambi. Han skrev dagligen om sitt utkast till stycket och varje vecka fick hon hans brev till författarinnan genom mr Frohmans förmedling. Hon besvarade dem och tonen i deras korrespondens blev allt vänskapligare och förtroligare alltefter som tiden gick.

Julveckan närmade sig utan att Jarvis bestämt dagen för sin hemkomst, men Bambi var övertygad om att han skulle komma till helgen. Professor Parkhurst frågade dagligen efter sin måg och Ardelia gick i en ångest för att han inte skulle komma hem.

Dagen före julafton föllo täta snöflingor som om de velat välsigna jorden. Bambi och professorn hade en stor, sprakande brasa i biblioteket. Bambi kände sig rastlös. Hon hade slagit sig ned framför pianot och sjöng en julsång.

Plötsligt upphörde hon att spela och stirrade oavvänt mot dörren en dryg sekund, innan hon steg upp. Jarvis stod i dörröppningen och såg på henne. Han var vit av snö. Han höll sin mjuka filthatt hårt tryckt mot bröstet och stod med snöflingor i det kortklippta, lockiga håret, som låg fuktigt mot tinningarna. Det var uttrycket i hans ansikte som höll henne fången. Han bar huvudet lika högt och stolt, men övermodet i blicken och i draget kring munnen var

borta. Det låg något frågande i båda två. På samma gång som hon lade märke till hur ståtlig och vacker han var, frapperades hon av denna nya vädjan i hans hållning.

— Jarvis! ropade hon och gick emot honom med båda händerna utsträckta.

— Bambi! svarade han med svävande röst och hon kände att han var upprörd.

Han kramade hennes händer i sina och släppte henne inte med blicken, glömsk av den häpne professorn som stod och såg på.

— Välkommen hem, sade Bambi och darrade på rösten.

— Nedramlad genom taket, om jag får fråga? sade professor Parkhurst.

— Nej, jag hade en nyckel. Hur står det till? svarade Jarvis skrattande och skakade professorns hand.

— Tack bra, men den här handen kommer jag aldrig mer att kunna bruka, sade professorn och såg medlidsamt på sina ömma fingrar.

— Du har kommit hem, lydde Bambis mindre intelligenta anmärkning.

— Ja, det har jag. Åh, vad det känns skönt att vara här! Frohman gav mig besked i dag. Han var nöjd med utkastet. Och då for jag med första tåg.

— Är författarinnan nöjd också?

— Ja. Hon låter förnuftig.

— Å, Jarvis, en så välkommen julpresent du är. Gå och tag av dig dina våta kläder, hälsa på Ardelia och kom snart ner igen. Jag behöver minst en vecka för att hinna säga allt vad jag har att tala om.

Han smålog mot henne och lydde.

— Han är ståtlig, sade professorn. Jag har aldrig insett förut att han verkligen ser bra ut.

— Han är inspirerande, svarade Bambi.

Hennes far såg tankfullt på henne.

— Du har en talang att finna de rätta uttrycken. Det är sant. Det ligger något inspirerande i hans ungdom och kraft.

— Och i det nya, veka draget hos honom, tillade Bambi för sig själv.

Ända in till dem hördes Ardelias glädjerop vid anblicken av den förlorade sonen. Det dröjde en lång stund innan han kunde övertyga henne om att den gödda kalven måste vänta. Hon kunde inte tänka sig annat än att han måste vara utsvulten efter alla dessa månaders vistelse i den rysliga storstaden.

Då han kom ner i biblioteket igen såg han sig omkring med en beundrande blick. Aldrig förr hade han lagt märke till den harmoniska interiören och prägeln över det hela. Professorns vackra profil, som framstod i relief mot lampskenet, passade så väl i stycke med ramen. Och den lilla gestalten, som stod på mattan framför brasan i en röd klänning, var den not som gav liv och färg åt tavlan. I tankarna såg han ett ögonblick för sig det smutsiga lilla sovrum varifrån han kom, och med en suck sjönk han ned i den stora länstolen.

Bambi såg på honom med ett roat leende.

— Det var en suck av belåtenhet, försäkrade han henne. För första gången i mitt liv känner jag vad hemtrevnad är.

Hon nickade förstående. Också hennes tanke gick

till de rangliga trapporna och den lilla mörka cellen och återvände jublande till nuet.

Professorn steg upp och kom fram till Jarvis och slog sig ned bredvid honom och han fick börja berätta om sina upplevelser. Bambi flög omkring som en bofink och Jarvis pinades av en längtan att gripa henne och hålla fast henne.

Klockan elva sade professorn godnatt. Ögonblickligen förde Bambi samtalet in på det arbete de hade framför sig och avvek inte från det. Jarvis berättade att han sålt sina "Sånger om gatan" till Strongs tidskrift och förklarade att hundra dollar av summan skulle användas till avbetalning på hans skuld till henne. Hon skrattade och gratulerade honom.

Till sist reste hon sig upp.

— Dina rum stå alltid färdiga så jag behöver inte gå upp och se efter om något fattas. Glad jul, Jarvis Jocelyn!

Han lade båda händerna på hennes axlar och såg henne djupt in i ögonen. Han tyckte att hon skälvde till vid hans beröring, men hennes blick var lika öppen och oberörd som en gosses.

— Glad jul, liten, svarade han med en suck.

Hon skrattade och klappade honom helt oförberett på kinden och så sprang hon upp för trappan till sitt rum.

XXII.

ulaftonen blev en högtidlig dag i det lilla hemmet. Det var den första Bambi och Jarvis firade tillsammans som gifta, och hela familjen, Ardelia inbegripen, greps av julstämning. På Bambis förslag hade de gömt sina presenter överallt i huset och letandet och upptäckterna voro åtföljda av mycket skratt och jubel. Professorn glömde oupphörligt vilka som voro hans gåvor och plockade åt sig de andras och då måste den rätte ägaren rädda dem åt sig på nytt. Då han i sin tankspriddhet lade sig till med ett par silkesstrumpor, som Bambi fått, steg munterheten till sin spets.

Jarvis' present till Bambi bestod av en matt guldkedja med hängen av barockpärlor, ett förtjusande smycke.

— Å, Jarvis, så hänförande vackert det är! Det är som en lycklig kvinnas glädjetårar.

Han rodnade och såg nöjd ut.

— Jag tyckte det var likt dig.

— Tusen tack. Knäpp på mig det.

Han fumlade tafatt, men till slut gick det. Hon vände sig om för att bli beundrad. Han nickade.

— Det passar där det sitter, sade han.

Ardelias middag var en triumf för hennes kokkonst och ett sannskyldigt julpoem. Då professorn komplimenterade henne svarade hon:

— Ja, den här da'n har nog varit bra, men jag hoppas att vi måtte få några småttingar att pyssla med, innan nästa julafton kommer.

Bambi blev purpurröd, men tog modigt upp samtalet.

— Å, Ardelia, småttingar! Du menar väl en smätting åtminstone.

— Nej, jag menar vad jag säger. Flera ska' det vara.

— Julen är särskilt barnens tid, sade professorn, som inte varit riktigt med i samtalet, och på så sätt räddade han situationen.

Jarvis var alltså åter i familjekretsen och nu var han en del av den på ett sätt som aldrig förr. Dagen efter helgen kom han till Bambi med hennes roman.

— Du sade ju att du hade läst boken, inte sant?

— Jo.

— Vad är din tanke om den? frågade han ivrigt.

— Jag dyrkar den.

Han slog sig ned bredvid henne och sade allvarligt:

— Det är underligt, men man får allt högre tanke om den. Då jag först läste den tyckte jag att det var en bra hopkommen bagatell. Men sedan jag börjat arbeta på den har jag insett att den är märklig som ett mänskligt dokument. Man är hela tiden under intrycket av författarinnans charm.

— Tycker du?

— Ja, gör inte du det?

— Jag vet inte. Jag tyckte om hjältinnan. Hon föreföll mig verklighetstrogen.

— Jag har aldrig känt några andra unga flickor

än dig, och jag känner inte dig mycket heller, men du och den andra Francesca äro slående lika ibland. Det är väl inte personligt för dig kanske, utan snarare något gemensamt för er kvinnor. Jag kan inte skilja på det.

— Om vi ska dramatisera berättelsen är jag glad att vi båda tycka om den.

— Jag känner mig ofantligt intresserad av den hemlighetsfulla dam som skrivit den. På mig gör boken inte det intrycket att hon är olycklig, som mr Frohman lät mig förstå. Jag skulle vilja lära känna henne.

— Skall du inte träffa henne, då du får pjäsen färdig?

— Hon säger att hon vill förbli okänd.

— Men hon måste komma till repetitionerna?

— Det måste jag fråga henne om. Kanske hon gör det.

— Skriver du till henne?

— Ja visst. Jag måste ju låta henne veta hur arbetet framskrider.

— Jag trodde att du hade sagt henne att hon inte fick blanda sig i saken.

— Det gjorde jag också. Men hon var så tillmötesgående att jag beslöt sätta mig i förbindelse med henne.

Bambi reste sig upp.

— Jag betvivlar inte att hon är bedårande, sade hon kallt.

— Du har väl ingenting emot att jag intresserar mig för henne?

— Nej då, kära Jarvis, för mig får du intressera

dig för alla kvinnor i världen. Jag skall inte opponera mig.

— Och du vill ha samma frihet?

— Naturligtvis. Men låt oss börja arbeta nu. Jag var förvånad över vad du sade om den unge musikern i boken. Jag tyckte han var livslevande.

— Det var sällsamt. Författarinnan sade att han var tecknad efter verkligheten — porträtt av en intim vän.

— Vad är det hos honom som du inte tycker om?

— Å, jag tycker om honom på sätt och vis. Men sådana där reformatorer, idealister, som tro att de med sina drömmar kunna förvandla världen till ett Arkadien!

Han spratt till vid Bambis klingande skratt.

— Vad har du så roligt åt? frågade han kort.

— Jag tycker ganska bra om den idealistiska typen.

Han såg forskande på henne.

— Himmelska makter, du anser väl inte att jag är lik honom, säg?

— Litet grand, medgav hon.

— Om jag trodde att jag var en sådan idiot, skulle jag lära mig bokhålleri och bli kontorist, lydde svaret.

— Det är kanske inte särskilt dig det är likt — det är kanske den manliga typen i allmänhet.

— Där ser du hur skickligt boken är skriven — vi anklaga varandra ömsesidigt.

— Det är en studie av typer, det är alltihop, sade Bambi, och därmed var diskussionen slut.

Och så började samarbetet. Den skygghet, den

vädjan, det nya element av känslighet som Bambi lagt märke till hos Jarvis lämnade rum för det gamla kamratliga förhållandet mellan dem. De hade sina bestämda arbetstider. De försökte sig på olika arbetsmetoder för att se, varmed de bäst lyckades. Ibland utarbetade de vissa scener var för sig och jämförde dem och polerade dem tillsammans, ibland skrevo de i samråd. De arbetade fyra timmar på morgonen. Efter lunchen togo de sig en timmes vila. Sedan arbetade de åter två timmar och efter det gjorde de en lång promenad utåt landet, hela tiden samtalande om stycket.

Det var hänförande dagar för dem båda. Det gick så lätt och bra för dem att arbeta tillsammans. Jarvis' överlägsenhet hade efterträtts av en välförtjänt aktning för Bambis snabba uppfattning av en falsk not, en onaturlig fras eller en överdrift.

Det första avbrottet ägde rum i och med ett besök på ett par dagar av Richard Strong i slutet av veckan, och Jarvis gjorde inga invändningar då Bambi berättade att han skulle komma och förklarade att lördagen skulle bli en fridag. Han gick till och med in på att gå och ta emot deras gäst vid stationen. De båda herrarna kommo tillbaka inbegripna i ett vänskapligt samtal.

— Jag är s å glad att ni kunde komma, Richard, sade Bambi på sitt livliga sätt, då hon gick emot honom.

Jarvis spratt till då han hörde henne kalla Strong vid hans förnamn, och då Strong svarade steg en vredens rodnad upp på hans kinder.

— Gott nytt år, Francesca.

Richard och Francesca — jaså, de hade redan blivit så förtroliga, tänkte Jarvis sårad.

Därefter gav han oavbrutet akt på Strong hela tiden och innan dagens slut var han övertygad om att Strong och Bambi voro djupt förälskade i varandra. Det sätt varpå Strongs blickar följde Bambis minsta rörelse, det sätt varpå han gissade sig till hennes önskningar, förstod henne innan hon talat — allt var ett fördömt bevis på sakens läge. Att Bambi bara visade sig tacksam lika varmt och livligt som hon lade alla sina känslor i dagen, undgick helt och hållet Jarvis. Hon älskade Strong, det var hela saken, och det var bara han, Jarvis som stod emellan henne och hennes lycka.

De båda dagarna släpade sig bedrövligt fram för honom. Han led djupa kval och han trodde att dagarna aldrig skulle ta slut och Strong resa, så att han äntligen skulle få se situationen i ögonen ensam och fatta sitt beslut. Bambi märkte hur stel och ansträngt artig han var mot deras gäst, men hon trodde att det hade sin rot i hans inkonsekventa svartsjuka på allt som han inte själv tyckte om.

På måndagen, då Strong rest, började hon märka att han var förändrad. Han var tyst och dyster. Arbetet gick illa. Han var av olika mening med henne i varje punkt och då hon föreslog att de skulle sluta en timme tidigare än vanligt, gick han ut utan att be henne komma med. Hon började undra om hans motvilja mot Strong var så djupt rotad att hon borde fästa avseende därvid.

Jarvis vandrade utåt landet med nerverna i uppror. En sömnlös natt och dagens fruktlösa, irrite-

rande arbete hade gjort alldeles slut på honom. Om och om igen tänkte han sig in i saken. Bambi och Strong älskade varandra — han stod i vägen. Varför skulle han inte genast försvinna? Hon gifte sig med mig av en nyck, hon kommer att skiljas från mig på samma sätt, sade han sig. Varför gjorde hon det om hon inte var fäst vid mig? Men hon sade mig att hon inte hyste några ömmare känslor för mig, svarade han sig själv. Det var av ärelystnad hon gjorde det. Hon trodde att jag skulle vinna rykte och berömmelse. Jag har svikit hennes förhoppningar och nu har hon nog av mig. Han tänkte tillbaka på varje detalj vid deras återförening — hur hennes välkomsthälsning kommit hans hjärta att klappa. Det var inte för att det beredde henne någon särskild glädje, det var bara hennes vanliga sätt, försäkrade han sig själv.

I flera timmar strövade han omkring i skogen, förföljd av sina bittra tankar. Då han slutligen kom tillbaka och steg in i trädgården hade han skrinlagt en nyvaknad känsla, som varit hans hjärta dyrbar och som han fört med sig hem. Den skulle aldrig få mogna och slå ut i blom.

Hans beslut var fattat. Endast i ett avseende kompromissade han med sig själv. Han skulle stanna tills pjäsen var uppförd, så att, om han, som han föresatte sig, skulle göra lycka med den, Bambi åtminstone skulle ha den tillfredsställelsen av sitt äktenskapliga experiment. Sedan skulle hon få skiljas från honom och han skulle försvinna ur hennes liv.

Hon var i biblioteket, då han kom in. Då hon fick se honom utropade hon:

— Jarvis, min vän, vad du ser trött ut!

Han ville lämna rummet, men hon höll kvar honom.

— Jarvis, är det något som är på tok?

— Nej, vad skulle det vara?

— Jag vet inte, men om det är något du vill tala ut med mig om, så gör det nu. Vi ska inte låta några missförstånd stå emellan oss.

— Det är ingenting, sade han och gick.

På kvällen satt han länge uppe och skrev. Två dagar därefter nådde hans skrivelse Bambi:

”Min goda, okända vän!

För några dagar sedan gav jag er min nya adress, så att ni inte skulle behöva skicka era brev på en omväg till mig, men sedan dess har jag inte hört av er. I kväll känner jag av någon orsak ett behov att skriva till er, alldeles som jag skulle tala med er, om ni vore hos mig.

Jag säger ’av någon orsak’, och ändå känner jag orsaken. Det är därför att ni är så mänsklig. Ni förstår vad som gör människorna glada eller sorgsna. Jag börjar tro att det bara är genom den erfarenhet lidandet skänker, som vi människor kunna förstå varandra. Ni har säkert genomgått något sorgligt i livet, innan ni förvärvat makten att förstå människorna.

I dag har jag kämpat ut en hård och bitter strid med mig själv och jag lider av den ensamhetskänsla som följer med de kriser, i vilka var och en måste stå eller stupa ensam.

Arbetet går raskt framåt. Som jag redan sagt er

hjälper mrs Jocelyn mig med det. Jag är fast besluten att pjäsen skall göra lycka. Den måste göra det både för er och min skull.

Misstycker ni detta brev som handlar bara om mig själv? Missbrukar jag er godhet? Om så är, så säg mig det och då skall jag inte upprepa det.

Er tillgivne

Jarvis Jocelyn."

Bambi läste detta brev många gånger om, sedan hon stängt in sig i sitt sovrum. Vad betydde allt detta? Vad var det för en hård och bitter strid som drev Jarvis till en annan kvinna för att få tröst? Hur långt vågade hon gå, hur långt kunde hon driva spelet utan att sjunka i sina egna ögon? Hade hennes oskyldiga plan att en dag väcka hans häpna beundran lett dem båda in i en labyrint av missförstånd?

Hon besvarade Jarvis' brev och skickade det till teatern för vidare befordran:

"Käre mr Jocelyn!

Ert brev rörde mig djupt genom sin vädjan till min sympati och förståelse. Jag är bedrövad över att sorgen hittat till er. Jag tänker mig er alltid ung, stark och lycklig med en ung hustru och hela livet framför er. Jag vill inte att ni skall fördärva bilden.

Det bereder mig en stor glädje att ni och er hustru finna nöje i arbetet på 'Francesca'. Jag var själv så lycklig under det jag skapade henne, att jag gläds åt att vi nu dela nöjet mellan oss tre.

Är det er egen ärelystnad som dikterar ert 'måste' med hänsyn till pjäsens framgång? Ibland då vi

önska något mycket livligt utgör själva vår beslutsamhet att vinna målet ett hinder, inte sant? Kanske att det är för någon annans skull ni är så ivrig att lyckas? Jag känner på mig att ni kommer att ha framgång med denna pjäs och det gör mig glad. Var vid gott mod, kamrat! Också minnet av en hård strid bleknar. Jag vill inte tänka mig er besegrad av något i livet eller i döden. Jag undrar varav det kommer sig att jag har en så stark tillit till er.

Vänskapsfullt

Den okända."

Samma dag Jarvis fick detta brev märkte Bambi en förändring hos honom. Han kastade sig med ny iver in i arbetet. För första gången på många dagar togo de sig en promenad tillsammans och han var sig mer lik än han varit någon gång efter Strongs besök. Var det tack vare det där brevet? Han började ta starkt intryck av vad "den okända" skrev till honom. Det var alltför galet på det hela taget.

— Vad tror du författarinnan till "Francesca" är för slags kvinna egentligen? frågade hon honom oförberett.

Hon tyckte att han spratt till.

— Jag vet knappast vad jag tror, svarade han undvikande. Jag tänker mig henne lång, smärt och bräcklig, blek, med ett sorgset ansikte, kloka, goda ögon och en känslig mun.

— Jag ser henne för mig som liten, tjock och rultig.

— Å! inte rultig, invände han.

Hon skrattade.

— Har du hört av henne nyligen?

— Ja. Jag hade brev i dag.

— Har du frågat henne om hon kommer till repetitionerna?

— Inte ännu.

— Är du inte alls nyfiken på henne?

— Jo, det är jag, men jag respekterar hennes önskan.

— Det gör inte jag. Om jag kunde få ur Richard Strong vem hon är skulle jag genast söka upp henne.

— Har du försökt? kom det ivrigt.

— Han ville inte säga det.

— Han har inte rättighet att göra det.

— Det är mycket slugt av henne att insvepa sig i en sådan här hemlighetsfullhet. Hon är bestämt en tjock gammal rulta och inte alls den Beatrice du föreställer dig.

Han svarade ej, men hon såg på hans min hur missnöjd han var.

Och nu fick Bambi en okynnig ingivelse. Hon skulle laga att Jarvis blev så förtvivlat och hopplöst förälskad i detta drömda kvinnoideal, att hon skulle få hämnd för det sätt varpå han höll henne på avstånd allt sedan Strongs besök. Det föll henne aldrig en sekund in att det var det sår hon tillfogat honom som drev honom att söka tröst hos den andra. Men utan att ge henne tillfälle varken till att ta emot den eller till att stöta den ifrån sig hade han själv tagit tillbaka den känsla, varmed han kommit emot henne vid sin hemkomst. Nu kunde hon hämnas och straffa honom och det skulle hon göra också.

XXIII.

Från den dag hon fattat detta beslut präglades deras samvaro under arbetstimmarna av en fullständig opersonlighet. Ibland togo de sin promenad tillsammans, ibland gick Bambi ensam eller hälsade på sina vänner. Jarvis kände att hon drog sig mer och mer ifrån honom. Han antog att det härrörde sig av att hon alltmera fäste sig vid Strong och följaktligen alltmera avskydde att vara tillsammans med sin man.

En morgon förkunnade hon att hon skulle resa till Newyork och komma igen på kvällen.

— Men vi skulle ju arbeta på huvudscenen i akten i dag, invände Jarvis.

— Gör det du. Du kan göra det lika bra utan mig, sade hon i lätt ton.

— Du är lika trött på pjäsen som på mig, sade Jarvis allvarligt.

— Dumheter. Jag är mycket intresserad av pjäsen och jag är inte trött på dig.

— Skall du träffa Strong?

— Ja. Jag skall vara tillsammans med honom halva dagen. Har du någon hälsning till honom?

— Ingen som du kan framföra, svarade han häftigt.

— Richard är ingen favorit hos dig? retades hon.

— Nej, det är han inte.

— Beklagar. Jag är mycket förtjust i honom.

— Det behöver du inte säga.

— Jag har aldrig försökt dölja det.

— Nej, man kan lugnt säga att ni öppet visa era känslor.

— Ja, varför skulle vi inte göra det, Jarvis? sade Bambi otåligt.

— Nej, det må du fråga.

— Du kan väl inte begära att få bestämma och välja vilka vänner jag skall ha.

— Jag begär ingenting.

— Då skulle jag vara dig tacksam om du ville lägga din ovilja mot en vän till mig mindre tydligt i dagen.

— Om du låter mig veta när han väntas, skall jag alltid hålla mig undan.

Det var första gången de varit nära att komma i gräl med varandra och Bambi satte sig på tåget med en besk smak i munnen. Hon skulle sammanträffa med Strong för att överlägga om vidare planer angående romanen, som gått utmärkt till julen. Han hade några nya förslag att göra henne och varigenom man också kunde göra reklam för teaterstycket.

Då hon kom fram telegraferade hon till Jarvis: "Ledsen att jag var ovänlig angående Strong." Hon måste höja sig i sin egen aktning. Sedan åkte hon till Strongs byrå. Han tog emot henne på sitt vanliga hjärtliga sätt. Det var bara hans ögon som skvallrade om den glädje hennes åsyn skänkte honom.

— Det gör gott att se er igen, sade han.

— Ni kommer inte att tycka om mig. Jag är av-

skyvärd i dag. Jag var stygg mot Jarvis och ovänlig mot Ardelia, innan jag for.

— Jag kan inte tänka mig er varken stygg eller ovänlig.

— Jag? Å, jag kan både bitas och klösas.

— Ni är typiskt mänsklig, skrattade han.

— Om ni är snäll mot mig kanske det kan muntra upp mig.

— Jag skall försöka. Er bok går så bra att bara det bör muntra upp er. Upplagan smälter som smör.

— Det skäms jag inte alls för.

— Varför skulle ni skämmas?

— Är man inte en paria i litteraturen, om man är så där lättsmält?

Han skrattade.

— Hur går det med dramatiseringen?

— Bra, tror jag. Vi ha kommit till klämmen i andra akten. Jarvis håller på med den scenen i dag.

— Fortfarande utan att misstänka er?

— Inte ett spår. Men jag tror att han håller på att förälska sig i författarinnan till "Francesca".

— På vad sätt?

— Genom deras brevväxling.

— Ni har sannerligen en talang att spela komedi, sade han skrattande och tillade allvarligt: Jag trodde att Jocelyn alltid varit förälskad i författarinnan till "Francesca".

— Ne-ej.

— Jag har alltid vetat att författarinnan till "Francesca" var förälskad i Jarvis.

— Det måtte ni ha drömt, Richard. Stackars min Jarvis. Ibland tycker jag att jag borde bekänna kort.

Jag har kanske inte rättighet att driva det här spelet med honom.

— Känner han inte igen er stil i era brev? Jag skulle alltid veta om ett brev var från er eller inte, i vilken form det än kom.

— Å, jag skriver inte som vanligt. Jag skriver som en författarinna. Jag lagade att jag fick veta hur han trodde att hon såg ut och nu skriver jag sådana brev som man väntar sig av en lång och blek kvinna med känslig mun och en anstrykning av vemod.

— Ni lilla satunge, skrattade han.

— Jag förkovrar min stil, förstår ni. Det bör glädja er. Låt höra era planer nu.

De började diskutera annonser och skyltning m. m. sådant och det upptog tiden till sent på eftermiddagen. Då de slutat reste Bambi sig upp med en suck.

— Pu! Det var en lång sittning. Det är ansträngande att tänka.

— Jag borde inte ha uppehållit er så länge. Jag glömde att ni inte var tränad, sade han i avbedjande ton.

— Å, jag står nog ut, var lugn. Minns ni första gången jag var här?

— Mycket väl.

— Så rädd jag var.

— Var ni?

— Och ni var så snäll och faderlig.

— Faderlig? upprepade han.

— Vad det har hänt mig mycket sedan dess, sade hon eftertänksamt.

— Och mig, instämde Richard halvhögt.

— Håhåjaja, hela livet är en såpbubbla.

— Ni kommer att känna er bättre, sedan ni fått en kopp te. Kom, sade han och låste sin skrivpulpet.

Det var en kall, klar dag, som kom blodet att rinna hastigare genom ådrorna. Bambi drog in luften i djupa andedrag och försökte hålla jämna steg med honom.

— Jag kan inte gå i takt med er. Jag är för liten och min kjol är för snäv.

— Jag skall rätta mig efter er, min nådiga.

— Bevare oss väl, försök inte. Jarvis säger att jag hoppar som en gräshoppa.

— Det bestrider jag. Er lediga, lätta gång är ytterligare en charm. Ni kommer mig alltid att tänka på en blomma, som förs på vindens lätta vingar.

Hon såg upp till honom med ett strålande leende.

— Ni säger de mest förtjusande saker, Richard.

— Och ni inspirerar dem, Francesca.

— Jag är en liten fåfäng påfågel och Jarvis lägger aldrig märke till hur jag ser ut.

— Det är alldeles galet att para ihop en påfågel med en uggla.

Avenyen låg badande i rött och guld från solnedgången. En oavbruten ström av biler, taxameterdroskor och hansom cabs defilerade. Butikfönstren skyltade med de mest frestande saker. På trottoaren trängdes eleganta herrar, fina damer i magnifika pälsverk, smärta, rosenkindade unga flickor. Alla skyndade hem eller till något tea-room för att intaga sitt te.

— O, ni älskade köttgrytor, vad jag dyrkar er.

— Herrarna eller damerna?

— Fy, Richard, jag menar all den lyx och njutning Newyork representerar.

— Ni lilla utsvultna tiggarunge, så glupsk ni är på sensationer.

— De äro hårdsmälta nog ibland.

De gingo in på ett fashionabelt hotell och drucko te och hennes anmärkningar om människorna omkring dem, de öknamn hon gav dem kom honom nästan att kikna av skratt.

— Skulle ni tröttna på det om ni alltid vore här?

— Antagligen. De äro sig lika allesammans, herrar, damer och kypare, vart man än går. Man kan inte skilja på platserna. Man vet bara att man är i Newyork — det är allt.

— Med vilket tåg reser ni i kväll, eller stannar ni över natten?

— Jag far med 11,50-tåget, om ni orkar med mig ända till dess.

Han smålog åt hennes tillgjordhet.

— Om vi skulle gå och se på en ny samling folk och äta middag hos Lafayette?

— Med förtjusning. Jag har aldrig varit där.

— Jag tror att ni kommer att tycka om det. Det är livligt där.

— Var ligger det?

— Vid Universitetsplatsen. Vad ska vi göra till dess?

— Kunna vi inte promenera dit?

— Å, det är långt.

— Men jag tycker om långa promenader. Fast det är kanske för långt för er?

— Hör man bara på, så näbbigt!

Det var en promenad som Strong aldrig glömde. Att ha Bambi alldeles för sig själv, att veta att han hade många lyckliga timmar på sig, att få gå bredvid henne och höra henne prata och skratta, att då och då känna hennes hand, som förtroendefullt lades på hans arm — det var berusande.

Med en kraftansträngning av sin vilja höll han sig själv i schack. En enda blick, en enda oförsiktig rörelse kunde fördärva alltsammans. Han visste med största säkerhet att hon inte älskade honom. Han sade sig till och med att hon älskade Jarvis. Han visste att hon var tacksam för hans vänskap och att hon skulle rygga tillbaka för hans kärlek, men hans känsla var svår att undertrycka och han kände sig ursinnig på Jarvis, som visade henne likgiltighet. Plötsligt lade hon märke till hans mörka blick.

— Richard!

Han vände sig mot henne.

— Ni är trött på mig. Jag skall inte prata mer.

Han drog hennes hand under sin arm och höll kvar den där.

— Säg inte sådana saker. Det är inte snällt.

— Jag tar tillbaka.

Lafayette väckte hennes förtjusning. De fingo ett bord på ett galleri som gick runt stora matsalen, och Richard visade henne på ryktbara personer, hälsade på bekanta och berättade en massa intressanta saker om olika människor. Det var en lukullisk middag som serverades dem. Musiken och vinet och stämningen omkring dem stego Bambi åt huvudet. Hon skrattade och var sprudlande av liv. Hon gav svar på tal på allt vad han sade. Det var en helt

annan varelse än den gossflicka som med fasta steg vandrat bredvid honom genom stadens gator.

— Vad tänker ni om mig? frågade hon utmanande och kastade upp huvudet.

— En glädjens dotter!

— Jag har tillbragt ett par mycket angenäma veckor med er, Richard.

— Har tiden förefallit så lång?

— Sedan jag lämnade Sunnyside i morse? Ja.

— Hur många olika varelser har ni varit sedan dess?

— Å, inte på långt när alla jag kan vara.

— Ni är en riktig Proteus.

— Av första rang, svarade hon och nickade.

De skålade för "Francescas" framgång på scenen. Och till sist då han satt henne på tåget och stod bredvid henne i kupén några minuter innan hon skulle resa, lade hon sin hand i hans.

— Jag har haft en förtjusande dag, sade hon. Ni är den bästa vän och kamrat man kan ha.

— Det har varit en lycklig dag.

— Kom snart ner till oss.

Tåget satte sig i gång och han skyndade att stiga ned. Hon vinkade till honom från fönstret. Och så gick hon genast till sängs, mycket trött, och utan att drömma om hur tomt det kändes för "kamraten", som hon lämnat kvar i staden.

XXIV.

Hur lyckades du med din scen i går? frågade hon Jarvis då hon kom in i arbetsrummet dagen därpå.

— Inte alls. Jag arbetade hela dagen och rev sönder det på kvällen.

— Å, varför gjorde du det?

— Det var hopplöst. Om du ville visa mig hur oumbärlig du är för detta arbete, så lyckades du.

— Något sådant har aldrig fallit mig in.

— Ska vi börja nu?

— Ja visst. Jag är ivrig att börja.

Hon kastade sig in i arbetet med liv och lust och övervann alla svårigheter. Den omväxling och det nöje gårdagen berett henne satte sin prägel på vad hon åstadkom. Lunchen kom som en överraskning, morgonen hade gått så fort. Jarvis suckade då han samlade ihop pappersarken.

— Du arbetar som en elektrisk kraftmaskin, anmärkte han.

— Jag arbetar alltid bättre efter en liten ledighet, varunder jag haft roligt. Varför far du inte bort på en dag och andas ut?

— Vart skulle jag fara?

— Du kunde ju fara och leta reda på den okända författarinnan, som du är så intresserad av, sade hon odygdigt.

Härpå svarade han ej.

På middagen fick Bambi Jarvis' sista brev. Posten lämnades alltid till henne så att hon kunde plocka ut de brev hon inte ville visa. Jarvis skrev:

"Min kära väninna!

Era brev börja bli mig oumbärliga. Jag längtar efter dem med samma iver som en pojke. Mina tankar upptagas mer och mer av den 'Francesca' ni skapat och som jag är viss återger er egen natur. Har jag inte rätt?

Jag är djupt olycklig dessa dagar — så ensam som jag aldrig varit. Känslolivet har varit en sluten bok för mig. Jag har föraktat att läsa i den. Då därför mitt hjärta börjar göra sig kännbart är det väl inte mer än naturligt att det gör det på ett så mycket smärtsammare sätt.

Jag har nyligen kommit hem efter att ha levat i landsflykt på ett rysligt ställe. För första gången kom jag törstande efter kärlek. Men jag fann ingen motsvarande törst i det hjärta jag vände mig till. Jag fick draga mig tillbaka med min grämelse, ty jag insåg nu att det var mitt eget fel. Om jag tidigare gjort ett försök att vinna kärlek, skulle jag inte nu vara tvungen att avstå platsen till en annan man.

Varför dessa utgjutelser om mina egna lidanden? För att jag trängtar efter er sympati, efter litet tröst.

Er J."

Bambi lade kinden mot brevet och grät.

— Min stackars käre Jarvis, vad jag måtte ha vållat dig smärta!

Hon läste om brevet och med ens begrep hon.

— Ack, han menar Richard, förstås. Han tror att jag är kär i Richard. Min egen kära dumbom! Han ser så litet och det han ser, ser han galet.

Hon gick för att leta reda på honom och berätta honom hela den dumma historien, för att undanröja de inbillade hinder, som stodo i vägen för deras lycka. Men hon fann honom inte och så dog impulsen bort och hon beslöt att spela farsen ända till dess slut, och nu, då hon visste vari missförståndet låg, kunde hon begagna sig av sin kunskap, när det till sist kom till en uppgörelse.

Hon skrev genast till honom:

”Min käre Jarvis!

Äntligen känner jag att vi kunna tala öppet ut med varandra. Jag har misstänkt att ni inte var lycklig i ert känsloliv. Men jag ville inte tränga in i er hemlighet. Nu kunna vi glädjas åt det band som förenar oss, ty också jag går med längtande hjärta genom livet.

Jag har inte talat med er om mitt hem eller om min man, men nu då ni blivit en del av mitt tankeliv, känner jag det inte som ett förräderi att säga er sanningen.

Min man har aldrig känt behov av någon ömhet. Han går så helt upp i sig själv och i sitt arbete att jag alltid varit utestängd från hans hjärta. Först gjorde det mig ingenting, för också jag var ärelysten. Men det är så mycket som hänt under detta år och det har utvecklat mig. Det har väckt mitt känsloliv.

Jag har liksom ni burit på en obesvarad kärlek, som jag varit tvungen att undertrycka, men som

frätt på mitt hjärta. En gång för inte länge sedan trodde jag att förhållandena voro på väg att förändras. Jag trodde att han började längta efter mig. Men nu har jag kommit underfund med att det är till en annan kvinna han vänder sig för att få sympati och förståelse.

Således ser ni, min vän, att vi ha samma hjärtehistoria. Undra på att vi hittat vägen till varandra utan att hindras av tid eller rum! Undra på att vi mötts i sann frändskap! Jag lägger min hand på ditt huvud, Jarvis.

Din väninna"

Hans svar kom omgående:

"Ack, min älskade, min älskade, vi ha funnit varandra till sist. Det var menat från tidernas begynnelse. Låt mig komma till dig. Jag kan inte uthärda att leva en timme längre utan att få känna din hand i min. Att tänka sig att jag inte känner ditt namn eller vet färgen på dina goda ögon. Säg att jag får komma.

Din hängivne

Jarvis."

"Jarvis, min käre gosse!

Inte får du komma. Det utgör en del av den dröm, som jag närt allt sedan du blev mitt hjärtas älskling, att vi inte ska träffas förrän kvällen efter premiären på vår pjäs. Jag vet att du kommer att tycka att det är sentimentalt av mig. Kanske att du till och med finner det teatraliskt. Men låt mig få min vilja fram för sista gången. Sedan skall jag rätta mig i

allt efter dig, min älskade. Skriv och säg att du vill ha tålamod med min barnslighet.

Jag är rädd för den stund då vi ska träffas. Tänk om jag inte motsvarar det ideal du ställt upp för dig. Jag har kommit till insikt om att det är hela livets lycka, som kommer att ligga i vågskålen den kvällen — den kväll vi båda närma oss allt mera, du och jag.

Din väninna."

Hans svar kom som ilbrev.

"Det skall bli som du önskar, min älskling. Men om något skulle inträffa som kunde fördröja premiären, tror jag att jag skulle be dig upphäva din dom. Jag lever bara för att få blicka in i dina ögon.

Hur kan du säga att du skulle kunna bli en besvikelse för mig? Om du vore gammal, puckelryggig och ful skulle det ingenting betyda. Du är min. Vi måste göra oss fria och börja ett nytt liv. Jag dyrkar dig.

Jarvis."

— Det skulle jag inte ha tilltrott Jarvis, sade Bambi, då hon läst det. Han låter riktigt trovärdig i sina bedyranden. Han kan ju älska!

"Min egen älskade!

Jag är lika otålig som du att vi ska få träffas. Jag samtycker med glädje till att det får äga rum genast, om något inträffar som gör att premiären blir uppskjuten.

Vad du säger om att det gör dig detsamma hur jag ser ut gör mig lycklig. Jag skall inte göra dig allt-

för besviken, min älskade. Jag är ung och ser riktigt bra ut. Visste du att jag var ung?

Du talar så lugnt om att vi ska göra oss fria och börja ett nytt liv. Skall jag överge min man och du din hustru? Min nya lyckokänsla gör mig ömhjärtad. Måste vi vara obarmhärtiga?

Din egen."

"Dyra, ömma hjärta!

Jag vill inte förefalla obarmhärtig i dina ögon, ännu mindre vara det. Men har inte vårt lidande gjort oss förtjänta av litet lycka? Jag vet att min hustru bara tänker på en annan man, du säger att din man vänt sitt sinne till en annan kvinna. Vi äro inte annat än hinder i deras väg till lyckan. Nog måtte det väl vara riktigast att vi alla återfå vår frihet och bli förenade med den, som är skapad för var och en av oss.

Jag finner det för varje dag svårare att bära på denna hemlighet, då vetskapen om den skulle göra min hustru mindre olycklig. Ska vi inte avlägga en öppen bekännelse och i godo komma överens om en skilsmässa å ömse sidor? Jag är skyldig den unga kvinna, som bär mitt namn, mer än jag någonsin kan gälda. Jag skulle inte vilja göra något som kunde såra henne i hennes stolthet. Säg mig din tanke om saken, älskade.

Din Jarvis."

"Älskade Jarvis!

Om igen måste jag motsätta mig din önskan. Låt oss bevara vår hemlighet tills vi träffats. Tänk om

något skulle hända dessförinnan? Om vi till exempel inte skulle vilja taga detta steg, då tiden därtill kommer? Jag vill inte såra din hustru. Jag älskar och vördar dig för den tacksamhetskänsla som binder dig vid henne. Hon kan inte annat än älska dig, min Jarvis.

Då den dag kommer när jag skall ge dig bevis på min kärlek, måtte du då också säga om mig att du är mig mera skyldig än du någonsin kan gälda.

Jag lever bara i tanken på den dag då 'Francesca' blir uppförd.

Din älskade."

XXV.

Bambi kände att Jarvis kastade sig in i arbetet med förnyad kraft. Han strävade för ett mål — för att få sammanträffa med sin älskade. Själv kände hon också det spända i situationen och skruvade upp sig till nya ansträngningar. I mitten av februari hade de äntligen stycket färdigt.

— Ja, jag tror att det är det bästa vi kunna åstadkomma, sade Jarvis.

— Ja, vårt allra bästa. För min del känner jag mig riktigt egenkärt belåten. Jag anser att vi gjort vår sak utmärkt.

— Måtte nu bara författarinnan bli nöjd också, sade han allvarligt.

— Jag fäster mycket mer avseende vid om mr Frohman blir nöjd eller inte. Blir bara han det bryr jag mig inte ett dugg om författarinnan.

— Men jag kan inte säga hur angelägen jag är om hennes bifall.

— Du hyser ett varmt intresse för den kvinnan, Jarvis. Vad är det egentligen som fängslat dig hos henne?

— Det är svårt att säga. Alltefter som jag mer och mer fördjupat mig i hennes bok, så att den liksom blivit min egen, har jag också mer och mer i tankarna sysslat med författarinnan själv.

— Du sade först att hjältinnan var lik mig.

— Gjorde jag? sade han förvånad.

— Du har tydligen ändrat mening?

— Nee-j. Det är samma strålglans om dig.

— Men jag har inte hennes andra egenskaper.

— Hon förefaller vekare, mera mjukt kvinnlig än du. Du har mycket större handlingskraft...

— Du tycker inte att jag är kvinnlig?

— Det har jag inte sagt, svarade han undvikande.

— Varför tror du så bestämt att författarinnan återger sig själv i hjältinnan?

— Det är kanske bara inbillning. Men boken verkar så levande att jag har en känsla av att så är.

— Det blir kanske en förskräcklig missräkning för dig, käre Jarvis, då du får se henne.

— Det tror jag inte.

— Sådana där skribenter! Sanna mina ord, det är säkert en medelålders blåstrumpa.

Han reste sig upp med förgrymmad uppsyn och lade undan de sista manuskriptsidorna. Hon såg på honom och smålog.

— Reser du till Newyork i morgon?

— Ja, om jag kan få träffa mr Frohman. Jag skall telegrafera och fråga.

— Jag hoppas han uppför pjäsen strax.

— Han bad mig skynda på med arbetet, så att jag tror det är hans mening.

— Ja, då är det slut på vårt samarbete nu, sade Bambi i drömmande ton.

Han vände sig hastigt mot henne.

— Gör det dig något?

— Hur känner du det själv?

— Det har egentligen varit ditt verk, Bambi.

Nu var det hon som spratt till, men det låg tydligen ingen undermening i hans ord.

— Visst inte. Jag tycker det är underbart att vi arbeta så bra tillsammans, då...

— Då vad? frågade han.

— Då vi ha så olika uppfattning i mycket, och då — ja, av flera anledningar.

— Skulle det göra dig ledsen om det vore vårt sista gemensamma arbete?

— Hur kan du ens komma på en sådan idé, Jarvis? Jag gläder mig åt åratals gemensamma framgångar för mr och mrs Jocelyn.

Han rynkade oroligt pannan och öppnade läpparna, som om han velat säga något, men slöt dem igen och teg.

— Jag skall gå och telegrafera, sade han efter en liten stund.

Hon kastade en slängkyss efter honom.

Och efter ytterligare en stund gick också hon till telegrafen och avsände följande telegram :

”Mr Charles Frohman.

Tag emot Jarvis i morgon om möjligt. Stycket färdigt. Avgjort lyckat.

Francesca Jocelyn.”

Sekreteraren besvarade strax Jarvis’ telegram och stämde honom till teaterkansliet klockan elva följande förmiddag.

— Det förefaller otroligt att allt kan gå så lätt för mig denna gång, sade Jarvis, då han fick telegrammet.

— Det är för att jag är med om saken, skröt Bambi utan all blygsamhet. Jag är din goda fé.

— Ja, du måtte vara det.

— Du får ta nattåget, så har du det bekvämare. Tror du att du kommer att stanna mer än en dag?

— Det tror jag inte, men jag vet inte.

Ardelia kom in med ett nytt telegram.

— Här måtte vara något i görningen, brummade hon. Telegrafpojkarna springa här i ett.

— Är det till mig? frågade Bambi.

"Mrs Jarvis Jocelyn, Sunnyside.

Mr Frohman väntar er kl. tre i morgon."

Bambi stirrade häpen på dessa rader ett par sekunder och så brast hon i skratt.

— Har något hänt? frågade Jarvis.

— Ne-ej. Nej då.

Och på så sätt kom det sig att mr Jarvis Jocelyn reste till Newyork med det tåg som avgick vid midnatt, medan mrs Jarvis Jocelyn tog det tidigaste morgontåget.

— Men varför reste ni inte tillsammans, om ni båda skulle fara till den rysliga staden? frågade professorn.

— Det ingår i hemligheten, svarade hon.

— Kära barn, jag glömde att vi levde mitt uppe i en sammansvärjning. När blir hemligheten uppdagad?

— Jag får veta i dag när och hur.

Jarvis infann sig på teatern på slaget elva och kände sig med rätta stolt då han utan dröjsmål fördes in. Han hade lovat sig själv att han skulle komma därhän att utan så mycket som att skicka in sitt

visitkort få företräde på teaterkanslierna och han tycktes ha kommit därhän fortare än han själv vågat hoppas.

Mr Frohman skakade vänligt hand med honom.

— Hur står det till med min vän f. d. droskkusken?

— Tack bra. Och ni själv?

— Mår utmärkt. Har ni manuskriptet med er?

— Ja. Jag tror att ni skall bli nöjd.

— Tror ni? sade mr Frohman med en glimt i ögat.

— Ja. Min — mrs Jocelyn har hjälpt mig, och om vi lyckats, måste jag medge att det till stor del är tack vare henne.

— Är hon också författare?

— Nej, men hon har sinne för dramatik. Och hon har ett gott omdöme om karaktärsskildringar.

— Jaså. Det är tur för er. Önskar hon se sitt namn på affischen också?

— Hon har aldrig sagt något om den saken, men det är min önskan att hon skall framträda som medarbetare.

— Som ni vill. En begåvad hustru är alltid ett plus i livet. Nu ha vi två timmar på oss. Läs upp ert stycke för mig.

Jarvis tog fram manuskriptet och började. Han hade gått igenom scenerna så ofta med Bambi att han föll in i samma livliga och dramatiska ton som hon använde, då hon "gjorde" en scen. Ett par gånger småskrattade mr Frohman, då han kände igen hennes hand och tonfall i en dialog eller i ett par rader. Jarvis hade aldrig läst så bra. Han kände sig uppmuntrad av mr Frohmans hjärtliga skrattsalvor.

Då och då blev han avbruten och kritiserad och fick en vink om någon ändring. Då han slutat och lagt ifrån sig sista sidan nickade mr Frohman.

— Bra gjort för att vara ett par nybörjare, sade han.

— Tror ni att stycket kommer att gå?

— Ja, det tror jag. Med några smärre förändringar.

— Ämnar ni uppföra det snart?

— Ja, om jag kan komma överens med författarinnan skall jag låta repetitionerna börja med detsamma.

— Jag tror att författarinnan kommer att bli nöjd.

Mr Frohman såg ut som ett frågetecken.

— Vi ha korresponderat under tiden, förklarade Jarvis.

Mr Frohman brast i skratt.

— Ja, vi få snart veta om hon är belåten. Hon kommer till mig klockan tre.

— Kommer hon hit i dag? utropade Jarvis.

— Ja.

— Kan jag få tala med henne då? Det är så mycket...

— Beklagar, men jag lovade att ta emot henne ensam. En löjlig önskan att hemlighålla sitt namn!

— Förlåt! Jag förstår, svarade Jarvis strax. Hon skrev att hon skulle överlåta repetitionernas ledning åt er och mig.

— Gjorde hon? önskar er hustru vara med om dem?

— Det tror jag. Möter något hinder?

— Inte om hon är er medarbetare.

— Hon är mycket vaken och insiktsfull.

— Det betvivlar jag inte. Lämna ert manuskript här. Jag skall gå igenom det delvis med författarinnan och låta henne ta det med sig och granska det. Jag skall telegrafera till er vilken dag ni skall läsa upp stycket för rollernas innehavare.

— Tack.

— Om författarinnan är nöjd med ert arbete skall jag sätta upp ett kontrakt mellan oss. Önskar ni något förskott?

— Nej tack.

— Adjö då så länge. Ni har lyckats förvånansvärt bra, mr Jocelyn — ni eller er hustru.

— Tack. Adjö.

Klockan tre infann sig den andra medlemmen av familjen Jocelyn.

— Ni är bra snäll som tar emot mig. Jag skulle ha spruckit av nyfikenhet, innan Jarvis kom tillbaka, började hon i samma sekund hon kom in.

— Jag måste förstås rådgöra med författarinnan, innan jag kunde antaga stycket.

— Duger det? Tar ni det?

— Vad är er egen tanke om det? Är ni nöjd?

— Ja, jag tycker att det är den mest hänförande komedi.

Han skrattade.

— Hur mycket har Jarvis gjort på den?

— Å, mycket.

— Inte nog för att fördärva den, eller hur?

— Han har arbetat strängt, sade hon allvarligt.

— Han berättade att han stått i korrespondens med författarinnan och bad att få vara här, då hon kom.

— Gjorde han? Gud signe honom! Den där korrespondensen har varit så lustig. Han är alldeles betagen i författarinnan.

— Antingen är ni mycket listig eller också är han mycket dum. Vilketdera?

— Båda delarna.

— När skall ni yppa sanningen för honom?

— Efter premiären.

— På min ära, ni h a r sinne för det dramatiska. Lysande framgång, vilda applåder, den äkta mannen finner att hans hustru är medelpunkten och upphovet till det hela — så ungefär?

— Ja, men framställ det inte på det sättet. Då låter det så dumt och teatraliskt.

— Äkta mannen kommer att bli ursinnig över alltsammans.

— Det tror ni väl inte? Det skulle fördärva alltihop, sade hon ängsligt.

— Det är ni som är dramaturgen, jag är bara teaterdirektören, sade han skrattande.

Sedan diskuterade de rollbesättningen, kulisser och andra detaljer.

— Ni kommer väl med på repetitionerna, eller hur? frågade han.

— Ja visst.

— Jarvis förberedde mig på det.

— Gjorde han? Ja, han kommer inte att göra mycket nytta. Han kan inte spela komedi.

— Jag sade honom att ni skulle se igenom manuskriptet och att jag sedan skulle sammankalla skådespelarna.

— Anse att manuskriptet är genomgånget, goda mr Frohman, och sammankalla de uppträdande så fort som möjligt. Jag kan inte vänta längre.

— Hur ska vi sätta upp kontraktet? Vill ni ha ett i egenskap av författare och ett gemensamt för er och Jarvis?

— Nej, det är alldeles för invecklat. Sätt upp ett, som gäller för oss alla, så dela vi jämnt sedan.

— Alldeles i min smak. Då låter jag höra av mig i nästa vecka. Det är bäst ni ordna er så att ni kunna stanna i staden under repetitionerna.

— Ja, det ska vi göra.

— Jag tror att det blir en riktig succès. Det är levande livet som pulserar i er pjäs. Adjö så länge.

— Ni har varit så rar. Vi måste lyckas — om inte annat så för er skull. Adjö och tack.

XXVI.

Bambi skyndade sig för att hinna med 5,30-tåget och då det ångade in på stationen varseblev hon Jarvis en bit framför sig, tydligen på väg att ta samma tåg. Försiktigt som en detektiv höll hon sig bakom honom tills hans stigit upp i en kupé. Då störtade hon framåt och steg upp i första vagnen. I Sunnyside överraskade hon stadens ende chaufför med att hoppa upp i hans taxameterbil och be honom köra för brinnande livet.

Situationen tilltalade hennes sinne för förvecklingar. Hemkommen sprang hon upp på sitt rum. Professorn och Ardelia lågo redan och sovo. Då Jarvis trädde in gick hon ned emot honom lugn som den mest fulländade aktris och frågade hur det gått.

— Jag satt uppe och väntade på dig. Nå? frågade hon.

— Frohman var nöjd. Om nu författarinnan är det också, så kommer stycket upp med det första.

— Hurra! ropade Bambi och dansade runt. Mr och mrs Jarvis Jocelyn världsberömda, sjöng hon.

— Du önskade således att få ditt namn utsatt på affischen?

Hon hejdade sig förskräckt. Hade hon förrått sig?

— Vad menar du?

— Som medarbetare! Mr Frohman frågade mig om det. Jag svarade att du aldrig nämnt något om

saken, men att jag önskade att du skulle få den berömmelse du förtjänade.

— Vad sade du annars om mig till mr Frohman?

— Att du var begåvad.

— Och vad svarade han på det? frågade hon skrattande.

— Han sade att det betvivlade han inte. Han tillåter dig att komma med på repetitionerna.

— Det skulle bara fattats att jag inte fått det. Då tycks allt vara klart?

— Ja, om det gillas av författarinnan. Hon skulle komma till mr Frohman klockan tre och få manuskriptet till genomläsning.

— Jaså. Varför inväntade du henne inte?

— Hon ville träffa mr Frohman ensam.

— Hon är odräglig med sin hemlighetsfullhet. Du tror väl inte att hon kan lägga några hinder i vägen nu i sista minuten?

— Nog kan hon, men jag tror inte hon kommer att göra det. Repetitionerna börja i nästa vecka.

— O, så bra! Jarvis, är du inte lycklig?

— Jo.

— Men du är det inte tillräckligt.

Han suckade. Det hade utfallit så olika mot det sätt varpå han gjort upp att komma till henne och förkunna sin första framgång.

— Det är som om något kommit på sned emellan oss, Bambi, inte sant?

— Det har jag inte märkt.

— Är du nöjd med förhållandet emellan oss?

— Jag kan tänka mig vissa förbättringar i det. Jag skall framlägga dem för dig längre fram.

— Det är så mycket som beror av hur det går med vår pjäs.

— Det är sant. Måtte gudarna betänka det, svarade hon och skrattade.

På tisdagen veckan därpå kom kallelse att de skulle infinna sig på teatern onsdagen klockan elva för att läsa upp pjäsen för de uppträdandee. Bambi levde i den högsta spänning.

— Jag tänker att det är bäst att vi ta in på National Arts Club igen under den tid det repeteras på pjäsen, Jarvis.

— Jag är inte säker på att vi ha råd till det. Jag sade mr Frohman att jag inte ville ta ut något i förskott.

— Jag har pengar kvar. Till att börja med kan du låna de hundra dollar du betalade mig igen.

— Det är med dina pengar som med änkans oljekruka.

— Jag är driftig och sparsam.

— Ja, om vi kunna göra det utan svårigheter för dig, medger jag att det vore bäst att stanna i staden med ens.

— Då är saken avgjord. Gå och packa nu. Jag skall också göra det.

Återigen skulle de företaga en pilgrimsfärd — denna gång till det förlovade landet.

Professorn visade sig ovanligt intresserad.

— Hur lång tid komma repetitionerna att ta? frågade han.

— Det veta vi inte ännu. Vi äro sådana nybörjare. Men så snart vi få veta dagen för premiären skriver jag och du och Ardelia göra er i ordning att

komma. Du kan komma upp samma dag föreställningen äger rum, och om du är alltför pinad av stadslivet kan du resa hem dagen därpå.

— Skall jag fara till Newyork? Jag blir riktigt ängslig.

— Skulle du hellre stanna hemma och inte se den första pjäs Jarvis och jag skrivit tillsammans? sade Bambi i besviken ton.

— Nej, naturligtvis inte. Jag skall komma. Skriv bara upp det och lägg papperet på en plats, där jag måste se det, tillade han.

— Vi ska nog påminna dig, var inte rädd.

Ardelia flämtade, då hon hörde att hon skulle ut och resa.

— Jag skall i god tid skicka dig en nota på de kläder du skall packa ner åt professorn. Och du skall få en ny svart sidenklänning av mig, högtiden till ära.

— Å, du min skapare, miss Bambi, jag är så häpen så jag kan inte tala. En ny sidenklänning och fara med professorn till Newyork! Ska' jag sitta på teatern också?

— Ja, i en loge med oss alla.

— Det blir då den lyckligaste dagen i mitt liv, miss Bambi.

Jarvis och Bambi foro med nattåget.

— Inte fullt ett år sedan vår första resa tillsammans, sade Bambi.

— Det är sant. Och det förefaller mig som ett århundrade.

— Det var artigt sagt.

— Jag tänkte bara på hur mycket som hänt under tiden.

— Två nya människor ha blivit till — en ny Bambi och en ny Jarvis.

— Är du lika förändrad som jag? frågade han.

— Ja. Du har inte lagt så pass mycket märke till mig att du insett det, antar jag.

Härpå svarade han ej.

I Newyork foro de till klubbens hotell och togo samma rum som de haft förra gången. Då Bambi sett sig omkring i rummet, vände hon sig till Jarvis, som stod i dörröppningen.

— Det är ett århundrade sedan jag låg på knä vid det där fönstret och tänkte ut hur vi skulle göra lycka på teatern.

— Ja, nu äro vi ett år närmare den stunden. Men det är bäst vi gå tidigt till vila i kväll, för i morgon börjas ett nytt kapitel.

— Det är roligt att det börjar för oss båda tillsammans, Jarvis.

Han nickade förlägen.

— Jag önskar dig lycka i det nya företaget, Jarvis.

— Det önskar jag också dig, liten, sade han och tryckte varmt hennes hand.

— Det är länge sedan du kallade mig så, sade hon sakta. Jag tycker om det.

— Godnatt, sade Jarvis tvärt och gick.

— Du är ingen aktör, min Jarvis, småskrattade hon för sig själv.

Klockan elva infunno de sig på teatern. Uppläsningen skulle äga rum i mr Frohmans stora mottagningsrum. Jarvis och Bambi blevo strax införda.

— God morgon, sade mr Frohman.

— God morgon. Får jag presentera mrs Jocelyn, mr Frohman.

Bambi räckte teaterdirektören handen med ett högtidligt uttryck i sitt ansikte, men skalken satt i ögat.

— Välkommen, mrs Jocelyn. Om jag uppfattat saken rätt har ni också lagt hand vid arbetet.

— Ja, utan mig skulle pjäsen aldrig ha kommit till, medgav hon.

— Det förtar er nästan hela äran, mr Jocelyn, sade han skrattande.

Skådespelarna anlände en och en och presenterades för författarna. Bambi underhöll dem ända tills mr Frohman påbjöd tystnad. De sutto nu uppradade runt bordet.

— Jag föreslår att mrs Jocelyn läser upp pjäsen för oss, sade mr Frohman.

— Å, skall jag? Det är verkligen Jarvis...

— Jo, gör det, är ni snäll, sade mr Frohman och anvisade henne en stol.

Bambi smålog först mot Jarvis och sedan mot åhörarna och så började hon. De kände sig alla vid gott humör. De egenskaper, som förskaffat boken en så stor spridning, voro troget bibehållna, och hjärtliga skrattsalvor återljödo träget. Alltsammans var så taget ur livet, så allmänmänskligt, karaktärerna så väl tecknade, upplösningen så lycklig. Vid höjdpunkten i tredje akten brusto alla åhörarna ut i ett oemotståndligt och oväntat skratt.

— Å, Gud välsigne er, sade Bambi med ögonen fuktiga av tacksamhet.

— Ni borde spela huvudrollen. Ni är så pass lik hjältinnan, att ni kunde ha suttit för porträttet, sade mr Frohman odygdigt.

Jarvis vände sig mot Bambi och såg på henne på sitt allvarliga sätt. Han märkte själv om igen likheten.

— Jag skall spela Francesca alldeles som ni läst rollen, mrs Jocelyn, sade den unga skådespelerska, som fått sig rollen tilldelad.

— Ni kommer säkert att förbättra min Francesca, svarade Bambi glatt och nickade.

Nu följde en längre diskussion om de olika rollerna och dylikt, och så skildes alla åt för att åter sammanträda följande dag klockan 10,30. Mr Frohman var upptagen strax efter seansen, så att Jocelyns fingo inte tala privat med honom.

— Underligt att mr Frohman också skulle tycka att du är lik Francesca, sade Jarvis, då de följdes tillbaka till klubben.

— Å, jag vet just inte det. Vi äro samma typ. Det är alltihop.

— Du skulle spela rollen utsökt.

— Tror du? Det vore lustigt. Men jag tror ändå att vi kunna förtjäna mera och ha roligare genom att skriva för teatern.

Hon tycktes ständigt återkomma till deras gemensamma framtid.

Följande dag gjorde de båda en massa nya erfarenheter. Ingendera av dem hade reda på de inre teaterförhållandena. Allting var nytt för dem — den stora, mörka salongen med skynken utbredda över stolraderna, den stora tomma scenen med stolar ut-

ställda för att föreställa rekvisita, regissören som ropade ut sina anvisningar. Aktörerna voro lika affärsmässiga som banktjänstemän. Inte skymten till illusion eller romantik.

— Hu, det är som ett spökhus, förklarade Bambi.

Ett mindre bord var framsatt på ena sidan av scenen för Jocelyns och två exemplar av pjäsen voro framlagda för dem. De satte sig ned som ett par förskrämda barn, undrande vad man väntade sig av dem.

De uppträdande sutto i en rad på andra sidan. Regissören gav Jocelyns några upplysningar om repetitioner i allmänhet och så började första akten. Det var ett mödosamt arbete och det tog tid. Scenerna togos om gång på gång. Somliga av de uppträdande stammade som om de aldrig läst innantill förut. Då och då kom regissören fram till författarna för att få deras omdöme om en replik, ett tonfall, och det var alltid Bambi som svarade. Efter en scen kom den skådespelare, som hade den unge musikerns roll fram till dem.

— Jag har tänkt över min roll, mrs Jocelyn, och jag tror att om ni kunde sticka in en scen här i första akten och låta mig förklara för den gamle violinisten hur det kommer sig att jag befinner mig i en sådan situation . . .

— Nej, nej, ni får inte förklara saken. Klämmen i hela första akten är just att ni ingenting förklarar.

— Ja, men rollen skulle göra sig bättre på det sättet, började han i den beskyddande ton som alltid vid teatern användes mot nybörjare.

— Det hjälper inte. Jag kan inte förstöra hela

karaktärsskildringen, också om rollen skulle göra sig bättre på det sättet, sade hon med ett ljuvt småleende.

Aktören vände sig till regissören efter repetitionens slut och tog upp ämnet på nytt, men hänvisades till författarna.

— Nya författare ska alltid göra sina lärospån på vår bekostnad, sade han förargad.

— Ja, det kan inte hjälpas. Vi kunna inte undvara författarna, hur irriterande de än må vara, svarade regissören.

Dag efter dag samlades de vid samma tid och det gick långsamt att lägga grundvalen till spelet. Många nätter arbetade Jarvis och Bambi på nya scener eller ändringar. Första akten vreds och vändes på i det oändliga, innan den "gjorde sig" till regissörens belåtenhet. Det var ett strängt arbete för alla utom Bambi, som förklarade att det var bara roligt. Hur tröttsamma repetitionerna än voro njöt hon av dem hela tiden.

Det upptäcktes snart att Jarvis inte hade någon talang att leda repetitionerna. Han fann dem tråkiga. Då en ny scen begärdes och hastigt skulle inflickas vägrade hans hjärna att göra tjänst. Det var Bambi, som snabbtänkt och livlig räddade situationen. Efter de första dagarna vände alla sig uteslutande till henne.

— Jag inser inte att du behöver mig i den här saken. Jag gör ingen nytta.

— Jo, det gör du. Du såg strax var den nya scenen i tredje akten skulle stickas in.

— Sedan du skrivit den, ja.

— Men det är just därför vi behöva varandra. Jag kunde inte alls placera scenen. Om vi båda kunde samma sak, skulle det inte vara någon idé att samarbeta. Himlen vare lovad att vi inte ha författarinnan över oss hela tiden.

— Jag tror inte hon skulle blanda sig i det.

— Har du hört av henne nyligen?

— Nej, jag antar att hon väntar på den första representationen.

— Och då brakar det löst! Vem vet, kanske den där blåstrumpan kommer att röva dig från mig, retades hon.

— Tyst, tala inte så där, invände han hastigt.

I slutet av mars bestämdes dagen för premiären. Det skänkte Bambi ett otroligt nöje att läsa annonsen i tidningarna och att stå framför affischen, som var uppspikad vid biljettluckan.

Hon skrev till Ardelia och gav henne utförliga order med hänsyn till packningen av professorns frackkostym. Hon skrev också med vilket tåg de skulle komma och tänkte ut allt i detalj för de båda resenärerna, som voro behäftade med ett sådant hönsminne.

Hon beställde en ny toalett för egen räkning och lyckades få Jarvis att gå och ta mått till en ny frackkostym. Därefter kastade hon sig åter med liv och lust in i de få dagars arbete, som återstod vid teatern och hjälpte till att få fram de sista och finaste nyanserna i spelet. Äntligen var dagen för generalrepetitionen inne och återigen fick hon något nytt att tänka på och reda upp.

XXVII.

Generalrepetitionen började först vid midnatt, emedan två av de uppträdande hade spelat i en annan pjäs förut på kvällen. Det var ett virrvarr på scenen där de nya kulisserna sattes upp och Jarvis kallsvettades av oro. Bambi tyckte bara att det var spännande. Hon och Jarvis följdes ut i salongen, där mr Frohman, orkesteranföraren och några andra personer voro församlade.

— Jag har aldrig gjort klart för mig hur mycket folk och arbete och pengar och talang det fordras för att sätta upp den enklaste komedi och roa publiken några timmar, sade hon till mr Frohman.

— Och ändå klandras alltid teaterdirektörerna för att de inte lättare släppa fram nya dramaturger, svarade han småleende.

— Jarvis ser ut som om han gick till giljotinen, inte sant?

— Ni ligger på sträckbänken, mr Jocelyn? Man vänjer sig vid det då man varit med om några premiärer.

Jarvis fuktade nervöst sina torra läppar med tungan och nickade.

Ridån gick först ned och sedan upp. Första akten började. Bambi andades knappt. Jarvis flämtade så att det hördes över hela salongen. Det gick knaggligt och början av akten fick tagas om. Regissören

kom fram och grälade på de uppträdande. Mr Frohman tillropade dem sina rättelser från salongen. Bambi vände sig till Jarvis.

— Det blir fiasko, sade hon.

— Å, säg inte det, nästan kved han.

— Tappa inte modet, sade mr Frohman, som märkte hur förtvivlade de sågo ut. Det går vanligen allra sämst på generalrepetitionen.

— Men det kan inte gå så här och bli en s u c c è s, klagade Bambi.

— Oroa er inte. Det kommer inte att gå så här.

Det var en förfärlig kväll för författarna. Allting måste tagas om — hela stycken hoppades över — alla voro övernervösa.

— Det värsta är, sade Bambi i olycklig ton, att vi ha gjort allt vad vi förmå. Om de nu fördärva alltihop kunna vi inte hindra det.

— Vi ska tvinga dem att repetera hela dagen i morgon, sade Jarvis häftigt. De spelade bättre för två veckor sedan.

Äntligen tog det slut. Regissören samlade de uttröttade skådespelarna och gjorde några sarkastiska anmärkningar med hänsyn till spelet. Mr Frohman tillade några ord och anbefallde dem att förjaga alla tankar på pjäsen till följande kväll. Bambi försökte att visa sig uppmuntrande och att tacka dem, men mitt i sitt lilla tal brast hon i gråt.

— För hem henne och laga att hon ligger mellan lakan hela dagen i morgon, mr Jocelyn, sade mr Frohman.

Jarvis hjälpte henne upp i en bil och hon satt och småsnyftade hela vägen hem. Han gjorde inte något

försök att trösta eller smeka henne. Han var själv förtvivlad. Då de kommo till klubben, beställde han upp smörgåsar och något varmt att dricka och följde efter henne upp på hennes rum. Han var inte alls vuxen situationen.

Hon kastade av sig sina ytterkläder och baddade ögonen, medan Jarvis satte fram ett bord för matbrickan. Då en kypare kom in med den, förde Jarvis henne till en stol och serverade henne. Hon smålog med fuktiga ögon.

— Det är nervöst — jag är övertrött, förklarade hon.

Han nickade.

— Om det bleve fiasko nu, vore det förfärligt, sade han.

— Säg inte att det kan gå så — tänk det inte en gång, ropade hon.

— Du skall inte ta det så allvarligt, bad han.

— Gör inte du det då?

— Jo visst, mer än du anar. Men jag är förberedd på att det kan bli ett fiasko.

— Det är inte jag. Det får inte bli det, snyftade hon.

Han stod hjälplös och såg ned på henne.

— Kan jag inte göra något för dig? Vad vill du att jag skall göra? frågade han sakta.

— Jag vill bli vaggad, snyftade hon.

— Bli....?

Hon sköt ned honom i en stol och klättrade upp i hans knä.

— Vaggad, ifyllde hon.

Han höll henne hårt tryckt intill sig en liten stund, därefter reste han sig upp och satte ned henne.

— Jag kan inte, började han. Jag har något att säga dig, som måste sägas....

— Inte i kväll, Jarvis, jag är för trött.

— Jo, just i kväll, innan en ny timme gått. Sätt dig där, är du snäll.

Hon lydde och såg undrande på honom.

— Minns du när jag kom hem i julas?

— Ja.

— Lade du märke till att jag var förändrad?

— På vad sätt?

— Kände du att jag börjat älska dig?

— Jag — jag — misstänkte det.

— Då var det med flit du underlät att visa det? Du ville inte bli älskad av mig?

— Så — så menade jag inte.

— Du uppträdde så.

— Jag var inte säker. Du sade ingenting. Du talade aldrig om dina känslor. Efter den första kvällen trodde jag att jag hade misstagit mig.

— Men du var glad att du hade misstagit dig?

— Nej. Jag var ledsen, sade hon sakta.

— Vad för något? kom det skarpt.

— Jag ville vinna din kärlek, Jarvis.

— Det kan du inte mena.

— Jo, det gör jag.

— Och Strong — du älskar Strong...

Hon reste sig hastigt upp, häftigt rodnande.

— Jag håller av Richard Strong som en vän, inte på annat sätt.

— Han älskar dig, det är säkert.

— Han har aldrig talat med mig om kärlek.

— Du lät mig tro att du älskade honom. Du torterade mig med att visa att du föredrog honom.

— Det inbillade du dig, Jarvis. Det var inte så.

— Jo, det var det, ropade han lidelsefullt. Jag kom emot dig, trängtande efter din ömhet. Aldrig hade jag i hela mitt liv känt en sådan längtan efter något som då efter dig. Och du visade mig ifrån dig, du hade inte ögon för annat än den andre, du överlämnade mig åt mig själv...

— Nå?

— Vad väntade du att jag skulle göra? Tiga och lida i evighet?

— Vad gjorde du då? Eller vad är det din mening att göra?

— Jag har lärt mig älska en kvinna som förstår mig...

— En kvinna, Jarvis?

— Den kvinna som skrivit "Francesca". Det började därför att hon begåvat sin hjältinna med så mycket som påminde mig om dig.

— Nå? sade hon om igen.

— Hon har också fattat kärlek till mig. Jag har velat säga det för länge sedan, så fort vi kommo på det klara med våra känslor, men hon bad mig vänta tills pjäsen blivit uppförd. Men nu står jag inte ut längre. Sanningen måste fram, Bambi. Jag vill att du skall läsa hennes brev. Jag vill att du skall försöka förstå hur detta smugit sig in i mitt hjärta.

— Du vill återfå din frihet — förena ditt liv med hennes?

— För oss båda finns ju ingen lycka, inte sant?

— Jag är för trött att tänka nu, Jarvis. Du måste gå och låta mig samla mina tankar.

Hon såg så liten och olycklig ut att det sved i hans hjärta.

— Jag är ledsen att jag måste göra dagen ännu tyngre för dig, men jag var tvungen att säga dig det nu.

— Ja, ja. Jag ber dig bara att inte återkomma till det förrän efter i morgon kväll. Jag behöver all min styrka då. Sedan ska vi ta upp frågan och lösa den tillsammans så gott vi kunna.

— Tack. Jag är ledsen att jag bara varit en besvikelse för dig, tillade han.

— Godnatt. Tag igen breven — jag skulle inte kunna läsa dem.

Med en förtvivlad blick tog han dem och lämnade henne.

— Gode Gud, jag har fått nog av allt vad intriger heter. Jag är dödstrött på min hemlighet, suckade hon, då hon kröp i säng.

XXVIII.

Bambi stannade på sitt rum dagen därpå tills det var tid att fara ner till stationen och taga emot professorn och Ardelia. De skulle komma klockan fyra. Hon gick och knackade på hos Jarvis, men han var inte inne. Hon hade inte hört av honom sedan han avlagt sin bekännelse på natten.

Efter en stund ringde det på hennes telefon och då hon tog upp luren hörde hon Jarvis' röst:

— Är det du, Bambi?

— Ja.

— Hur är det med dig?

— Tack, bra.

— Vill du inte att jag skall fara ner och ta emot professorn och Ardelia? Du behöver inte trötta ut dig med det.

— Tack, Jarvis, men jag vill gärna fara ner till stationen. Var är du?

— På teatern.

— Är det något på tok?

— Nej då. Jag gick hit för att tala med regissören. Han säger att det kommer att gå bra i kväll. Ligger du och vilar?

— Nej, men jag har hållit mig stilla hela dagen för att lugna mina nerver. Var har du varit?

— Jag har gått på gatorna.

— Kom hem och vila dig nu. Jag far ned till

stationen. Men tack i alla fall för att du tänkte på det.

— Jag är vid biljettluckan på stationen fem minuter före fyra.

— Det är bra.

Hon hängde upp telefonluren och såg häpen ut. Att tänka sig att Jarvis tog hand om henne, frågade efter hennes hälsa och försökte att spara henne!

— Allting är upp- och nedvänt! utropade hon för sig själv.

Strax före fyra anlände hon till centralstationen och där stod han på utsatt plats och mönstrade oroligt alla som passerade.

— Goddag, ropade hon glättigt.

Han såg tacksam ut och smålog.

— Du ser ut som om du varit sjuk. Du är så blek, sade han.

— Det fattas mig ingenting nu, men du ser rent förstörd ut. Äro vi inte ett par bedrövliga subjekt för att vara så framgångsrika dramaturger?

— Jag antar att man vänjer sig vid spänningen med tiden, sade han och fattade hennes arm för att hjälpa henne genom trängseln.

Tåget hade knappt stannat förrän de fingo se Ardelia stiga av, med en kappsäck i vardera handen. Efter henne kom professorn, som såg mycket liten och hopsjunken ut. Ardelia viftade på långt håll med den tunga kappsäcken, då hon kom skyndande emot dem.

— God dag, miss Bambi! God dag, mr Jarvis! Här ä' vi nu.

— Välkomna, välkomna, sade Bambi och omfamnade dem båda.

— Hur är det med er, barn? frågade professorn.

— Utmärkt. Hur har resan gått? Varför har du inte suttit i rök- och läskupén, pappa?

— Professorn ville inte sitta där, för jag fick inte följa med in och han var rädd att han skulle glömma stiga av, om han inte hade mig bredvid sig.

— Men tåget stannar här — det går inte längre. Oj, oj, Ardelia, så fin du är.

— Vänta då, tills jag får min nya svarta sidenstass på mig, miss Bambi!

Ardelia och Jarvis hade en liten dispyt om kappsäckarna. Hon envisades att bära dem själv och ville inte på några villkor anförtro dem åt ett stadsbud.

— Nej tack, min sidenklänning och professorns frackkostym, det bär jag allt själv.

Hon roade dem hela vägen till klubben med sina berättelser om de svårigheter de haft innan de kommo i väg, och hennes anmärkningar över allt vad hon såg kommo dem att vrida sig av skratt. Då de voro framme och hon upptäckte att hon skulle få det lilla rummet näst intill Bambis, var hennes belåtenhet fullständig.

Bambi befallde hela familjen att lägga sig på rygg och vila en timme innan de klädde sig till middagen. Själv tvang hon sig till att göra detsamma och tänkte under tiden ut sina planer. De hade kommit överens, hon och Jarvis, om att de skulle gå in tillsammans båda två, ifall författarna blevo inropade, och att Jarvis skulle hålla talet. Hon hade inte bestämt

sig riktigt för hur hon skulle uppdaga för honom den dubbelroll hon spelat. Slumpen fick avgöra det.

Aldrig i sitt liv hade hon varit i en sådan spänning. Den dubbla ansvarskänslan av att vara både författare och dramaturg trädde i bakgrunden inför tanken på att hon denna afton skulle bekänna för Jarvis att hon älskade honom — höra honom bedyra henne sin kärlek.

Innan den för vila bestämda timmen var till ända hörde hon Ardelia smyga omkring på tåspetsarna i rummet bredvid. Till sist stack den trogna själen in huvudet genom dörren och då Bambi vinkade åt henne kom hon instörtande.

— Oj, oj, jag är så upprörd, mitt socker lilla, jag kan rakt inte hålla igen ögonen. Jag har tagit upp professorns frackkostym och brett ut den och lagt fram en vit halsduk och satt knappar i skjortan. Om jag nu finge hjälpa miss Bambi, så skulle jag krypa i min nya stass se'n.

— Vänta bara medan jag tar mitt bad först.

Medan Bambi låg i badkaret pratade Ardelia i ett sträck genom den halvöppna dörren emellan dem och sedan började toaletten. Då det kom till frisyren var Ardelia inte belåten. Miss Bambi borde ha låtit kamma sig av en hårfrisörska.

— För att se ut som en modeplansch? Nej, tack skall du ha. Vänta litet, jag skall krusa håret, så får du se sedan, sade Bambi och kastade upp fönstret och stack ut huvudet.

— Bevare mig väl, skall det gå till på samma sätt som hemma?

— Ja, varför inte? Den här kalla, fuktiga kvällsluften är det bästa som finns. Se bara!

Hon skakade på huvudet så att de mjuka, luftiga lockarna ringlade sig om pannan.

Sedan öppnade hon ett klädskåp.

— Ardelia, bered dig på att dö av hänförelse. Då du sett min nya klänning har livet ingenting mer att bjuda dig.

— Jag tänker inte dö förrän jag varit på teatern.

Bambi dansade runt med något lätt och luftigt och förtjusande i famnen.

— Ska' de där vara en klänning?

— Sätt på mig den, så får du se. Den är som en dröm.

— Mycket bättre upp, förklarade Ardelia då hon hjälpte Bambi att sätta på sig den förtrollande toaletten av chiffon i olika lager, i nyanser från eldrött till ljusaste aprikosfärg. Den föll rak om Bambis lilla älvlika gestalt och framhävde allt det strålande, varma och glödande hos henne — rodnaden på de mjuka kinderna, ögonens glans och skiftningarna i det silkeslena håret, som stod som en gloria om hennes ansikte. Hon vred sig runt som en docka för att visa sig för Ardelia.

— Ja, inte är det en anständig klänning, inte, men vacker är hon som Potifars hustru, miss Bambi.

— Vem är det?

— Hon står i bibeln.

— Jag ser ut som en eldslåga, sade hon och nickade åt sin bild i spegeln. Visst är jag vacker. Det här är också den lyckligaste dagen i mitt liv.

En pojke kom för att hämta professorns kläder

och efter en stund infann han sig själv för att få sin halsduk knuten och bli inspekterad.

— Men, barn lilla! utropade han vid anblicken av sin dotter.

— Ja, är jag inte underbar?

Han satte fingret under hakan på henne och lyfte upp hennes ansikte.

— Det är något nytt över dig i kväll — det har med elementen att göra — eld, vatten, luft.

Hon kysste honom.

— Du kommer att bli ännu mer häpen innan kvällen är slut. Du skall få se att du kommer att upptäcka också andra oanade element hos din telning.

— Jag är i sådan spänning nu, barn lilla, att jag räknar baklänges. Kom inte över mig med någonting för häftigt, då mister jag förståndet.

— Hemligheten blir uppdagad i kväll.

— Är det något tråkigt?

— Nej, något gudomligt.

Jarvis knackade på dörren.

— Får jag komma in?

— Ja.

Han stod ett ögonblick orörlig på tröskeln, en i sanning ståtlig företeelse i sin välsittande kostym.

— Jarvis! viskade Bambi.

— Bambi! utropade Jarvis.

De stodo och stirrade på varandra.

Det var hon som först hämtade sig.

— Tycker du jag är lyckad? frågade hon kokett.

Han gick långsamt runt och skärskådade henne från alla sidor.

— Ariel, sade han till sist.

— Tack, Apollo, svarade hon och skrattade för att dölja den sinnesrörelse hans bävande beundran väckte hos henne.

De skickade upp mat till Ardelia och läto själva servera sig middag nere i matsalen, men ingen av dem kunde egentligen äta. Bambi var i en sådan spänning att hon måste tala oavbrutet och allas blickar i rummet voro fästade på henne.

Ardelia var uppblåst av stolthet, då de kommo tillbaka och tillbörligt beundrade henne. Hon gick ned till den väntande bilen riktigt syndigt högfärdig.

Ehuru de kommo tidigt till teatern höllo redan många ekipage utanför den. De skulle sitta i en avantscenloge och så fort som hon placerat de andra i logen gick Bambi in på scenen för att hälsa på de uppträdande. De försäkrade alla att hon inte behövde vara orolig. Allting skulle gå förträffligt. Hon kände sig något mindre ängslig och vände tillbaka. På vägen mötte hon mr Frohman.

— God afton. Om ni är lika lugn som ni är strålande vacker, är allt gott och väl, sade han smålende.

— Jag känner mig som en laddad mina, färdig att explodera, svarade hon.

— Håll laddningen i styr ett par timmar till. Är Jarvis invigd i hemligheten nu?

— Inte ännu.

Han skrattade och lämnade henne. Bambi gick in i logen igen och satte sig längst bort i ett hörn. Publiken var snart fulltalig nu. Den visade ett uppenbart intresse för det sällskap som var samlat i logen — den långe, imponerande Jarvis, professorn och Ar-

delia. Richard Strong satt inte långt ifrån dem. Han nickade glatt.

— Vi skulle ha kommit in senare, strax innan ridån gick upp, viskade Bambi. Vi få inte visa oss så gröna en annan gång.

— Varför det, min flicka?

— För att de inte ska stirra på oss.

— Vem stirrar på oss?

Uvertyren började och hon hann ej svara. Salongen var fullsatt från golv till tak. Bambi granskade ivrigt alla ansikten hon kunde se. Skulle de väl komma att tycka om pjäsen? Om de bara visste vad det betydde för Jarvis och henne!

Ridån gick upp. Ett par sekunder kunde hon inte andas. Spelet gick raskt och så småningom lade sig hennes ångest. Hon lade handen på Jarvis' knä och kände att det var stelt, så hårt voro musklerna spända. Det första hjärtliga skrattet kom som manna från himlen.

— Det går bra, viskade Bambi till Jarvis.

Han nickade och släppte inte scenen med blicken. Av alla slags konstnärliga skapelser kan ett dramatiskt verk vara det mest gripande eller tillfredsställande. Det skänker den största glädje att se karaktärer, som man skapat, få liv och taga form, om det är goda aktörer som återge dem. Jocelyns hade haft tur. Alla de uppträdande voro av första rang. Den känsla av makt, som medföljer publikens skratt eller tårar åt det vilket ens ande alstrat, är något enastående. Bambi "slukade sina sensationer", som Strong hade sagt. Då ridån gick ned efter första akten ljödo långa och kraftiga applåder.

— De tycka om den, sade Bambi med en suck.

— Ja, Gud vare lov, kom det från Jarvis.

— Du sade att jag inte skulle ta utgången så allvarligt, Jarvis, erinrade Bambi honom.

— Vet man vem som författat boken? frågade professorn.

— Inte ännu. Vi få veta det i kväll. Jag undrar var hon är? tillade Jarvis vänd mot Bambi.

— Jag inbillar mig att det är den där gamla, tjocka damen i logen mitt emot, sade Bambi odygdigt. Varför frågar du det, pappa?

— Uppränningen är rolig. Flickan är lik dig, eller kanske det är för att ni ha samma namn, som jag inbillar mig det.

— Nå, Ardelia, vad tycker du om pjäsen då?

— Det är rakt ingen pjäs, tycker jag. Det är precis som om jag vore hemma med allesammans — miss Bambi, professorn och mr Jarvis. De här människorna ä' alldeles lika hela familjen.

Bambi måste skratta. Ardelia var den enda som anade något.

— Jag vill väl inte tro att du tycker att jag är lik den där opraktiske gamle fiolspelaren, invände professorn och såg på Ardelia.

— Tyst. Nu går ridån upp, varnade Bambi dem.

Andra akten gick med liv och fart. Skratt och applåder hälsade den. Publiken rycktes med mer och mer. Bambi stack sin hand i Jarvis' och han höll den så hårt tryckt i sin att hon kunde känna hans hjärta slå genom pulsen. Nu rådde inte längre något tvivel. Det var obetingat en s u c c è s. De uppträ-

dande ropades fram flera gånger och smålogo mot Jocelyns då de togo emot applåderna.

— Jag skrattar så att jag får väl rynkor i ansiktet för hela livet, sade Bambi till Richard, som kom upp i logen för att komplimentera dem.

— Det artar sig till att bli en kassapjäs, sade han hjärtligt.

Till och med Jarvis visade sig älskvärd mot honom och bad att han skulle slå sig ned hos dem. Bambi smålog och instämde. Hon hade på förhand förklarat för Richard varför hon inte bett honom sitta i deras loge.

— Jag väntade mig inte en så rolig afton, förklarade professorn för dem alla.

Jarvis var i ett mycket plågsamt sinnestillstånd då tredje akten började. Om en halvtimme skulle han sammanträffa med den kvinna han trodde sig älska. Efter den bekännelse han avlagt för Bambi kvällen förut hade ett nytt tvivel vaknat hos honom. Han var inte säker på sig själv, inte säker på hur djup den känsla var som han ägnat sin okända inamorata. Var det verkligen kärlek han erfarit eller var det bara ett behov av sympati, sårad stolthet som drivit honom till henne? Bambis sällsamma uppträdande, hennes försäkran att hon inte älskade Strong och mest av allt de sekunder hon legat i hans famn hade vänt upp och ned på hans övertygelse och hans känslor. Han hörde inte alls på den sista akten, söndersliten som han var vid tanken på vad som väntade honom.

Han väcktes upp ur sina tankar av en storm av applåder. Ridån gick upp gång på gång. De uppträ-

dande kommo fram en och en och i samlad trupp, bugande, leende. Och så hördes ropet: "Författaren! Författaren!" över hela salongen. Bambi grep Jarvis i armen och drog honom med sig mot dörren.

— Gå, gå. Du måste gå och ta emot applåderna. Gör det ensam, Jarvis —

Till svar fattade han henne i armen och sköt henne framför sig in på scenen.

— Här äro de, ropade regissören. Öppna järndörren.

Han förde fram Jarvis och Bambi och de stego ut. En sekund var det alldeles tyst i salongen och så bröt bifallsstormen lös. Bambi skrattade och vinkade med handen. Åter uppstod en förväntansfull tystnad.

— Börja nu, Jarvis, uppmanade hon honom.

Iskall i hela kroppen började Jarvis. Han tackade alla på det gängse sättet, först publiken och sedan skådespelarna. Han sade att det gladde honom att stycket vunnit anklang, men att han stod där i ett falskt sken. Äran tillkom tvenne kvinnor, hans hustru och medarbetare — här vände han sig om för att inbegripa Bambi, men till hans förvåning var hon försvunnen. Publiken skrattade åt hans handfallna min, men han fann sig och fortsatte. Den andra kvinnan, den, som största berömmelsen tillkom, var författarinnan av boken. Hon hade hittills dolt sig under anonymitetens slöja, men han trodde att hon var närvarande på teatern i kväll och det var hon som borde lyckönskas till sitt verk.

Härpå följde ivriga rop på författarinnan och nya handklappningar. Jarvis stod nästan andlös och väntade på henne. Han kallsvettades. Applåderna steg-

rades, ropen blevo mer ihållande. Om igen öppnades den lilla järndörren och Bambi gled ut. Hon hade inte ögon för publiken. Hennes blick var fästad på Jarvis och fängslades av det underliga uttryck hon såg i hans ansikte. Hon kom fram till honom, lade sin hand i hans och smålog. Han var så påtagligt förbryllad att publiken plötsligt fattade att en ny situation inträtt. Det blev alldeles tyst i salongen. Bambi smålog om igen mot honom och började därefter, vänd mot publiken:

— Mina damer och herrar, om ni haft lika roligt i afton som jag, stå vi inte i skuld hos varandra. Och det roligaste av alltsammans är mr Jarvis Jocelyns förvåning, då han upptäcker att han begått tvegifte. Han är gift med både författarinnan och medarbetaren vid dramatiseringen och han har inte haft en aning om det. Att jag skrivit boken har varit en hemlighet ända till denna minut. Om ni inte tyckt om pjäsen skulle jag aldrig ha erkänt att jag skrev den. Ni är den snällaste premiärpublik jag någonsin träffat och vi äro ofantligt tacksamma mot er, min gemål och jag.

Skallande applåder återljödo, från alla loger kastades blommor, man ropade bravo och hyllade varmt den lilla bugande damen, som stadigt fasthöll sin långe makes hand. Äntligen kunde de draga sig tillbaka och Bambi vände sig mot Jarvis i avvaktan på det som för henne skulle bli aftonens verkliga glanspunkt.

Han såg så besynnerligt på henne att hon lade handen på hans arm.

— Är du inte glad? frågade hon oroligt.

De uppträdande omringade dem nu och framförde

sina lyckönskningar och då de kunde göra sig fria, måste de skynda ut och taga reda på resten av familjen.

— Vad tyckte du om hemligheten, pappa?

— Mitt kära barn, jag kan ingenting tycka. Jag vill fara hem och gå till sängs och återhämta mig. Det kom över mig med en chock som skulle ha tagit livet av en mindre stark man.

— Men du tyckte väl om pjäsen? Du är väl glad att jag skrivit boken?

— Jag är så stolt över dig att det gör mig stum. Låt oss fara hem.

Richard tryckte hennes händer med en tyst lyckönskan.

— Var är Jarvis? frågade hennes far.

Man letade efter honom, men han stod inte att finna. Richard gick in på scenen för att se efter, men inte heller där fanns han.

— Vi vänta inte på honom, om ni vill hjälpa oss ut till vår bil, sade Bambi till Richard.

Han hjälpte dem i väg och lovade att skicka hem Jarvis, om han fick tag i honom.

— Vad tror du att det blivit av honom? frågade professorn.

Men Bambi svarade ej. Aftonens triumf beredde henne inte längre minsta glädje. Jarvis hade blivit sårad eller ond över upptäckten. Han hade helt enkelt gått sin väg och lämnat henne utan att bry sig det minsta om att uppehålla skenet. Hon låg och lyssnade hela natten efter hans steg, men då morgonen kom var hans bädd orörd. Då greps Bambi av onda aningar.

XXIX.

Jarvis visste aldrig efteråt vad som hänt honom, sedan han lämnat scenen med Bambi. Något hade exploderat i hans hjärna och hans enda tanke hade varit att komma bort — bort från alla de bullersamma, pratande, översvallande människorna till någon lugn plats, där han kunde tänka.

På vägen tillbaka till logen hade han ett ögonblick blivit skild ifrån Bambi. Han hade upptäckt en dörr, smugit sig ut genom den och lämnat teatern. Utan mål gick han gata upp och gata ned med långa steg. Bambi var själv den "okända" som han ägnat sin ömhet. Vad som sårade honom var att hon narrat honom till att bekänna sin kärlek, att hon antagligen haft roligt åt hans kärleksförklaring. Det gjorde honom ursinnig att tänka därpå. Vad hade hon haft för avsikt därmed? Han kunde inte alls tyda hennes gåta. Om hon velat ha hans kärlek kunde hon ha fått den ändå. Den var redan hennes. Hon hade bara behövt ta emot den. Hela den här dumma farsen hade aldrig behövt spelas. Det var inte värt att han försökte, han blev ändå aldrig klok på henne och drivfjädern i hennes liv. Det var så gott att han avstod från alla försök.

Nu sammanfogade han förloppet, bit för bit. Hennes hemlighetsfulla resor till staden hade förstås stått i samband med boken. De pengar hon förtjänat

på "ägg och smör" var arvodet för boken. Strong hade infört berättelsen i sin tidskrift och därigenom hade de blivit så bekanta. Vid detta faktum bet han hårt ihop tänderna, men så kom han ihåg Bambis ord: Jag håller av Richard Strong som en vän, inte på något annat sätt.

Det var inte möjligt att betvivla att hon menat vad hon sagt. Dessutom narrades Bambi aldrig. Hon hade således inte bedragit honom i avsikt att fjärma honom från sig, för att återfå sin frihet och bli förenad med Strong. Ingen klarhet i saken från den synpunkten sett.

Steg för steg trevade han sig fram till den dag då dramatiseringen av boken blivit beslutad. Här dröjde hans tanke sig länge kvar. Inte hade han väl blivit narrad därvidlag också? Nog hade väl mr Frohman självmant utsett honom till detta arbete? Ja, var det så säkert? Hon och Frohman hade haft någon uppgörelse sins emellan, eftersom hon varit hos honom samma dag manuskriptet till stycket inlämnats. Nej, det kunde hon ändå inte ha varit, ty han, Jarvis, hade ju funnit henne hemma, när han återvänt på kvällen. Det var som det där spelet p u z z l e — han försökte att passa in bitarna och kunde inte.

Han tänkte på deras samarbete med boken framför dem — hennes bok. Han förstod nu hur hon kunnat vara så säker på handen, hur det kommit sig att hon varit så förtrolig med de olika karaktärerna. Så blind, så löjligt blind han varit som inte insett att Francesca var hon själv. Hur hon gjort sig löjlig över honom i det avseendet. Hur hon avlockat honom hans tanke om de andra personerna i boken —

Nu föll det sista slaget. Musikern var en studie av honom själv — den där virrige, omöjlige svärmaren med sina omogna, självkära begrepp om sin egen gudaborna betydelse för mänskligheten. Varför i Guds namn hade hon gift sig med honom, om hon hade den uppfattningen av honom? Om och om igen gjorde han sig den frågan, medan han gick och gick gata upp och gata ned.

Violinisten var förstås professorn. Man skulle vara blind för att inte se det. Alltså hade hon förlöjligat de båda män som stodo henne närmast i världen — utlämnat dem till den stora allmänheten till förlustelse. Att hon velat straffa honom för att han inte motsvarat hennes förväntningar, det kunde han förstå, men varför hade hon förrått professorn, som hon älskade?

Han genomgick i minnet repetitionerna — också där hade hon varit så säker på hur allt skulle vara. Hon kunde visa dem hur varje rörelse skulle göras. Hon såg sig till och med själv så klart att hon kunde rätta aktrisen i minsta sak. Hon hade inte heller skytt att utställa sig själv till allmänt beskådande — det måste han medgiva. Men det föreföll honom så oblygt, som en sådan brist på tillbakadragenhet.

Till sist hade han i sin tankegång kommit fram till den kväll, som nu var förbi, den kväll han hade sett fram emot under så många månader som till grundstenen för kommande års framgångar. Nåja, det hade blivit en framgång, men inte hans, utan Bambis — uteslutande Bambis. Hon hade skapat boken, utarbetat dramatiseringen, lett repetitionerna och fört alltsammans till ett segerrikt slut. All äran

tillkom henne. Det enda han kunde åberopa sig på var att Frohman vänt sig till honom. Men hade han väl det, då allt kom omkring? Var det möjligt att han bara gått in på ett förslag av Bambi? Var det hon som styrt om att han blivit erbjuden detta arbete? Det ville och skulle han skaffa sig klarhet i. Om så var, kunde han aldrig förlåta Bambi.

Han såg henne om igen komma fram vid ropet på författaren, han såg hennes strålande, förväntansfulla blick fästad på honom. Vad hade hon väntat sig att han skulle göra? Var det möjligt att hon tänkt sig att han skulle bli glad?

Morgonen inbröt och han befann sig långt bort i en utkant av staden, trött, hungrig och med värkande fötter. Då han vaknade upp till verkligheten insåg han att han måste låta höra av sig. Han gick in och telegraferade till Bambi:

”Jag kommer inte hem i dag. Jag kan inte. Du har sårat mig mycket djupt.

Jarvis.”

Sedan gick han in på första matställe och åt frukost och därefter slog han sig ned i närmaste parkanläggning på en bänk under de bara träden och fördjupade sig åter i sina tankar.

Bambi steg tidigt upp. Hon kunde inte längre härda ut att ligga sömnlös i sin bädd. Vid frukostbordet bedyrade hon att hon inte alls var orolig. Jarvis firade antagligen högtidligheten på herrars vanliga sätt. Han skulle nog komma hem om en stund med huvudvärk.

— Men Jarvis är inte svag för sprit, invände professorn.

— Nej, men herrar ska ju alltid festa vid glada tillfällen, eller hur?

Professorn ville nu få veta hur boken kommit till och hur de fått mr Frohmans beställning på ett teaterstycke av den och Bambi relaterade hur allt tillgått. Medan de ännu sutto och pratade och skrattade och hon berättade, kom Jarvis' telegram. Det ryckte i hennes ansikte då hon läste det.

— Vad är det, mitt barn? Är det Jarvis?

Hon nickade och tårarna började rinna.

— Det har väl inte hänt honom något?

— Inte fysiskt, men jag har sårat honom i hans känslor. Ack, pappa, det är så misslyckat alltsammans. Jag ville att Jarvis skulle bli bländad av min framgång, därför att han anser att jag inte duger till något, och nu hatar han mig bara för det.

Hon var alldeles förkrossad och grät bittert. Professorn visste inte vad han skulle ta sig till med henne för att trösta henne. Till sist slöt han henne i sin famn och smekte henne.

— Seså, seså, min flicka, det blir nog bra igen. Det är bäst att vi fara hem. I vår vanliga omgivning skall du få se att det kommer att kännas helt annorlunda.

— Ja, ja, låt oss fara hem tillsammans, snyftade Bambi och torkade sig i ögonen.

— Var är Jarvis?

— Jag vet inte. Men jag kan lämna bud till honom här att vi farit hem.

— Då resa vi med tvåtåget. Det följer bara olycka med de här storstäderna.

Tack vare att de skyndade sig oerhört hunno de med tåget, fast Ardelia in i det sista försäkrade att det var omöjligt. Bambi satt med hakan i handen under hela resan och stirrade ut genom kupéfönstret. Hon var mycket blek. Ingen, som såg henne nu, kunde ana att hon var samma varelse som ”eldslågan” föregående kväll. En gång klappade professorn henne på handen och hon försökte småle mot honom, men det gick inte.

Då de kommo hem och Ardelia dukade fram tebordet satt Bambi olycklig med alla reseffekterna omkring sig utan att taga av sig ytterkläderna.

— Håll modet uppe, min lilla flicka, sade hennes far.

— Ack, pappa professor, äro framgångens frukter alltid så bittra — så bittra? utropade hon.

XXX.

Pjäsen hade nu uppförts en hel vecka och det visade sig att den var en verklig kassapjäs. Då Bambi fick en anvisning på den procent, som kontraktsenligt tillkom henne, befanns den häpnadsväckande stor. Under vanliga förhållanden skulle hennes förtjusning varit utan gränser, men Bambi var inte längre den hon varit.

Jarvis hade inte låtit höra av sig vidare. Bambi gick omkring, blek och avmagrad, som en liten vålnad och aldrig sjöng eller smålog hon mer.

— Ack, professorn, jag måste gråta bara jag ser på miss Bambi och jag törs rakt inte fråga henne vad det ä' som ä' på tok.

— Jag tror vi måste låta henne vara i fred, Ardelia. Det är bäst hon får kämpa ut det här ensam.

Men också han var orolig för förändringen hos henne.

Ju mer hon tänkte på hur hon gått förlustig Jarvis' kärlek, dess häftigare förebrådde hon sig vad hon gjort. Hennes fatala lust att spela komedi hade bragt henne olycka denna gång. Hur hade hon kunnat göra det? Hur kom det sig att hon inte insett att Jarvis aldrig skulle förstå vad som drivit henne därtill, att det skulle väcka hans vrede?

Somliga dagar var hon ursinnig på honom för att han inte förstod henne. Andra dagar längtade hon

efter honom så att hon med möda kunde avhålla sig från att resa med första tåg och uppsöka honom i Newyork. I sina kloka stunder insåg hon att det enda hon nu kunde göra var att vänta.

Richard Strong kom ned över en dag och något som han sade gjorde henne ännu olyckligare.

— Jarvis stannade ju i staden? anmärkte han.

— Ja.

— Han blev väl kvarhållen av Frohman? Jag mötte honom ute i går, men han såg mig inte.

— Mötte ni honom i går? frågade hon andlöst.

— Ja. Spänningen under repetitionstiden måtte ha tagit på honom. Han var utmärglad som en munk.

— Jarvis tar allting så allvarligt.

— Apropå det, hur tog han ert skämt?

Hon såg honom rätt in i ögonen och svarade ärligt:

— Han fann det inte roligt alls.

— Å, så skada.

— Jag har haft nog av skämt, Richard — nog för hela livet, sade hon med darrande läppar.

— Ånej — hitta på ett åt mig, jag skulle bli förtjust, sade han skrattande för att inte visa att han lagt märke till hennes sinnesrörelse, och så bytte han raskt om samtalsämne.

Då han kom tillbaka till staden ringde han upp Frohmans kansli för att få veta var Jarvis bodde. Fortfarande på National Arts Club, svarades det. På aftonen gick han dit och fann Jarvis sittande i läsrummet med en bok i handen, men stirrande rätt framför sig. Han reste sig upp och kom synbarligen motvilligt Strong till mötes.

— Det var bra att ni var hemma, mr Jocelyn. Jag har något att säga er.

— Jaså. Var så god och sitt ned.

— Jag kommer från Sunnyside. Jag var nere för att tala med er hustru om hennes nästa bok som skall in i min tidskrift först.

— Jaså.

— Har ni träffat henne efter premiären?

— Nej.

— Jag tror att hon antingen är mycket sjuk eller mycket olycklig — kanske båda delarna. Hon förefaller så bräcklig att man blir orolig om något stöter till. Jag förstår att ni blivit kvarhållen i staden för att sköta era angelägenheter, men ni känner vår käre gamle professor. Han är blind. Det är naturligtvis ni som måste ta hand om henne och jag tänkte att det skulle vara så likt henne att inte säga något till er om det. Därför kommer jag så här och skvallrar ur skolan. Far ned i denna kväll, mr Jocelyn, och tag henne med er och res bort någonstans.

— Tro de att hon är sjuk? upprepade Jarvis.

— Det ser så ut för mina ögon. Om det vore min hustru skulle jag vara orolig.

Han reste sig upp då han talat ut och Jarvis reste sig också. De sågo varandra in i ögonen.

— Tack, sade Jarvis.

Han insåg plötsligt, utan att ett ord uttalades mellan dem, att Richard Strong också led liksom han själv, därför att även han älskade Bambi. Han var nog storsint att komma till hennes man och säga vad som felades henne. Drivna av samma impuls möttes deras händer i ett varmt handslag.

— Hon behöver er, sade Strong.

— Ni är en sann vän, svarade Jarvis.

Då han gått skyndade Jarvis upp på sitt rum och började packa. Hans hjärta bultade som en hammare. Han hade gått igenom en svår vecka. Han hade blickat in i varje vrå av sin egen själ. Han visste nu att han varit en förblindad egoist. Han var redo att kläda sig i säck och aska. Han förstod sig själv, ehuru han mindre och mindre begrep Bambi. Sak samma. Hon behövde honom, hade Strong sagt — och han skulle fara till henne.

Han var nere vid stationen en timme innan tåget gick och vandrade av och an på perrongen som ett lejon i bur. I sovvagnen kastade han sig av och an på sin bädd utan att få en blund i ögonen. Så fort det dagades steg han upp, klädde sig och satte sig vid kupéfönstret och blickade ut över landskapet, som de långsamt gledo förbi.

I Sunnyside skyndade han den långa gatan framåt. Inte en människa mer än mjölkbuden var i rörelse. Det låg vår i luften, som var frisk och hög, och det luktade fuktig jord.

Då han kom fram var ingen ännu uppe. Han öppnade med sin egen portnyckel, ställde från sig sin kappsäck och kastade av sig hatt och rock och rusade upp till Bambis rum. Nu tvekade han inte längre. Han skulle storma fästningen. Han öppnade sakta dörren till hennes sovrum och tittade in. Det var ett okänt rike för honom. Sängen var tom. Han steg in och gick hastigt fram till dörren mitt emot. Han hade hört ett svagt sprakande, som om en brasa

brunit i rummet bredvid. På dörrtröskeln stannade han.

Hon satt hopkrupen framför brasan med benen i kors och ansiktet lutat mot båda händerna. I sin skära morgonklänning såg hon barnsligare ut än någonsin. Hon vände sig till hälften om, som om hon kände hans närvaro, och han såg hur blek hon var, hur hon hade mörka ringar under ögonen.

– Min lilla älskling, ropade han, min lilla älskling!

Hon sprang upp och stod framför honom med händerna tryckta mot hjärtat, som om hon inte kunde andas. Då Jarvis kom emot henne med ansiktet strålande av ömhet, räckte hon ut båda händerna för att hålla honom ifrån sig.

– Jag vill att du skall veta att jag insett hur dum och teatralisk jag varit. Det var inte min önskan att såra dig, började hon med entonig stämma, som om det tröttade henne för mycket att tala.

Han försökte hejda henne, men hon skakade på huvudet.

– Jag måste få säga det alltsammans nu. Jag var så glad då du kom hem den där gången, men efter första kvällen trodde jag att jag misstagit mig — — — att du inte älskade mig.

– Min egen älskling, låt mig —

– Nej, nej — vänta. Jag var sårad och ond och jag ville straffa dig med att låtsas vara den andra kvinnan till vilken du trodde att du skrev. Jag ville göra dig förälskad i henne och sedan —

– Det var dig jag älskade — dig, dig, dig!

— Jag trodde att du skulle bli så glad då du fick se att jag var båda två —

Hon snyftade till.

— Jag är glad, min älskling, jag är glad.

— Det var inte min mening att såra dig. Jag vet inte hur jag kunnat överleva den sista veckan.

Han slöt henne i sin famn och satte sig i den stora länstolen och höll henne hårt tryckt intill sig, medan hon snyftade ut sin sorg. Han kysste hennes hår, hennes tårfyllda ögon och hennes läppar och sade om och om igen:

— Jag älskar dig, liten. Jag älskar dig. Jag älskar dig.

Då snyftningarna upphörde lyfte han hennes ansikte mot sitt.

— Jag vill se dina ögon stråla igen, min älskling, och så vill jag att du skall höra på mig.

Hon drog ned hans huvud och kysste honom.

— De komma att stråla igen nu, älskade. Ack, sade hon med en suck, Jarvis, min gamla Jarvis.

— Nej, din nya Jarvis, min lilla hustru. Kanske du tycker mer om den gamla dumma Jarvis? Jag förstår dig nog inte bra ännu, men jag vet att jag inte kan leva utan dig, jag vet hur stolt jag är över dig —

— Och att jag inte kan leva utan dig?

— Det också. Vi kunna ta jämna steg nu, min egen flicka — och vi ska gå genom livet utan att låta några missförstånd komma emellan oss mer, inte sant?

— Ack ja, om du vill ta korta steg, så att jag kan hålla takten.

— Det är jag som får springa, liten. En ryktbar romanförfattarinna och dramaturg! sade han skrattande och nöp henne i kinden.

— Ingendera delen är av någon betydelse. Den enda titel jag sätter något värde på är titeln mrs Jocelyn.

Hans svar härpå var inte hörbart.

— Skulle du ha något emot att säga mig varför du egentligen gifte dig med mig?

— Därför att jag var en sierska och förutsåg denna dag.

Ett nytt ohörbart svar.

Dörren öppnades försiktigt och professorn kom in på tå, åtföljd av Ardelia, som bar en bricka. Vid anblicken av de båda unga, som voro alltför upptagna av varandra för att se eller höra något, tog han ett steg tillbaka med den påföljd att han stötte mot Ardelia och det hon bar på brickan skramlade. Jarvis såg upp och mötte hans häpna blick. Med Bambi i famnen reste Jarvis på sig.

— God morgon, pappa. Jag är hemkommen, sade han.

— Gud vare lov! kom det från Ardelia.

— Det är Jarvis, sade Bambi och klappade honom på kinden.

— Jag misstänkte det, när jag fick se honom, medgav professorn. Jag är glad att han kommit hem och jag hoppas att han stannar nu. Det här barnet behöver styras av en fastare hand än min, tillade han vänd mot Jarvis och pekade på Bambi.

— Du glömmer att du talar om en kvinna som redan kommit långt på sin bana, herr professor.

— Ardelia, vi äro till överlopps. Hon är återställd. En dosis Jarvis Jocelyn var den rätta ordinationen.

— Gud ske lov att de äntligen se ut som om de va' kära i varann, sade Ardelia och följde professorn och stängde dörren efter sig.

UC SOUTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY
A 000 930 896 6